

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

1
ДИНАР
1952

Година
XXIX
БРОЈ 838
20. I 1968.

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

— И шо ми је ручак! ТРИ хранљива јела а само ЈЕДНО које нас двојица заиста волимо!

ВОЛГА

На часу географије наставница је питала Мошкета:

— Мошке, где се улива Волга?

Мошке се направно да није чуо пошто није знао, па рече:

— „Волга“ се налази у гаражи мог комшије.

Слободан Ивковић,
Београд

ДА НА МЕНЕ НЕ РАЧУНАТЕ

У основну школу „Јован Гундулић“ дошла је наставница балета и на једном часу рекла ученицима:

— Ако ко од вас жели да учи балет нека се јави

сада. Може да се пријави само пет ученика из овог одељења. Миша је дигао руку а кад га је наставница упитала да ли он жели да учи балет он је рекао:

— Наставнице, ја само хоћу да кажем да на мене не рачунате!

Владимир Јовин, Нови Сад

ПРОВИДНО ЈЕ!

На часу физике у мојој школи професор нацрта на табли двогубо испупчено сочиво и упита Драгана:

— Драгане, како је ово сочиво?

— Провидно друже професоре — потпуно озбиљно одговори Драган.

Војче Перих, Пожаревац

ЗЕМЉИНА ТЕЖА

На часу историје диже наставник једног ученика и постави му питање:

— Зашто је човек у историји сишао са дрвета на земљу?

— Па привукла га је земљина тежа — бубну овај и седе.

Семанић Тарик, Цазин

ПОГОДИО

Час руског језика. Увжбавамо конверзацију на

интересантан начин. Наиме, један ученик изађе из учионице, а остали ученици замисле неког од њих. Када је договор завршен, улази онај ученик и разреду поставља питања на руском и на тај начин покушава да открије име једног од ученика.

На реду је Родољуб. Излази из разреда. Ученици се договарају да то буде његово име. Позваше га.

Он улази не слутећи под валу, испитивачки гледа, разред, па ће:

— Ученик или ученица?

— Ученик — одговара му разред.

— Да ли је висок? — опет ће он.

— Висок је.

— Плав?
— Смеђ.
— Где седи?
— У задњој клупи, четврти ред.

— ???

— Можеш га видети само у огледалу — покушава разред да му помогне, мада се већ сви кидају од смеха.

Родољуб зачуђено погледа у последњу клупу у четвртном реду, где иначе седи, затим погледа у свога друга у клупи, а затим тријумфално одвали:

— А, знам. ТО ЈЕ ИВАН!!!

Миленко Гргар, Нови Сад

НИЈЕ ОН

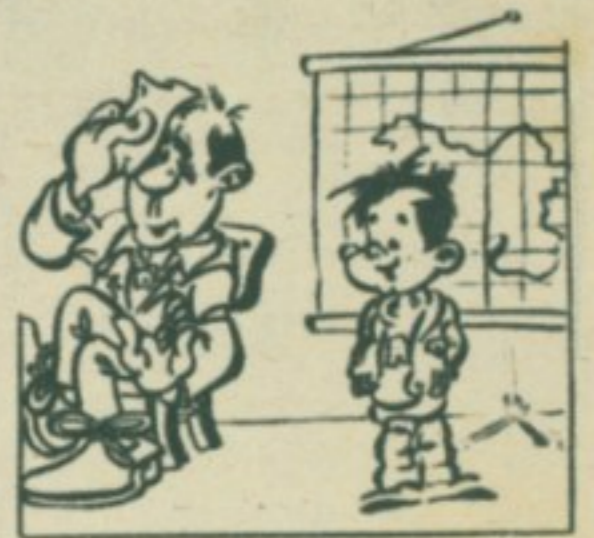
Дуго смо у школској шупи чували канаринца Цезара. Силно смо се ражалостили наштавши га једног дана мртвог. Узрок његове смрти остао нам је нерасветљен. Неколико дана касније наставник из историје упита Мишу:

— Реци ти мени ко је и када убио Цезара

Сетивши се канаринца Миша промуца:

— Н... нисам ја, мајке ми!

В. Р. Лесковић

ДВА СИСКА

Наставник је позвао Блашка да одговара географију.

Наставник му рече: — Блашко, ово ти је последње питање ако мислиш да поправиш оцену.

— Пази! Где се налази Сисак?

— Сисак се налази на канти за поливање.

Слободан Ивковић,
Београд

ЗВАЂЕ НОСАЧА

Разредни час. Наставница рече једном ученику да има пет јединица и упита га како ће то однети кући? Ученик одговори:

— Позваћу носача!

Веровали или не!

ПОЛ МОРФИ

(1837 - 1884)

— АМЕРИЧКИ ЦАРОВЊАК У ШАХУ — КАКО СУ ГА ЗВАЛИ, ЗНАО ЈЕ НАПАМЕТ 535 СТРАНИЦА ГРАЂАНСКОГ ЗАКОНИКА ДРЖАВЕ ЛУИЗИЈАНЕ, А АДВОКАТОКИ ИСПИТ ЈЕ ПОЛОЖИО КАД ЈЕ ИМАО СВЕГА 19 ГОДИНА.

СВЕТИ ГОЛУБОВИ ИЗ ГОМЕ

У СИНДЖАНГУ (КИНА) 921 ГОДИНУ ГОЛУБОВИ СУ БИЛИ ПОД ЗАШТИТОМ ГРАДА И КАД ГОД БИ ЈЕДАН ОД ЊИХ БИО УБИЈЕН, УХВАТИЛИ БИ ПРВОГ ЧОВЕКА КОЈИ БИ СЕ НАШАО У БЛИЗИНИ И ОДРУБИЛИ МУ ГЛАВУ.

АРАХИОН

ЧУВЕНИ ГРИКИ АТЛЕТА, КОГА ЈЕ ЊЕГОВ ПРОТИВНИК У РВАЊУ ДОХВАТИО ОТПОЗАДИ И ПОЛАКО ГА ДАВИО, А СВИ ЗАХВАТИ БИЛИ СУ ТАДА ДОЗВОЉЕНИ, СТАО ЈЕ СВОМ РИВАЛУ НА НОГУ ТАКВОМ СНАГОМ, ДА ЈЕ ОВАЈ ПОТАПШАО АРАХИОНА ПО РАМЕНУ, ШТО ЈЕ БИО ТРАДИЦИОНАЛНИ ЗНАК ПРЕДАЈЕ. ТРЕНУТАК КАСНИЈЕ, АРАХИОН СЕ СРУШИО НА ЗЕМЉУ МРТВ — АЛИ СУ СУДИЈЕ ЊЕГА ПРОГЛАСИЛИ ЗА ПОБЕДНИКА.

ГЛЕЧЕРСКА БУВА

(ISOTOMA SALTANS)

ЈЕДИНО ЈЕ ЖИВО БИЉЕ КОЈЕ ЦИТАВ ЖИВОТ ПРОВОДИ НА СНЕГУ И ЛЕДУ.

РИБЕ И ГМИЗАВЦИ

РАСТУ СВЕ ДОК ЖИВЕ.

ЧИТАО САМ ЧИТАМ...

Две речи телефоном

Поставили смо им само два питања: коју су књигу највише волели у детињству и шта сад читају.

ТОНЕ СЕЛИШКАР, књижевник:
Прва књига, први мој велики доживљај кога се још живо сећам јесте „Робинзон Крузо“, књига коју сам дубоко доживљавао и проживљавао у младим годинама... а сада, најрадије узимам са полице „Моје детињство“ Максима Горког.

ПУРИША ЂОРЂЕВИЋ, филмски режисер: — Роман „Кроз пустињу и прашуму“ Сјенкијевича била је књига која ме је у младости много мучила: дању и ноћу сањао сам о њој. Она ме је натерала да са друговима из моје улице организујем дружину „Црна стрела“. Ова дружина имала је задатак да скупи новац и ножеве па да једне ноћи побегнемо од куће и да се дочепамо пустиње и прашуме. Мајка је сазнала за моје планове и после су ме сви у кући млатили, отац, мајка, сестра а и један комшија који није имао децу. Још у сузама, нашао сам свеке криминалног романа „Чикаго у пламену“. Оставио сам пустињу и почео да сањам о Чикагу. Наравно, опет се све завршило батинама. Песме сам мрзео из дна душе. Дали су ми Нушића. Опет ништа. Онда ме је под своје узео Јанко Веселиновић: „Хајдук Станко“. И данас се са нежњом сећам те књиге. Нисам стигао да одем у хајдуке. Почео је рат. Отишао сам у партизане.

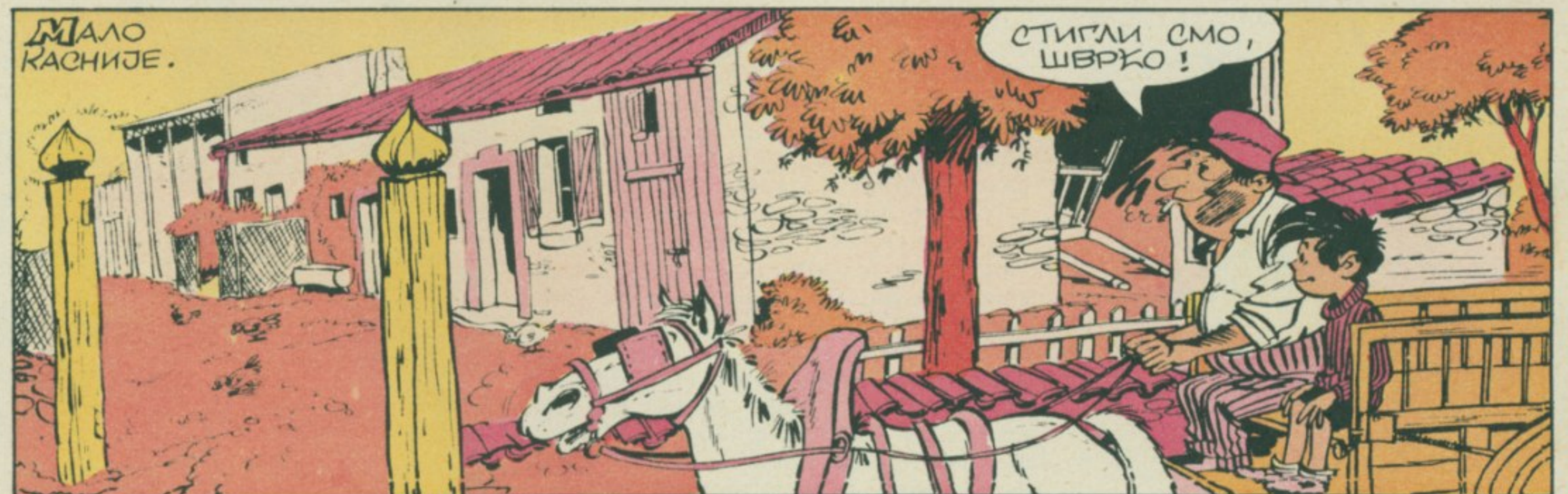
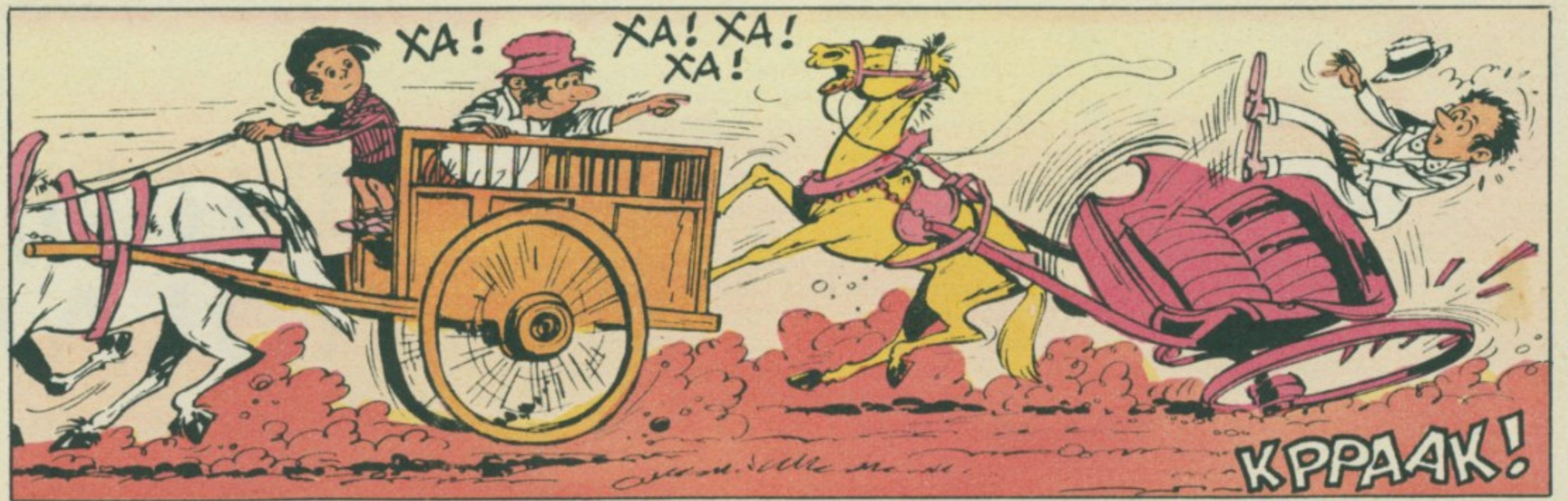
Моја последња љубав међу књигама је дело Марсела Пруста. Као што се неко враћа Достојевском или Толстоју, ја се враћам Прусту. Можда ми он највише помаже да разумем многе ствари које се дешавају у човеку. Када пишем, уочи писања, читам изнова Шекспира. Сада ми је велика страст совјетска литература. Солежњицина обожавам, Пилњака, Бабеља.

У младости нисам много читао. Зато има много књига које нисам стигао да прочитам. Како ми је то посао, читање и писање, у својој библиотеци имам још петсто књига које бих морао да прочитам. Мислио сам да све знам о руској поезији а синоћ сам надушак прочитао као да први пут читам Пушкиновог „Оњегина“. Добре књиге не могу се прочитати. Јер у њима има увек нешто што вас поново олемени, што нам поново отвори хоризонте ако сте сувише тужни или сувише весели.

МИОДРАГ ПЕТРОВИЋ — ЧКАЉА, глумац: Нисам имао могућности да купујем књиге али сам у трећем разреду за одлично учење добио књигу „Гуливерова путовања“. Та књига ми је била најбољи друг, па сам са њом и спавао. И данас је више од пола знам напамет.

Данас, на жалост, природа мог посла који ме окупира преко целог дана, не дозвољава ми да много читам. Обавезно прочитавам, нову добру књигу. Али моје вјерују, књига од које се никад не одвајам, је „Златно теле“ Илфа и Петрова.

ТАТОШ НА ЛЕТОВАЊУ

НАПОЛЕОНОВО ПИСМО УРУЧЕНО ПОСЛЕ 116 ГОДИНА

Догодило се то 1915. године, за време првог светског рата. Немачки одреди опколили су једно енглеско утврђење у Синајској пустињи. Енглези више нису имали ни воде ни хране. У најкритичнијем тренутку стражар је увео код команданта гарнизона старог, погрбљеног бедуина чије је лице било избраздано дубоким борама.

— Имам писмо за капетана Кејзла — рекао је старац. — Дуго сам чекао да бих могао да му га уручим.

Капетан је узео писмо. Било је пресавијено неколико пута, искрзано по ивицама и на превојима. Хартија на којој је било написано само што се није распадала.

— Примно сам га из Наполеонових руку — објаснио је стари бедуин. — Казао ми је да га уручим само капетану Кејзлу и ником другом. Чекао сам на вас много, много година.

„Драги мој Кејзл, — стајало је у писму — одмах пошто примите ово наређење, које вам шаљем по једном е-

гипатском младићу, откопајте залихе муниције и хране закопане под источним зидом тврђаве. Кад узмете све што вам је потребно, остатак залиха уништите и одступите према египатској граници. Са чувајте приложену карту: на њој су означена места где има воде. Наполеон“.

— Покушаћемо да се пробијемо из тврђаве — обратио се капетан Кејзл својим војницима. — Мој прадеда по оцу је служио у Наполеоновој војсци и родитељи су ми причали да је погинуо овде, негде у овом крају. И он је био капетан.

Залихе хране и муниције заиста су биле нађене. Охрабрен тиме, капетан је послушао савет дат у писму и повео је своје војнике путем указаним на старој карти. На означеним местима дуж пута заиста је било воде.

Бедуину је било 25 година када му је Наполеон наредио да однесе писмо капетану Кејзлу. Када је млади Египћанин стигао у тврђаву, она је већ била пуста: није нашао ни капетана Кејзла ни његове војнике. После више од сто година име другог капетана Кејзла, праунука Наполеоновог официра, пробудило је у њему далеко сећање и 140-годишњи бедуин кренуо је да испуни наређење „малог каплара“. И испунио га је.

„Због опасности од Апача, са којима сам имао неколико опасних сусрета још док сам био каубој у Аризони“ — прича путник и велики ловац светског гласа, а помало и пустилов К. Келер — „опрезно сам се кретао поред обала реке Сакраманта, близу границе Мексика. Знао сам да се у близини мора налази насеље мирољубивих Индијанаца Наваја из племена Пуеблоса, али оно се због непрегледности терена још није видело. Стигао сам до једног теснаца где су се воденој матици испречила два огромна камена у средини реке. Ту је река пратила велики водопад, висок неких шест метара. Испред водопада кључао је велики вир, а затим се вода мирно вртела у круг у великом луку. Призор је био леп, али место опасно.“

Наједном приметим више водопада индијански кану натоварен сеном. Чамцем је управљала постарија Индијанка. Она је узалуд, из све снаге, настојала да задржи чамца који је водена стихија незадрживо вукла према водопаду. Дозивајући очајнички у помоћ, жена је заједно са чамцем полетела низ водопад у амбис. Зачудо, и жена и сено и чамца појавили су се убрзо на површини воде у виру. Али се одмах видело да жена не уме да плива и сигурно би се утопила ако јој не притекнем у помоћ. Без много размишљања одбацио сам своје ствари и оружје и онако у оделу скочио у воду. Ту сам направио фаталну грешку: уместо да зароним и ухватим жену с леђа за косу, ја сам јој пружио руку. Жена је ухватила руку и стегла је тако чврсто да нисам могао да пливам. Претила је опасност да се обоје удавимо. Није ми остало друго него да јој другом, слободном руком зађурим главу у воду. Изгубила је свест и ја сам је довукао до обале и извукао на суво. Кад је најзад дубоко уздахнула и отворила очи, устао сам и ја да одахнем. Тек тада сам приметио да су многи Индијанци били очевици овог догађаја.

Само неколико речи о Навајо Индијанцима. Живе делимично у колибама од глине, а неки још под шаторима. Баве се помало земљорадњом, сточарством и ловом. Рударска компанија која на њиховом земљишту тражи и вади руде, даје им на име одштете вунену ћебаду, коју они огрћу само зими. Летати иду полунаги. Уместо одеће, шарају тело живим бојама: црвеном, белом и жутом. Да не би покварили те шаре, избегавају воду. На ногама носе лепо везене мокасине. Жене и деца иду босоноги. Оружје Наваја састоји се од дугачког ножа — мачете, лука и стреле. Одлични су стрелци. Многи од њих имају и ватрено оружје, иако им влада то забрањује. Од косе праве високе пунџе, са једним или два орлова пера у њима.

У правом тријумфу повели су ме Индијанци у своје насеље. Ту су се нашли на окупу сви становници, од најмлађих до најстаријих. Мени у почаст приређена је велика свечаност. Зачас је пред великим поглавничим шатором било свега и свачега: ћебади, кожа и крзна, млека и сира, разних јела од кукурузовог брашна, па чак и неколико лимених кутија са „ватреном водом“ — ракијом. Настало је право весеље. Уморан и гладан, пошто сам се мало осушио, прихватио сам се јела и пића. Заређале су здравнице и говори. Јело ми је одлично пријало. Када сам се добро најео, са уживањем сам запалио дебелу цигарету и слушао индијанске говоре.

Индијанци су одлични говорници.

УЗБУДЉИВИ ДОЖИВЉАЈИ

КАКО НИСАМ ПОСТАО

ИНДИЈАНСКИ ПОГЛАВИЦА

Седи поглавица у свечаном огртачу сликовитим речима је описивао и хвалио мој јуначки чин. Упоређивао ме је са највећим индијанским јунацима.

А онда је дошло оно главно: предложио је да заувек останем у јуначком племену Наваја. Он ионако нема мушког наследника, а ја сам као рођен за поглавицу: млад сам

КАД ЗМАЈЕВИ ПОЛЕТЕ

Да ли сте икад размишљали о томе: шта деца других земаља раде у слободно време, како се и чиме играју? Шта је, на пример, најомиљенија забава деце у Индонезији?

Индонезија има свега два годишња доба: период киша — између октобра и априла — и суви период који траје од априла до октобра. Иако до априла треба још прилично чекати, индонезанска деца већ се припремају за лето и за своје игре. Јер, њихова најомиљенија забава је пуштање змаје-

ва, а змајеве треба на време направити. Да вам још нешто кажемо: своје змајеве они називају „лајанган“.

Поред пиринчаних поља могу се видети групе дечака и девојчица како пуштају своје змајеве. Игра се обично претвара у право такмичење између две или више група малишана.

Узице за које су змајеви везани премазане су иловачом по којој су по сути ситни комадићи стакла. Стакло треба да послужи као „убојно оружје“: да пресече узицу противничког змаја и тиме га избаци из такмичења.

и храбар, говорим шпански, па чак и енглески, што је нарочито важно у овим временима, рекао је поглавица. Сви говори су били у том смислу и чланови племена бурно су их одобравали. Не размишљајући много, а можда и због попијеног пића, одговорио сам да је за мене велика част да постанем почасни члан племена Наваја. Али убрзо сам увидео да сам лакомислено поступио. Индијанци су мој пристанак схватили најозбиљније. А ко је хтео да постане члан индијанског племена, морао се оженити Индијанком! И то одмах, јер Индијанци такве ствари решавају на лицу места. Довели су одмах и невесту. То је била поглавичина најмлађа ћерка. Веома млада, скоро дете. Било ми је ње жао: стајала је пред мном оборених очију послушно, јер индијанске девојке не одлучују о својој судбини.

Пало је још много здравица, све док најзад нисам осетио страхан умор. Одвели су ме у шатор, који су нарочито за мене подигли. Моја „будућа“, са свим својим стварима, чучнула је испред шатора, чекајући да је, по индијанском обичају, позовем да уђе. Тиме би коначно женидба била призната. Међутим, ја сам заспао сном праведника. А када сам се у току ноћи пробудио, постао сам свестан озбиљности свог положаја. Видео сам да сам лакомислено поступио. Јер, ако сада одустанем од женидбе, то ће за Индијанце представљати највећу увреду. Ако, пак, пристанем, мораћу да останем да живим са Индијанцима, до краја живота. А ја сам био још млад, жељан слободног живота, жељан нових подвига, нових пустоловина.

Одлука је била брзо донесена. Што пре одавде. Из поглавичиног шатора још се чула бука и галама. Полагано сам подигао ивицу шатора супротну од улаза и извукао се напоље. Ту недалеко излазили су се индијански коњи, у простору ограђеном само ужетом. Пресекао сам уже, скочио на леђа једном полудивљем мустангу, жестоко га ошинуо и појуррио у мрак и неизвесност. Мислио сам да је ствар тиме решена, али сам се љуто преварио. Или су Индијанци зачули топот коња или је девојка пред вратима подигла узбуну, тек наједном сам зачуо иза себе паклену вику а мало затим и топот коња.

Мој положај је био веома озбиљан: у очима Индијанаца нисам више био младожења, будући зет и будући поглавица племена, него обичан — крадљивац коња. Зна се: ако ме ухватите, обесиће ме. Потерао сам коња што сам брже могао, али гониоци су имали велику предност: познавали су околину и јахали на својим коњима. Њихова вика и топот њихових коња све су се више приближавали. Тада ми падне на памет ратно лукавство којем ме је научио један каубој у Аризони: у пуном трку скочио сам с коња и завукао се у оближње грме. Коњ, ослобођен терета, продужио је свој дивљи галоп. С револвером у руци, лежао сам у жбуњу, спреман за борбу. Али до ње није дошло. Лукавство је успело. Потера је уз дивљу вику пројурила поред мене, за коњем без јахача. Ја сам, наравно, искористио прилику да се што пре изгубим са тог опасног места. Рана зора затекла ме је већ веома далеко од места догађаја. Истина, био сам поцепан и до крви изгребан од трња и бодљикавог лишћа агаве, али срећан: сачувао сам своју слободу, нисам се оженио. Остао сам несужењени зет и несужењени поглавица индијанског племена.

У једном јужноафричком руднику злата педесет рудара је прошле године буквално изгажено до смрти, јер су сви нагрнули, један преко другога, ка излазу. Сведоци су причали о ужасним сценама кад је стотине људи последњом снагом покушавало да се извуче из хаоса који је настао када је избио пожар.

Последњих година безброј људи је изгубило животе због избежумљеног понашања у опасности. То се догодило и у великој робној кући у Бриселу кад је избио пожар у коме је 250 људи погинуло. Многи који су још могли бити спасени скочили су у слепом страху са виших спратова право на улицу.

— Један је скочио на улицу, а други су се следили у паници и бацали се за њим у амбис — причали су касније очевици.

Пре неколико година, тачније 26. маја 1964. године, догодила се још већа несрећа у Лими. На фудбалском стадиону у овом граду играна је утакмица између тимова Аргентине и Перуа. Полиција је, да би заштитила играче противничког тима на који су гледаоци полетели, бацила гас-сузавац у пу блику. Настала је паника и у гужви је страдало 300 људи.

И на фудбалском стадиону у јужноафричком граду Пусану одиграла се слична трагедија 18. јула 1960. године. Публика је пратила утакмицу, када је наједном почела олуја. Сви су полетели ка излазу. Епилог: 68 људи је погинуло. А није им претила никаква опасност, могло им се догодити само да покисну.

Шта нагони људе да у тим тренуцима тако поступају? По свој прилици многи заборављају да мисле разумно и можда подсвесно следе давни нагон чопора. Један преузима вођство у маси и, без обзира шта чини, многи га следе. Утисак који оставља гомила људи у таквим тренуцима не разликује се много од оног кад се посматра чо пор животиња у паничном бекству пред пожаром, кад се многе животиње бацају и у провалију. И оне, вероватно исто као људи, покушавају да нађу спас, понашајући се при томе често и бесмислено.

Колико је у тим тренуцима разум потпуно искључен показују извештаји о разним несрећама. За тренутак масовног страха је типично да људи увек покушавају да нађу могућност за бекство тамо куда су ушли, мада постоји

низ бољих могућности. Када је пре неколико година избио пожар у једном америчком циркусу погинула су 463 посетиоца, јер је на несрећу ватра почела у близини улаза и сви су баш туда хтели да изиђу.

Често до несреће долази само зато што је избила паника. Кад је пре пет година египатски излет-

спусте чамац за спасавање, кад им се учинило да брод тоне. Неуки, нису у томе успели па су се без појасева за спасавање, који су лежали свуд околу, бацали у воду. Могли су и даље живети да су само посади препустили да спусти чамац.

Слично се догодило и после судара јапанског брода „Шиун Мру“ с једним теретњаком кад је брод почео да тоне. Путници су скакали

у воду, а нико се није ни сетио да узме појасеве за спасавање који су били при руци. Удавило се 135 људи, а чамци за спасавање са теретног брода су одмах били спуштени и сви су могли бити спасени.

Разуме се, не може се свака паника спречити, али честе су ситуације у којима понеки присебан и разуман човек може да спречи оно најгоре. И за то има безброј примера.

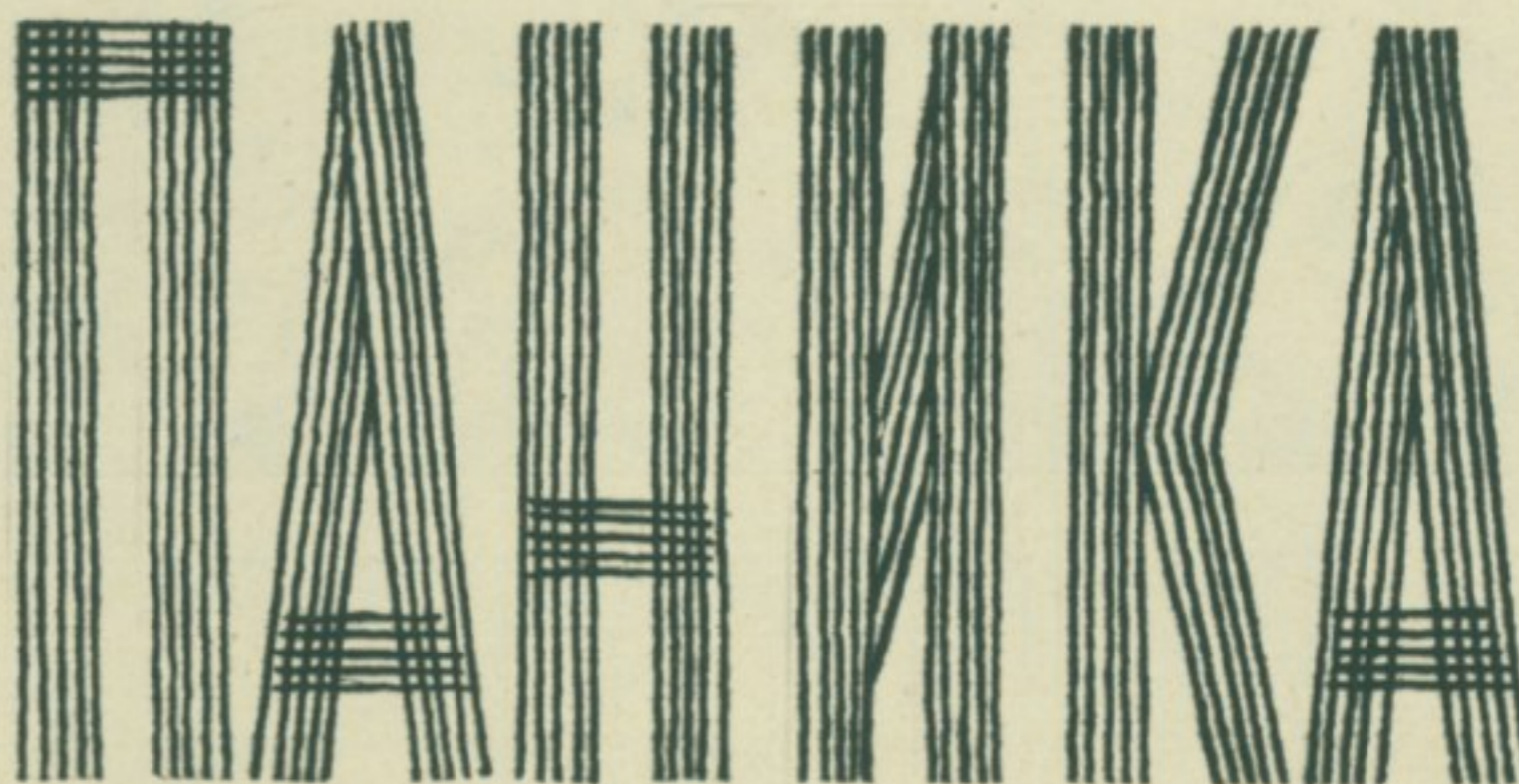
Пре две године је у једном позоришту у Сао Паолу избио пожар за време представе. Дошло је до панике. Избезумљени људи појурили су ка излазу. Неки су већ били пали на под, а други су покушавали да пређу преко њих. У том тренутку је један ватрогасац схватио шта се одиграва и какве то може имати последице. Притрчао је најближем хидранту, отворио га и управно јак млаз воде ка излазу. Људи који су бесно и избезумљено урликали наједном су почели љутито да гуњају. Али то је звучало сасвим другачије од уплашених врисака. Туш хладне воде их је отрезнио. То је била по моћ у последњем тренутку.

Често нису потребна ни тако драстична средства да би се паника угушила. Следећи случај је веома добар пример: у једном позоришту у Филаделфији је такође за време представе избио пожар. Један глумца који је седео у ложи видео је пламен, мирно устао и гласно се обратио публици:

— Даме и господо, напустимо са протестом ово негостољубиво место. По свој прилици сада имају намеру, пошто нису успели да нас забаве, да нас испеку!

Зачуо се спонтани смех из публике, а и друге шаљиве примедбе. У потпуном реду посетиоци су изишли из позоришта.

ОПАСНИЈА ОД СВИХ ОПАСНОСТИ

нички брод „Дандара“ пошао са 250 излетника на пловидбу Нилу, један морнар је приметио рупу кроз коју је мало продрала вода. Капетан је одмах променио курс и повео брод ка обали. Тамо је требало да путници изиђу и да се квар детаљније погледа. Међутим, када је брод почео да се окреће, један путник је викнуо: „Ми тоне!“ Сви путници су потрчали на страну која је била ближе обали, као да ће их то спасти. Брод се све више нагињао и најзад преврнуо. Удавило се 150 особа, највише жена и деце који нису успела да изиђу из доњих просторија.

Без потребе су изгубили животе и путници индијског пароброда „Рангуи“ који су сами хтели да

КАПЕТАН Кејт

ГРИГОРИЈЕ И ЊЕГОВА ГОШЊА МОРАЛИ СУ ДА СЕ ПЕШИЦЕ ВРАТЕ У ГРАД...

КАКО СЕ УСУЂУЈЕШ
ДА ТУ ЖЕНУ
ДОВЕДЕШ ОВАМО?

ЗАР ТИ НИЈЕ ДО-
ВОЉНО ШТО СИ ПО ЦЕО
ДАН С ЊОМ?

ГРИГОРИЈЕ,
ПРЕВИШЕ СТЕ
УЗБУЂЕНИ!
ПАЗИТЕ ДА ВАМ
НЕ ИЗЛЕТИ НЕКА
НЕПРОМИШЉЕНА
РЕЧ...

ОВО ЋУ ЈА ДА
РАСПРАВИМ С МАРЈОМ!
МОЈА ВЕРЕНИЦА ТРЕБА
ДА ОДГОВАРА ЗА
НЕЗГОДУ СА
САОНИЦАМА!

НЕ ЗНАМ ЗБОГ ЧЕГА
БЕСНИШ, ГРИГОРИЈЕ!
НИСАМ ДУЖНА
ДА СЕ ИКОМ
ПРАВДАМ...
ЈА САМ...

ТИ СИ МАЛА ЛУДА
ЧИЈА НАС ЛУБОМОРА
УМАЛО НИЈЕ
СТАЛА ЖИВОТА!

СЈАЈНО! ОБОЈЕ
РЕАГУЈУ КАО
ШТО САМ
ОЧЕКИВАО!

НЕ ОДВАЈАШ СЕ ОД
ТЕ МОРСКЕ ВЕШТИ-
ЦЕ И ЈОШ СЕ УСУЂУ-
ЈЕШ ДА МОЈУ ЛУТЊУ
ТУМАЧИШ КАО
ЗЛОБУ?!

НЕ НАПАДАЈ
КЕЈТ ДА БИ ПРИ-
КРИЛА СОПСТВЕ-
НУ КРИВИЦУ,
МАРЈА!
ЗАХТЕВАМ ДА СЕ
ИЗВИНИШ!

ЈА СЕ ОВАКО
ИЗВИЊАВАМ, ГРИГО-
РИЈЕ!

И МОЖЕШ УЗЕТИ СВОЈ
ПРЕТЕН!

МОЖЕМО ДА
НАСТАВИМО ИГРУ,
ГРОФЕ, БЕЗ СТРАХА
ДА ЋЕ НАС
НЕКИ ТАМО
НЕОТЕСАНИ
КОЊАНИК
ПРЕКИНУТИ!

ШАЛЕ ТОПОНОМАСТИКЕ

Прво да проверимо: да ли знате шта је топономастика? Та чудна и за изговарање тешка реч назив је за науку која проучава порекло и значење географских имена.

А сад да видимо како то топономастика, та озбиљна наука, може да се шали.

Прелиставајући у доколици „Атлас света“ пронашли смо да на нашој планети постоје:

- Мама — насеље и река у Сибиру,
- Тата — град у Мађарској,
- Сват — речица у Пакистану,
- Брат — насеље у Јакутији,
- Кум — град у енглеској грофовији Херфордширу,
- Кума — речица у Карелији,
- Сестра — река у близини Лењинграда,
- Деда — место у румунским Карпатима,
- Баба — има колико хоћете. Тако се зове рт на Црном мору, па још један рт на Јеђејском мору, планина у Бугарској, град у Турској, планина у Херцеговини.
- Нашли смо у „Атласу“ и имена која као да су позајмљена из неке посластичарнице.
- Шећер — је насеље у долини Ганга,
- Какао — речица на Панамској превојници,
- Меласа — град у америчкој држави Индијани,
- Сушена кајсија — речица у Башкирији.
- Дознали смо и за мале имењациње великих река:
- Волга — речица у америчкој савезној држави Ајови,
- Дон — реке у Француској, Шкотској, Енглеској и Канади,
- Ока — река у Сибиру (велика тече кроз европски део Совјетског Савеза).
- Ево и географских назива за које бисмо могли да помислимо да су мушка или женска лична имена:
- Албина — рт у Африци,
- Ана — је град у Совјетском Савезу и река у Бугарској,
- Јелена — град у Бугарској,
- Тамара — град у Албанији,
- Маргарита — град у зони Панамског канала,
- Валентин — град на источној обали Азије (припада Совјетском Савезу),
- Валентина — град у Сједињеним Америчким Државама,
- Географска имена позајмљена из света животиња:
- Бик — река у Молдавији,
- Дога — острво у Атлантском океану,
- Ждребац — река у Украјини,
- Кенгур — острво крај обала Аустралије,
- Лабуд — река на Алтају.
- А ево и два географска имена из градских и сеоских домаћинстава:
- Амбар — град у источном Сибиру,
- Лом — град у Бугарској.

Хулио Фалабела (лево) се веома поноси својим коњићима. Поред славе, они су му донели и богатство

Када је пре дванаест година аргентински земљопоседник Хулио Фалабела рекао својим пријатељима да ће одгајити патуљасте коње, они су помислили: какве то глупости овај прича. Данас мисле сасвим другачије.

На пространим ливадама фарме Хулија Фалабеле, која се налази у близини главног аргентинског града Буенос Аиреса, пасе десетина најмањих коња на свету. Коњићи су високи свега 50 сантиметара, а тежина им ретко прелази 25 килограма. Лако их је припитомити и, овако мали, они помало чак подсећају на псе. Трчкарају по ливадама

или се врте око куће њиховог газде и одгајивача.

Разуме се, они се не могу употребити за вучу терета или коњске трке. Па ипак, донели су читаво богатство Хулију Фалабели. Они су најлепша играчка за децу, само веома скупа. Такву играчку могу да купе својој деци само људи који имају изузетно много новца. Јер, један коњић стаје читавих 25.000 нових динара. Па ипак, купаца има довољно. У купце ових четвороножних патуљака убрајају се Кенеди-

ПРИРОДА

НАЈМАЊИ НА СВЕТУ

Ови коњи не могу да се упрегну у кочије или запрежна кола, а ипак је њихова цена веома висока: 25.000 нових динара. Они се одгајају на једној фарми у Аргентини, нису ни најснажнији, ни најлепши, ни најбржи — укратко, они су најмањи.

јевни, затим грчки бродовласник О-назис, па лорд Маунтбатен и генерал Де Гол. Неко је ове лепе животиње купио својој деци и породици, а други опет као поклон пријатељу или госту.

Упркос свом патуљастом расту, ови коњићи су веома издржљиви. Без замора могу да претрче 60 километара за један дан, а њихов одгајивач тврди да им животни век износи 40 година, што је скоро двоструко више него код нормалних коња.

ПРВИ КОРАЦИ СУ ТЕШКИ

Да ли ће ово мече једног дана постати снажан мужјак белог медведа или женка, то засад још нико не уме да каже. Не знају

чак ни чувари једног западнонемачког зоолошког врта у коме је мече угледало светлост дана. Знају само следеће: мече је старо 111 дана и

тешко 15 килограма. Снимљено је приликом свог првог изласка из пећине.

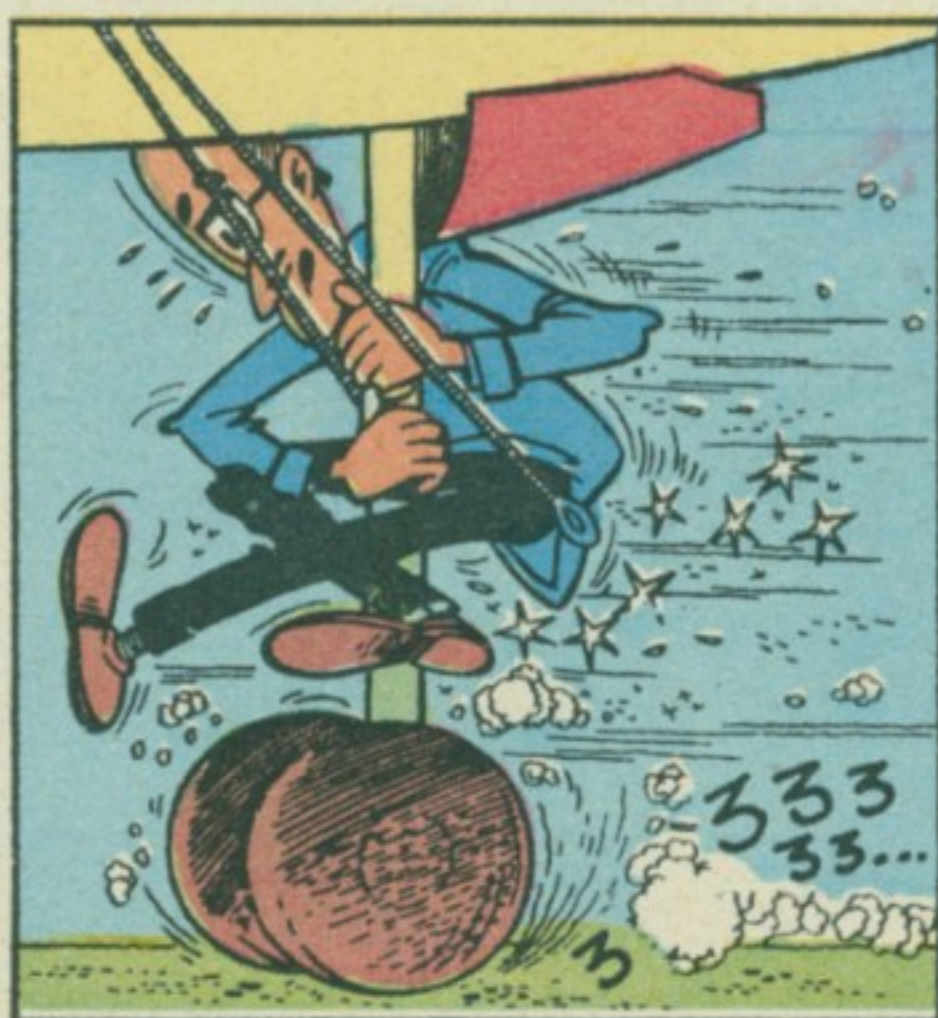
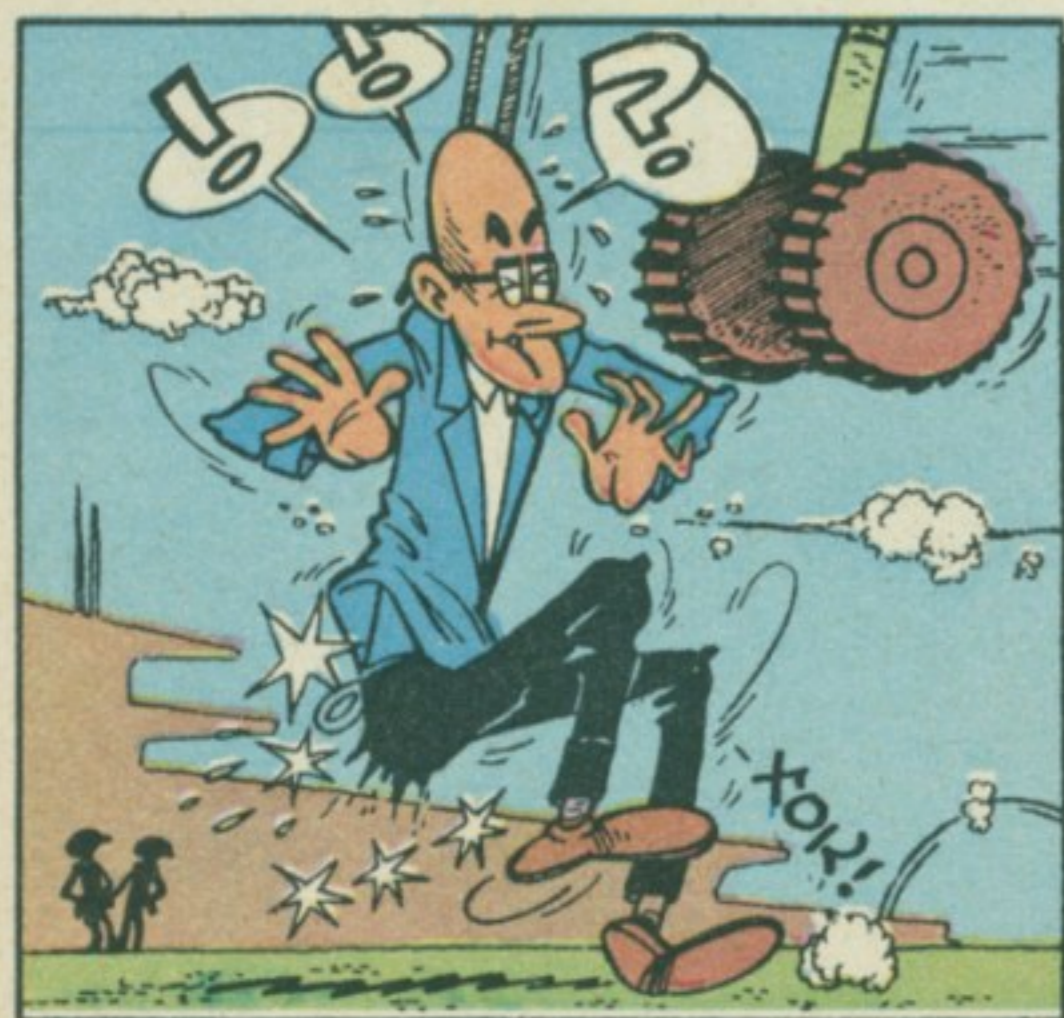
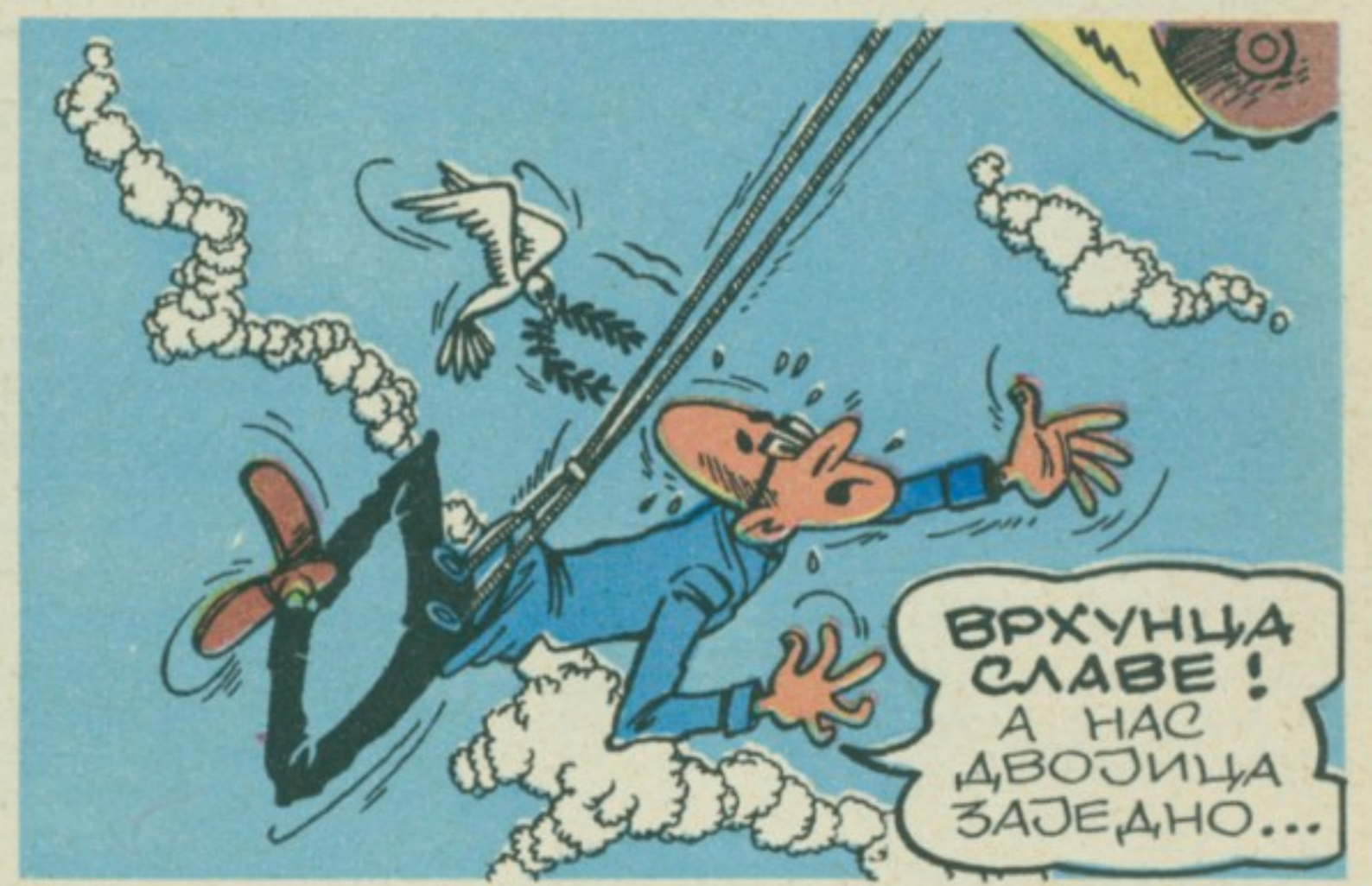
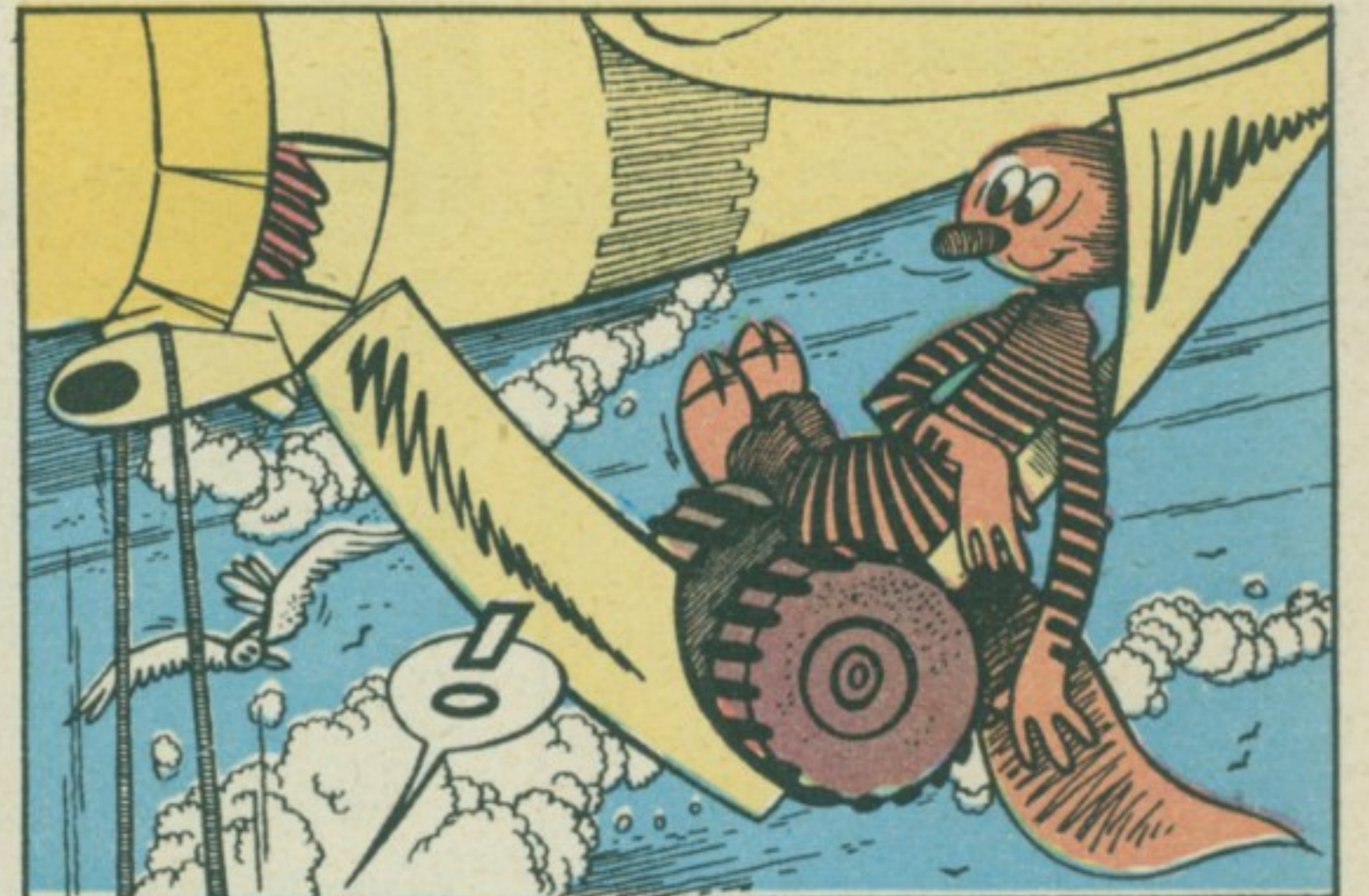

Не треба се журити. Пред њим је читав дуги медвеђи живот

Да се неким несрећним случајем не би удавило, ватрогасци су испумпали огромне количине воде из базена. Па ипак, упркос свих мера предострожности, мече се оклизнуло на глатком леду и нашло у леденој води. Ужаснуто се стресло од тог првог сусрета с хладном водом и брзо почело да се пуже уз ивице базена које су, на његову несрећу, биле залеђене.

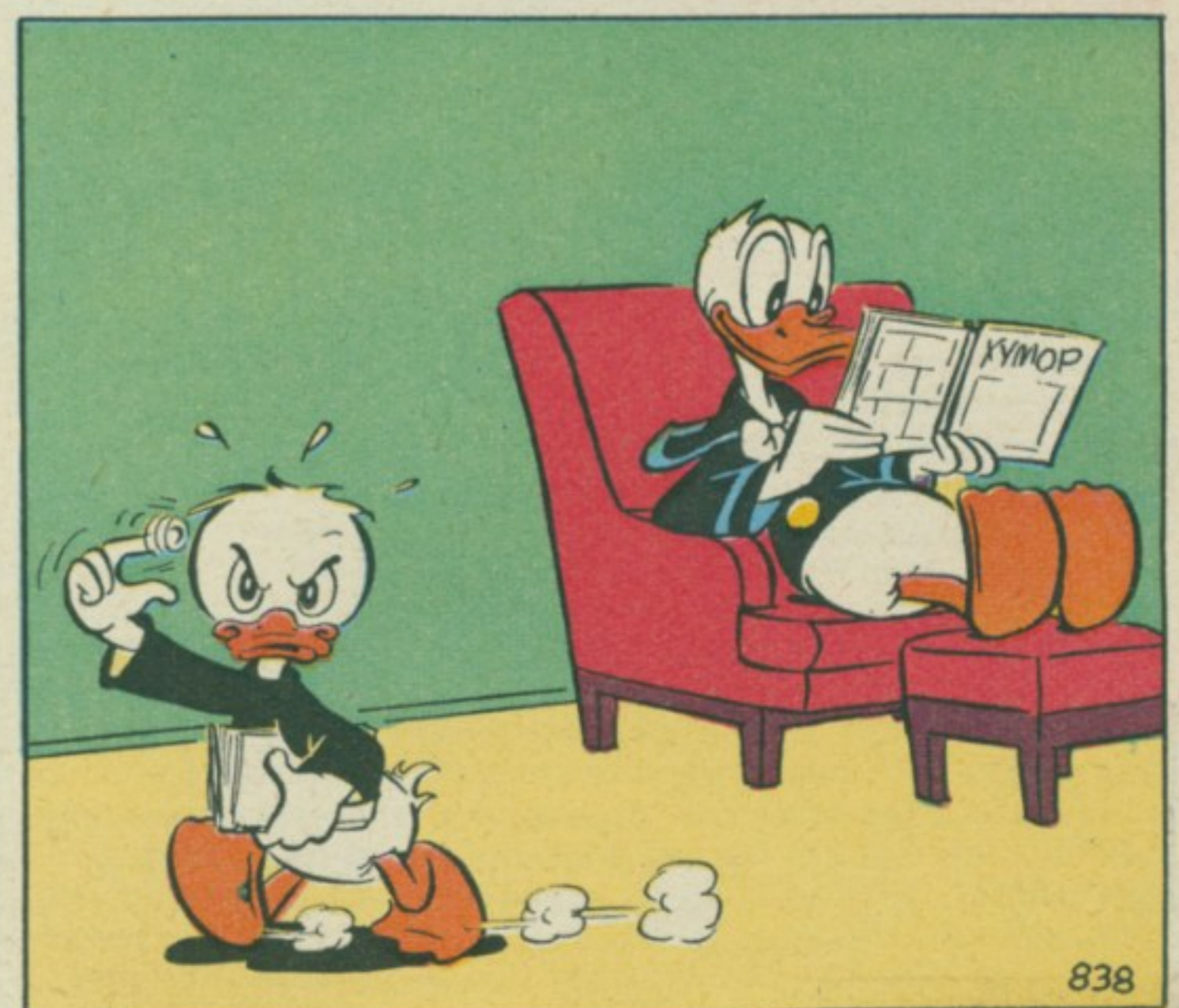
Сваком су први кораци тешки, а ономе ко мора да их научи по леду, сигурно су још тежи... Само свака мајка бди над првим корацима свог детета, па је сасвим природно да је то чинила и мајка овог мечета. Када је видела да је оно још сувише немоћно и неспретно да се креће по леду, лепо га је зубима ухватила за вратић, по себи се газуме да је то учинила нежно, и однела га у пећину. Нека у њој борави још мало. Биће времена и за шетање и за купање.

ГРУ-ГРУ, УАПА И ТАЈАНСТВЕНИ ПРОФЕСОР Z.O.

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

Одмах после капитулације Француске Сент-Егзипери је отпутовао у Америку. Тамо је чланцима у америчким новинама на падао бруталну силу нацизма.

Ту је 1942. изашла његова књига „Ратни пилот“ преведена на енглески. Читаоци су могли у њој да осете тугу човека, кога је рат одвојио од домовине.

„Ја живим за Французе. И ако се они икако могу бранити, ја ћу их бранити. Ја сам Француз. Моја земља дала је свету Реноара, Паскала, Пастера...“

„Сигуран сам — пише Пјер де Лану — да је „Ратни пилот“ учинио неоцењиву услугу Француској чак и на америчкој територији.

Крајем марта 1943. Сент-Егзипери је кренуо у Северну Америку. Са пароброда је телефонирао мајору Желеу, који је примио команду над својом некадашњом јединицом.

Здравље Сент-Егзиперија било је далеко од задовољавајућег. Он је у Сједињеним Државама издржао неколико операција па је страховао да му комисија неће дозволити да лети као што је то учинила и 1940. године.

Вест о његовом повратку брзином муње пролетела је од посаде до посаде авиона. Пилоти нису заборавили свога Сент-Егза. Фил Рој, који је написао историју ескадриле, сећа се овако тог тренутка: „Појавио се као и увек немарно одевен, у полувојничком — полуцивилном оделу, у кошуљи прогорелој на више места од цигарета, са закрпљеним лактовима, качкетом који ће се, изгледало је, сваког тренутка распасти, розетом Ордена Легије части и немарно прикаченим ратним крстом.

Његово нестрпљење да се што пре нађе у авиону било је толико јако да је желео да одмах седне за команде. У част његовог новог ваздушног крштења искупили су се сви пилоти и механичари. У тренутку кад се одвојио од земље њихове капе полетеле су у вис... Али Сент-Егзиперијева радост није била дугог века. Американци су послали у ескадрилу нове авионе. Њихова команда, којој су се повиновале и француске ваздухопловне јединице, издала је наређење по коме максимална старост летача не сме бити већа од

тридесет и три године. А Сент-Егзипери је у то време већ био навршио четрдесет и три!

Па ипак, он је управо на том новом апарату извршио свој први задатак: фотографисао је из ваздуха долину реке Роне.

„То је диван авион — размишљао је после повратка. — Како бих био срећан да сам га добио као поклон кад ми је било двадесет година. Ја то констатујем с тугом сада кад ми је четрдесет три, и кад сам прелетео 6.500 часова над свим крајевима света. Данас ја не налазим задовољство у „поклоњеној

„Малог принца“ си сигурно већ читао. Ниси? Шта да радимо? Снађи се, позајми из библиотеке или купи. Књижица кошта као десет кликера, кликерима ћеш се поиграти и — изгубити их. А у овој књизи такође има кликера и они се не могу изгубити. Читаћеш је сада, па кад мало порастеш, и сасвим порастеш и кад престанеш да растеш. Необична књига. Необичан писац. Звао се Сент-Егзипери. Писао је, летео и цртао.

СЕНТ-ЕГЗ ПРИНЦ ПИЛОТА

играчки“. „Авион — то више није средство за савлађивање простора, то је рат...“

Једном је при спуштању заборавио да испусти стајни трап, авион је ударио у чокоте винограда и он је био повређен. Сент-Егзиперија су за неко време повукли са летења. Он се затворио у малу собу доктора Пелисијеа и завршавао своју нову књигу „Цитадела“, која је изашла из штампе тек после његове смрти.

З

рост и сталоженост, не може као некад да управља брзим и сложеним модерним апаратима. Да је то тако сведочиле су његове многобројне контузије, рањавања — по следице хаварија. Нарочито је била опасна последња — рањавање у лево раме. Она му чак није дозвољавала да кад уђе у кабину затвори врата како треба. Уместо њега то су чинили механичари. Сваки пут кад би његов авион нестао за брдима, његовим друговима стеза-

кријући од њега планове, поверио му је изванредан задатак. Тридесетог јула 1944. године, после низа савета да буде опрезан и разуман, он је добио наређење: требало је да изврши извиђачки лет над Шамберијем, Лионом, Ансијем, Вилфраншом, да се пробије на француску обалу у рејону Сент Рафаел. Антоаново срце задрхтало је: летеће над местима њему тако драгим, где је живела његова породица.

У јутро 31. јула врело летње сунце обасјало је земљу. Механичари су прегледали његов авион, Гавуал је последњи пут испробавао исправност машине. Попивши кафу, Сент-Егзипери је као и обично замолио да му помогну да навуче комбинезон, ципеле, падобран.

Гавуал му је помогао да се попне у кабину, затим се нагнуо над њим да му причврсти бочу с кисеоником. Онда му је затворио кабину. Сент-Егзипери је дао знак да је све у реду.

Било је 8 часова и 25 минута. Антоанов авион пролетео је пистом за узлетање. Његова рука још једном се подигла у знак поздрава. Авион се одлепио од земље и блеснувши на сунцу, нестао за хоризонтом.

Радио-локатор га је пратио до саме обале Француске, а затим је напустило ћутање.

У 13 часова и 30 минута Сент-Егзипери се није вратио у базу. У његовом авиону остало је горива још само за један час.

Команданти и официри који су знали за план операције нервозно су погледали на часовнике... 14 часова, 30 минута...

Нико није смео гласно да искаже своја страховања. Пилоти и механичари гледали су у небо: можда ће се ипак појавити авион?

А време је продужавало своју грку... 15 часова, 30 минута...

Давно су већ нестале резерве горива. Позиви радиом остајали су без одговора. Радари су претраживали празно небо.

Сент-Егзипери је нестао без трага, као хероји древних легенди.

Сви који су се налазили у штабу и на аеродрому ћутали су утучени више нису очекивали чудо: ни једна радио-станица, ни један авион нису могли да одговоре на њихова питања...

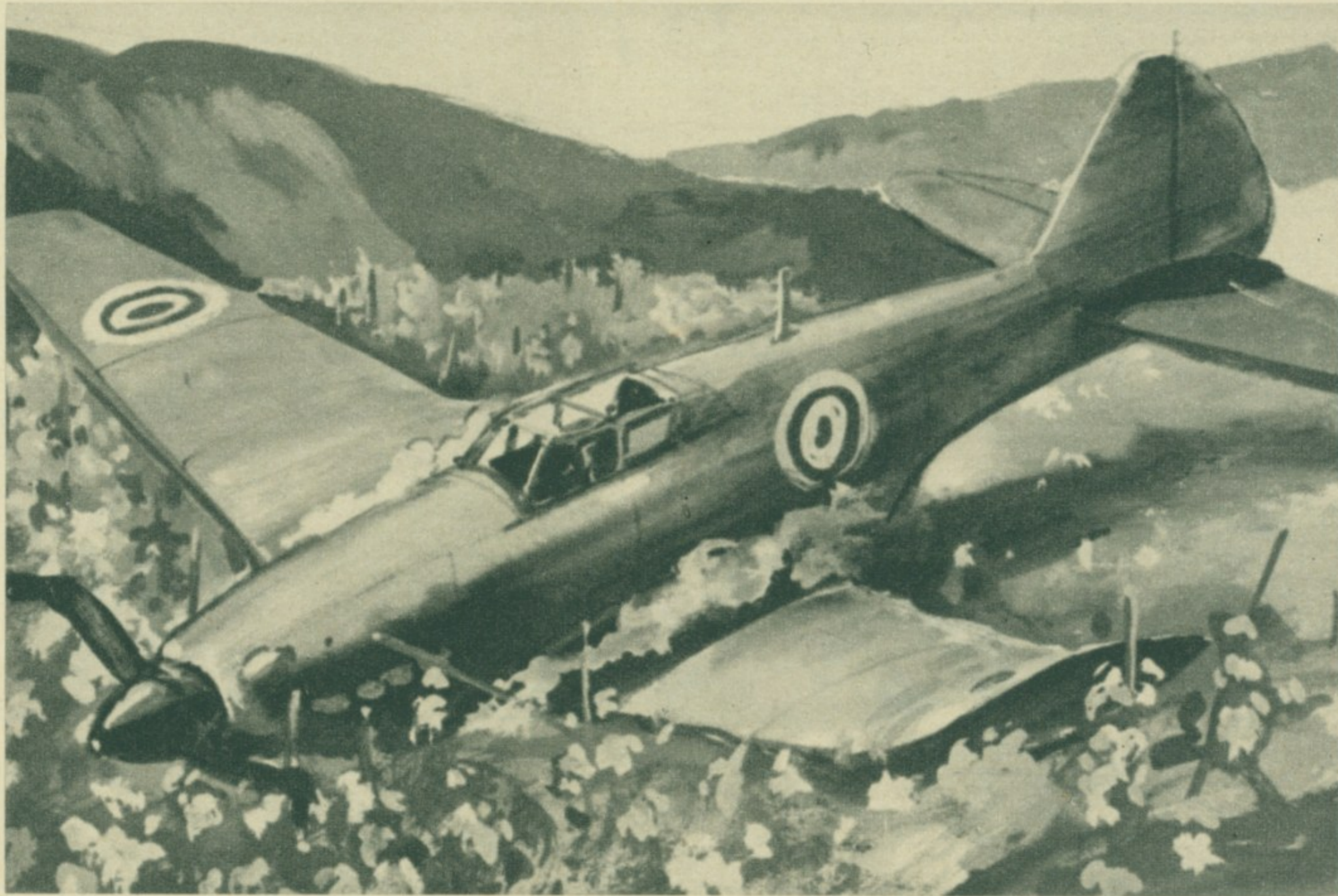
☆

„До краја живота он је био човек од акције — пише у својим усменама његов друг пуковник Желе. — Они који су га добро познавали могли су у њему да виде штогод су хтели: песника, научника, чаробњака.

Али ми, његова браћа, ми знамо да је он пре свега био пилот, човек рођен да лети.

Његова дела могла су се родити само у тако изузетној души која се борила с ватром, олујама, планинама и побеснелом стихијом, у души која је долазила у додир чак и са смрћу.

Крај

За време тог принудног заточењства бавио се научним истраживањима у области хидро и аеродинамике.

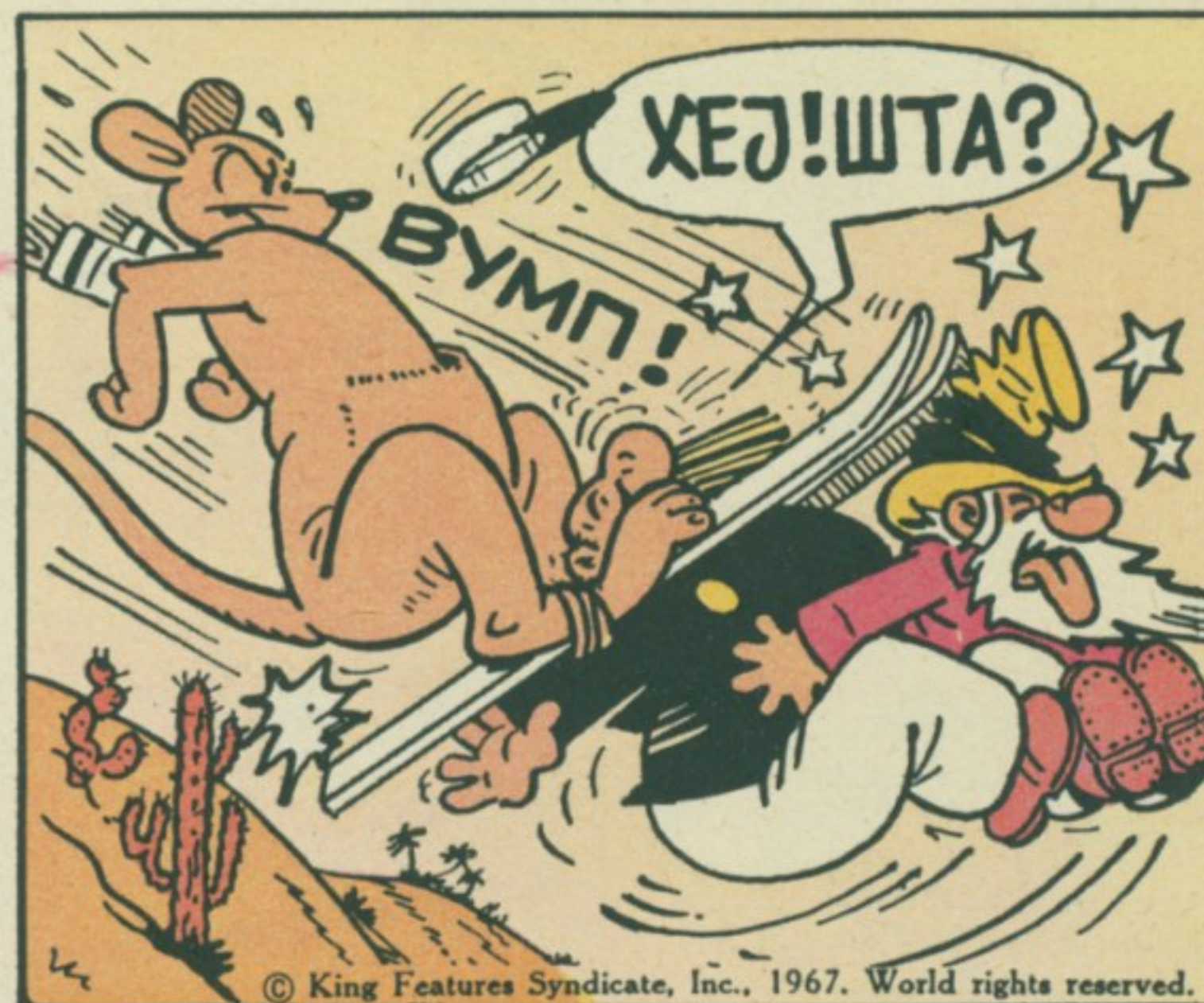
— После рата — говорио је пријатељима — остварићу своја маштања о реактивним авионима и дати им завршни облик. Биће то револуција у техници. Видећете...

Али, судбина је одлучила другачије...

Рекло би се да су пилоти, другови из ескадриле, предосећали несрећу. Ма колико им то тешко било, морали су да признају себи да Антоан, без обзира на своју хра-

ло се срце. Са забринутостју су очекивали његов повратак и чим би се зачуло „Сент-Егзипери се вратио“ сви су излетали на писту.

Али, како му забранити да лети? Он је тражио све нове и нове задатке. Преостало је само једно: упутити га у план за припреме јужног десанта. Мада је у наређењу било забрањено открити цео план пред било којим официром (да они то не би могли да открију непријатељу ако му падну у руке и почну мучења), Сент-Егзипери је добио прилику да се још једном истакне. Командант, капетан Гавуал, не

Авантуре ГОРДОНА ПИМА

ПО РОМАНУ
Е.А.ПОА

БРОД, НАТОВАРЕН ПРАЗНИМ
БУРИКИМА ЗА УМЕ ОД КИТА
НЕ МОЖЕ ДА
ПОТОНЕ!

БРА-
КАТЕ
МИ НАДУ!
АЛИ ВЕТАР ЈЕ
СВЕ ЈАЧИ!
ВЕЖИМО СЕ
ЧВРШЌЕ...
ДА НАС
ВЕТАР НЕ
ОДНЕСЕ!

ПОСЛЕ ЈЕДНЕ СТРАШНЕ НОКИ, МОРЕ
СЕ УТИШАЛО...

АВГУСТЕ! ДИЧЕ!
НЕ ОДГОВАРАЈУ! ДА
СЕ НИСУ, ОНАКО
ВЕЗАНИ, УДА-
ВИЛИ?

ПОТПУНО САМ СЕ УКОЧИО!
ИМАШ ЛИ СНАГЕ ДА
МЕ ОДВЕЖЕШ!

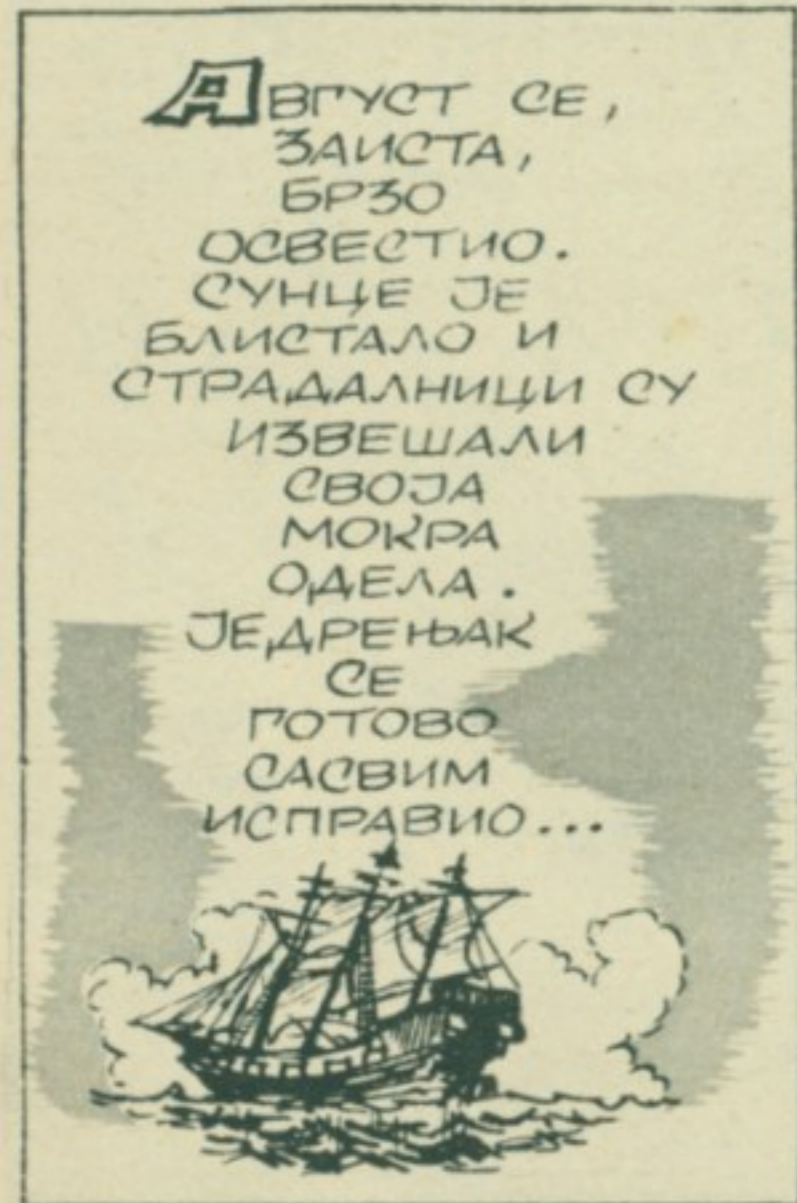

НЕ МОГУ!
И РУКЕ И НОГЕ
СУ МИ УТРНУЛЕ!

ПОКУШАО ДА ПРЕСЕ-
ЧЕШ КОНОПЦЕ! КРВ
ЈЕ ОПЕТ НОРМАЛНО
ПОТЕКИ КРОЗ УДО-
ВЕ! АВГУСТ СЕ НЕ
ЈАВЉА... ДА МУ СЕ
НИЈЕ ШТО
ДОГОДИ-
ЛО?

НИЈЕ! КОНОПЦИ СУ
МУ СЕ УСЕКАЛИ У МЕ-
СО... ПА СЕ ОНЕСВЕ-
СТИО! БИМЕ МУ
БОЉЕ ЧИМ ГА
ОСЛОБОДИМ!

АВГУСТ СЕ,
ЗАИСТА,
БРЗО
ОСВЕСТИО.
СУНЦЕ ЈЕ
БЛИСТАЛО И
СТРАДАЛНИЦИ СУ
ИЗВЕШАЛИ
СВОЈА
МОКРА
ОДЕЛА.
ЈЕДРЕЊАК
СЕ
ГОТОВО
САСВИМ
ИСПРАВИО...

УБЕЂЕН САМ ДА ЋЕМО
УСКРОМО НАИКИ НА НЕКИ
БРОД! АЛИ, ШТА ЋЕМО ЈЕ-
СТИ? БРОД ЈЕ ПУН ВОДЕ!
ИПАК, МОЖДА ЋЕМО У
УТРОБИ НАКИ ШТО
ОД НАМИРНИЦА!

РЕКЛАМНИ МРМОТ

Лутајући по шуми један фо-
тограф угледао је мрмота како
је завукао главу у празну кон-
зерву рибе лососа. Више по на-
вици фотограф је одмах снимив
мрмота, а онда га после доста
муке ослободио конзерве. Мр-
мот, као да је осећао да човек
жели да му помогне, ниједном
није покушао да га огребе нити
уједе мада је за то имао много

пута придику. Али ту прича ни-
је готова. Домишљати фотограф
је понудио слику мрмота фа-
брици конзерви у чији је про-
извод мрмот завукао главу. По-
сле дужег ценкања добио је хи-
љаду долара за фотографију.
Али фабрика није ни помишља-
ла како је направила добар по-
сао: после објављивања слике у
више листова, продаја конзерви
лососа се више него удесето-
стручила.

ПАС УСТРЕМИО ЛОВЦА

У близини италијанског града
Фераре догодио се пре извесног
времена јединствен несрећан слу-
чај. Двадесет четворогодишњи
Банкарло Скјави кренуо је чам-
цем у лов на дивље патке. По-
вео је и свог пса. Када се у јед-
ном тренутку чамац изненада за-
нџао, пас је посрнуо и једном
шапом стао на ороз ловачке пу-
шке која је лежала на дну чам-
ца. Разлегао се пуцањ и метак
је погодио ловца у главу. Дога-
ђај је са обале посматрало не-
колико људи који су први при-
текли у помоћ несрећном ловцу.

ПЛОВКА — АРХЕОЛОГ

Лајош Ковач из Мадекса, у
Мађарској, купио је на пијаци
пловку, однео је кући, очистио
је и нашао у њој стари златан
новчић. У градском музеју, где
се Ковач обратио за мишљење,
утврдили су да новчић потиче из
15. века.

На обалама језера на којем је
купљена пловка обично пливала,
извршена су пробна археолошка
ископавања и — археолози су
пронашли праву ризницу златног
новца закопаног пре неколико
векова.

Казниће се законом...

У време кад су европски
досељеници стварали прве
насеобине у Новом свету, од
носи између људи регулиса-
ни су обичајима, навикама и
законима донесеним из Евро-
пе. Међутим, живот на но-
вом континенту донео је но-
ве односе и због тога је зах-
тевао нове законе. Свака на-
сеобина — а из њих су се
касније развијали градови —
доносила је своје прописе и
законе. Многи од тих закона
на снази су и данас — нико
се није сетио да их повуче
— мада су потпуно изгубили
своје оправдање; за већину
се чак више и не зна због
чега су били донети.

Вероватно је некад неко
увредио неку важну личност
са територије савезне држа-

ве Њујорк показавши јој
„дугачак нос“. И та важна
личност донела је закон кој-
ји налаже да се као кршн-
итељ јавног мира и реда има
сматрати онај „ко на улици
постави на нос врх палца ра-

ширене шаке и на њу до-
метне другу шаку с рашире-
ним прстима“. Тај закон је
и данас на снази.

На плажи на Кони Ајлен-
ду можете да трчите, играте
лопту, купате се, сунчате се.

Све вам је дозвољено сем да
на песак прострете новине и
седнете на њих. То закон
строга забрањује.

Власници кућа и станова у
тексаском граду Даласу мо-
рају строго да воде рачуна
да им све славине за воду
буду исправне и да не „цу-
ре“. Јер, још је на снази за-
кон према којем се због сва-
ке неисправне славине може
изрећи веома висока новча-
на казна.

Још један закон о киш-
обранима: у држави Њујорк
забрањено је отворити ки-

шобран ако се у близини на-
лази коњ.

Ко у Њу Орлеансу ногом
шутне канту за смеће, може
да буде и ухапшен јер је
стари закон који то забра-
њује још на снази.

ДОГОДИЛО СЕ...

И СМЕШНИ И ТУЖНИ И НЕОБИЧНИ
ДОГАЂАЈИ СА СВИХ КОНТИНЕНАТА

У Рејту

У једној грађанској парници нашли су се један према другом, као тужитељ и тужени, два стара школска друга. Сви сведоци и адвокати противничких странака такође су некад ишли у исти разред. А када се појавио и судија чуђење је достигло врхунац: и он је био њихов школски друг.

У Ајови

Телевизијска станица у Де Моану, граду у америчкој савезној држави Ајови, завела је једну новину. У току вечерњег програма на екрану се, усред емисија, појављује исписано питање: „Зна те ли где се у овом тренутку налазе ваша деца?“ Кажу да ота да родитељи више воде рачуна о кретању деце.

У Француској

Једна недавно спроведена анкета показала је да педесет одсто возача камиона и аутобуса има у својим возилима понеки талисман а да двадесет један одсто од њих чврсто верује да је то сигурна заштита од несрећних случајева. Занимљиво је да Францускиње мање верују у талисмани од Француза.

У Мајамију

Учитељица Бети Девис оптужена је да је у свом аутомобилу са шест регистрованих седишта одвозила у школу и враћала из ње двадесет троје деце. Судија Фридеман није могао да поверује у то и захтевао је да му се то покаже. Деца су дошла, потрпала се у аутомобил и — учитељица је осуђена на новчану казну.

У Лос Анђелесу

Возач школског аутобуса Елмер Дибаск наишао је на целепикова побеглих са једне фарме. Елмер је не излазећи из аутомобила „стручно“ покупио разјарене животиње и као какав каубој вратио их на фарму. Сопственик фарме одмах му је понудио службу „моторизованог чувара крва“.

У Лондону

Бил Редбрук, дугогодишњи сопственик једне трговине мешовитом робом, који има своје сталне муштерије, дошао је на идеју да свим својим по годинама старим купцима, за које је знао да ће новогодишње празнике провести сасвим сами, поклонити по једног папагаја. Да имају с ким да разговарају.

У САД

Мода перика захватила је и псе, односно богате сопственике паса. Перика за пса израђена од најлонских влакана кошта око 12.000 старих динара а од људске косе двоструко више. Перике од псеће длаке засад се не израђују. Сопственици паса уживају у својим дотераним љубимцима а пси — трпе.

У Њујорку

Аспирини, таблете за умирење, таблете које треба да одрже човека у будном стању и повећају му моћ концентрације продају се и путају на тоне. Трговци су и то искористили и изнели на тржиште серију часовника који све чланове једног домаћинства својом звоњавом подсећају да је време да узму ову или ону пилулу.

Кад је човек први пут покушао да скаче помоћу смучки, не зна се тачно, али се зато зна да је још пре сто година забележен први званичан скок, који је измерила група праћана у Брункенергу: тада је Норвежанин Сондре Нордхајм постигао даљину од 19 метара! Било је то 1869. године. Наравно, дужина скокова стално се повећавала, а то је зависило не само од вештине такмичара већ умногоме и од конструкције скакаонице. Код нас је ова грана доживела процват кад је израђена мамутска скакаоница на Планици 1934. године. Од тада су скокови на смучкама прерасли у праве летове. Први пут је достигнута граница снова — окок дуг преко сто метара. После другог светског рата израђене су нове скакаонице за смучарске летове с кривичном тачком од 120 метара. Из године у годину на њима су обарани светски рекорди.

Смучарски скокови су данас самостална спортска дисциплина, а улазе и у класичну комбинацију — скокови и трка на 18 км. Приликом оцењивања скокова на смучкама води се рачуна о дужини скока, брзини и стилу такмичара.

Смучарске скокове врло често преноси телевизија јер су веома привлачни, узбудљиви и занимљиви.

ЛЕТ НА СМУЧКАМА

НА ПЛАНИЦИ

92	Биргер Рид (Норвешка)	1934.
97	Марусарж (Пољска)	1935.
101,5	Брадл (Аустрија)	1936.
107	Брадл (Аустрија)	1938.
118	Геринг (Немачка)	1941.
120	Чанен (Швајцарска)	1948.

СВЕТСКИ РЕКОРДИ

(преко 140 метара)

1961.	141 Шлибар (Југославија)	Оберсдорф
1962.	141 Лесер (ДР Немачка)	Кулм
1964.	144 Занданел (Италија)	Кулм
1966.	146 Виркола (Норвешка)	Викерсунд
1967.	147 Грин (Норвешка)	Оберсдорф
1967.	148 Сјеберг (Шведска)	Оберсдорф
1967.	150 Грин (Норвешка)	Оберсдорф

ПОСЛЕДЊИ ИЗ СВЕТА ПАТУЉАКА

Ова прича посвећена је антифашистима Норвешке, сељанима покрајине Телемарк и Сетесдал, младићима који су имали 23—24 године кад су њихову отаџбину окупирали Немци.

Четворица норвешких падобранаца — командант Паулсон, радиста Кауглан, аутоматичари Шелструп и Хелберг — већ дуго нису изашли из ове мале приземне куће. Сви су они пре окупације живели овде у Рјукану.

Негде доле, тридесетак метара од ове колибе, радила је хемијска фабрика „Норшкхидро“. Она је производила безазлена минерална ђубрива, а као споредан производ у судовима за електролизу скупљала се тешка вода. Тешка вода била је неопходна за успоравање честица у атомском реактору, а то у крајњој линији значи — за стварање атомске бомбе...

Већ четврти месец живе норвешки падобранци у колиби прекривеној снегом. Давно су нестале све залихе, поједен је и јелен који се одвојио од стада и случајно им доспео на нишан. Али, данас су се момци најели колико им је душа хтела. Авион је избацио још шест норвешких диверзаната и са њима велике количине намирница. Та шесторица су такође одавде из Телемарка и Сетесдала: официри Ренисберг, Идлан, Хаукелид и наредници Стурханг, Стремсхејм и Кајзер.

Фебруарска олуја 1943. године чупала је потамнелу прошлогодишњу траву. Густе и пуне воде пахуљице нису давале да се отворе очи. Сви су на скијама осим Хауглана: њега су оставили као везу са штабом у Лондону. У рукама аутомати, за појасом бомбе а на леђима ранчеви с експлозивом. Снег им се увлачио под одећу, били су сасвим мокри. Последњи део над реком Мона пузали су у потпуном мраку преко залеђених стена. Дубоко у ноћ група се зауставила поред једне шупе, око пола километра од фабричке капије.

Знали су да фабрику чува петнаест људи. Немци су, очигледно, сматрали да је фабрика одоздо довољно заштићена окомитом литицом. На средини литице налазила се природна тераса на којој се уздизала фабрика, а изнад ње опет стрмина обрасла шумом. Причало се да је појас поред ограда од бодљикаве жице мињан.

Норвежани су такође знали: у четири и двадесет фашисти мењају страже. Али никако кретање у кругу фабрике није се примећивало. Зар стража спава? Сачекавши мало, минерска група — Кенисберг, Идлан, Стремсхејм и Кајзер — кренула је напред. У заштитници су остали: Хаукелид, Стурханг, Паулсон, Шелструп и Хелберг.

Шелструп је имао задатак да држи прилазе фабрици од железничке пруге, Хелберг да чува улазна врата, Хаукелид и Паулсон пратили су минере до погона за електролизу, а затим су пришли бараки где се налазила немачка стража.

Од буке генератора нису се чули ни кораци, ни гласови ни завијање ветра. Минери су покушали да уђу кроз врата која воде у подземни спрат, али она су била закључана. Диверзанци су се поделили по двојица у групи и пошли у различитим правцима да траже било каква улаза. Кенисберг и Кајзер налетели су на кабел и цеви које су водиле у тунел под зградом. Провукли су се кроз тунел и нашли се поред врата која су водила у халу с уређајима за концентрацију. Ту је седео дежурни. Био је врло кратковид. Није било потребно разоружати га, довољно је скинути му наочаре. Наредили су му да стане уза зид и да ћути.

Група је још у Енглеској вежбала овај напад на макети коју је израдио норвешки професор Лејф Тронстад. Ренисберг је почео да ставља набој, кад се одједном под ударом споља разбило прозорско окно. То су улазили Идлан и Стремсхејм.

— Пажљивије — рекао је дежурни — шта ви то тамо петљате око каблова с високим напоном? — Не само да ћете направити кратак спој него ћете чак и експлозију изазвати...

— Чак и експлозију? — насмејао се Кајзер прилазећи дежурном — управо се и спремамо да то изведемо!

Фитиљ је био прорачунат на два минута. Али Ренисберг је журио, шта се све може догодити за то време.

— Одмерићу на тридесет секунди — викнуо је.

— Дозволите ми да узем наочаре и да одем — очајнички је завапио дежурни, схвативши најзад да се не шале.

— Бежи брзо горе према литици и не заустављај се ако ти је живот мио — рекао је Кајзер додајући му наочаре и гурајући га према прозору.

Фитиљи су запаљени. Минери су потрчали у мрак. Иза њихових леђа у погону је одјекнула експлозија. Стене, река, пут — и све то трком у пакленом темпу, на измаку снага.

До сванућа је остало још сасвим мало. У долини Моне разлегло се завијање сирене: Немци су дали знак за општу узбуну гарнизонима у рејону Рјукана.

Ево и пута који води на пашњаке Риа. Стазу за коју им је била потребна цела ноћ сада су на скијама превалили за три часа.

Међава је замела трагове ових смелих људи...

Од деветорице колико их је било, само Хелберг није имао среће. Он је заостао иза групе и налетео на Немце. Ипак, кад су га у аутомобилу повезли за Осло, успео је да побегне у току вожње. Сељаци су га сакрили и он је касније успео да се пребаци у Шведску.

У јесен 1943. постало је јасно да су Немци обновили погон за производњу тешке воде. Норвежани су у то време имали у Рјукану и околним селима веома развијен илегални покрет. Висораван Хардангервида била је недоступна за окупаторе: ту су деловали норвешки партизани. Они су могли да дигну у ваздух фабрику. Али, Американци су одлучили другачије...

Шеснаестог новембра 1943. на небу су забрујали авиони. Сто педесет бомбардера САД ишло је да бомбардује фабрику. Задрхтале су планине од страшних експлозија, дим је прекрио кланац. У фабрици је разрушена само једна зграда а у селу је убијено двадесет две особе. Оно што је пошло за руком деветорици норвешких родољуба који су без жртава уништили око хиљаду четири стотине литара тешке воде — готово целу постојећу залиху фашистичке Немачке — Американци нису могли да понове. Они су уништили само педесет литара, зауставивши рад фабрике за свега два три месеца.

Двадесет и деветог јануара 1944. године професор Тронстад упитао је из Лондона норвешке партизане: „Обавештени смо да ће инсталације за производњу тешке воде бити демонтиране и пребачене за Немачку. Може ли се транспорт осујетити?“

БИТКА ЗА ТЕШКУ ВОДУ

Један од минера — Кнут Хаукелид — примио је све на себе. Он се спријатељио с инжењерима и радницима из фабрике, нарочито с лаборантом Гунаром Сиверстадом и инжењером Ларсеном. Заједнички су разрадили неколико варијанти и најзад одлучили да минирају скелу (ферибот) којом ће бити превожене инсталације и балони са тешком водом преко језера Тинше. Језеро је дубоко четири стотине метара...

У суботу, 19. фебруара, тешку воду су натоварили у два вагона и довели на станицу Рјукан. Око поноћи воз је прешао преко моста на Мони и упутио се према језеру Тинше. За возом су у аутомобилу — наоружани аутоматима, пиштољима, ручним гранатама, експлозивом и сатним механизмом за изазивање експлозије ручне израде, који се састојао од два будилника — ишли Хаукелид, Ларсен и Сиверстад.

Мрак је већ пао кад су на фериботу „Хидро“ биле готове припреме за полазак. Неки радници који су вршили утовар, кришом су увели на ферибот Хаукелида и његове сапутнике. Радник Ролф Серје, водио је илегалце доле, у трубу брода.

Све је ишло глатко. Кад је Ролф пружио руку према вратима која воде у доње просторије, она су се отворила и пред њима се појавио стражар — Норвежанин. Неколико секунди трајала је неугодна пауза.

— Имамо, господине, неку робу за препродају. Требало би је негде склонити — Ролф је знао ред у Рјукану — биће и за вас.

— Хајде, хајде, ниси први — одговорио му је квислинговац и пропустио сву тројицу.

Експлозива је било око осам и по килограма. Хаукелид га је поставио уз сам бок скеле покривши га празним ранцем и даскама. Наместио је уређај за детонацију и сатне механизме. Рачунао је: ферибот треба да исплови ујутру. Колико му времена треба да стигне на средину језера, у дубину? Оба будилника навио је на петнаест до једанаест. С првим ударом њиховог чекића, детонатори ће ступити у дејство и тада...

...Заједно с Ларсеном Хаукелид је већ променио два воза и сада је између Хоксунда и Драмена. Сиверстад се негде сам пробија ка шведској граници. Било је четврт до једанаест кад су сви погледали на часовнике. Како ли је тамо?...

У понедељак увече кад су Хаукелид и Ларсен већ били у Ослу, у стану обавештајца Тронда, стигле су последње новине. И одмах им је у очи пао крупан наслов на првој страници „Ферибот „Хидро“ потонуо у језеру Тинше“.

За седам година ансамбл „Седам младих“ прешао је пут од аматеризма до професионализма. На слици: Јован-Јоца Радовановић, Љубиша-Буца Стошић, Небојша-Дане Данчевић, Зоран-Заре Раковић, Љубиша-Љуба Милић, Милутин-Васке Васовић, Бранислав-Кикера Тодоровић.

Готово сви су из истог краја, малте не из исте улице. Када су почели да свирају назвали су се „7 младих из Крагујевца“. Као и већина младића и Дане, Буца, Љуба, Заре, Васке и Кикера ишли су на игранке са својим друговима и другарицама. Слушали су и плоче. И сви се одушевљавали музиком. Младима никад није ништа тешко, они сматрају да све могу. Тако је било и са младићима из Крагујевца. Желели су и веровали да и они могу исто тако да свирају. Можда нешто мало мање лепо. Дане је био тај који је, не дао идеју, већ који је „чврстом руком“ оформио и водио оркестар.

Јер, као што се брзо „загреју“, млади се исто тако брзо и „охладе“. Дане је морао да их одговара од игранки, фудбалских утакмица, па чак и од састанака са друговима или девојком; да би вежбали, да би учили да свирају. Морао је да прави аранжмане (у прво време, наравно, доста наивне) па чак да буде и менаџер (да уговара свирања на игранкама).

Врло брзо су постали популарни. Али, само у свом месту. Они су у неку руку били „локалне звезде“. А желели су да их чују и други. Да их чују и старији, искуснији музичари. И да дају своју оцену. Јер, једно је популарност код грађана, а друго оцена — стручњака.

Убрзо — прилика је била ту. И требало је искористити. На Бледу 1960. године одржан је џез-фестивал. Организатор је позвао све музичаре, џезисте, да се пријаве и учествују: солисте и ансамбле. Пријавили су се и они. Међу малобројним џезистима (јер их у Југославији нема много) нашао се и ансамбл „Седам младих“.

Искусни старији музичари као и присутни слушаоци питали су се ко су они. Ко су ти „млади“ за које дотле нико није чуо. И зар

КОРАЦИМА

је на овако еминентном скупу, скупу искусних музичара, интерпретатора и познавалаца џеза, место и „жутокљунцима“. Непознатим.

Зато им је, вероватно, и припала „част“ да својим музицирањем отворе фестивал. А онда

треба да почне прави фестивал, старих, искусних „вукова“.

Али, младићи су хтели да искористе шансу пошто-пото. Пред сам излазак на бину осветљену рефлекторима, зарекли су се: „Свираћемо боље него икад“.

Већ први тактови мелодије „Кад свеци марширају“ изазвали су жагор у замраченој дворани. Крај је дочекан френетичним и искреним аплаузом. Уместо три мелодије „Седам младих“ су морали да одсвирају шест. Публика је тражила још али, и други ансамбли су чекали свој ред.

„Седам младих“ су одржали реч. Свирали су те вечери на Бледу лепше него икад дотле. Чак и лепше од свих осталих.

Отада кораци ка успеху су били „од седам миља“.

Њих шесторица су увек били заједно. Седми члан се често мењао. Некако после овог успеха дошао је у њихов ансамбл и Јова. Ређали су се снимци за радио-станице и концерти. Почели су да снимају и плоче. Сматрали су их за један од најбољих ансамбла ове врсте у нас. Али, они сами нису још били задовољни. Пошли су „у свет“ да пре свега још боље науче да свирају, али и да чују друге. Потајно су желели да и њих чују они који познају ту музику. Већ први наступи у Немачкој донели су им велики успех. Следила је Швајцарска, Шведска, Аустрија. Проглашени су за један од најбољих ансамбла Европе. Где год би се појавили, врата су им била широм отворена.

Ових дана ансамбл „Седам младих“ је отпутовао у СССР где ће за четири месеца одржати више од сто концерата и пропутovati неколико десетина хиљада километара: од Ленинграда до Одесе и од Кијева до Владивостока.

Жика Милутиновић

НОВО!

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

1

ДИНАР

1952

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

НОВО!

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

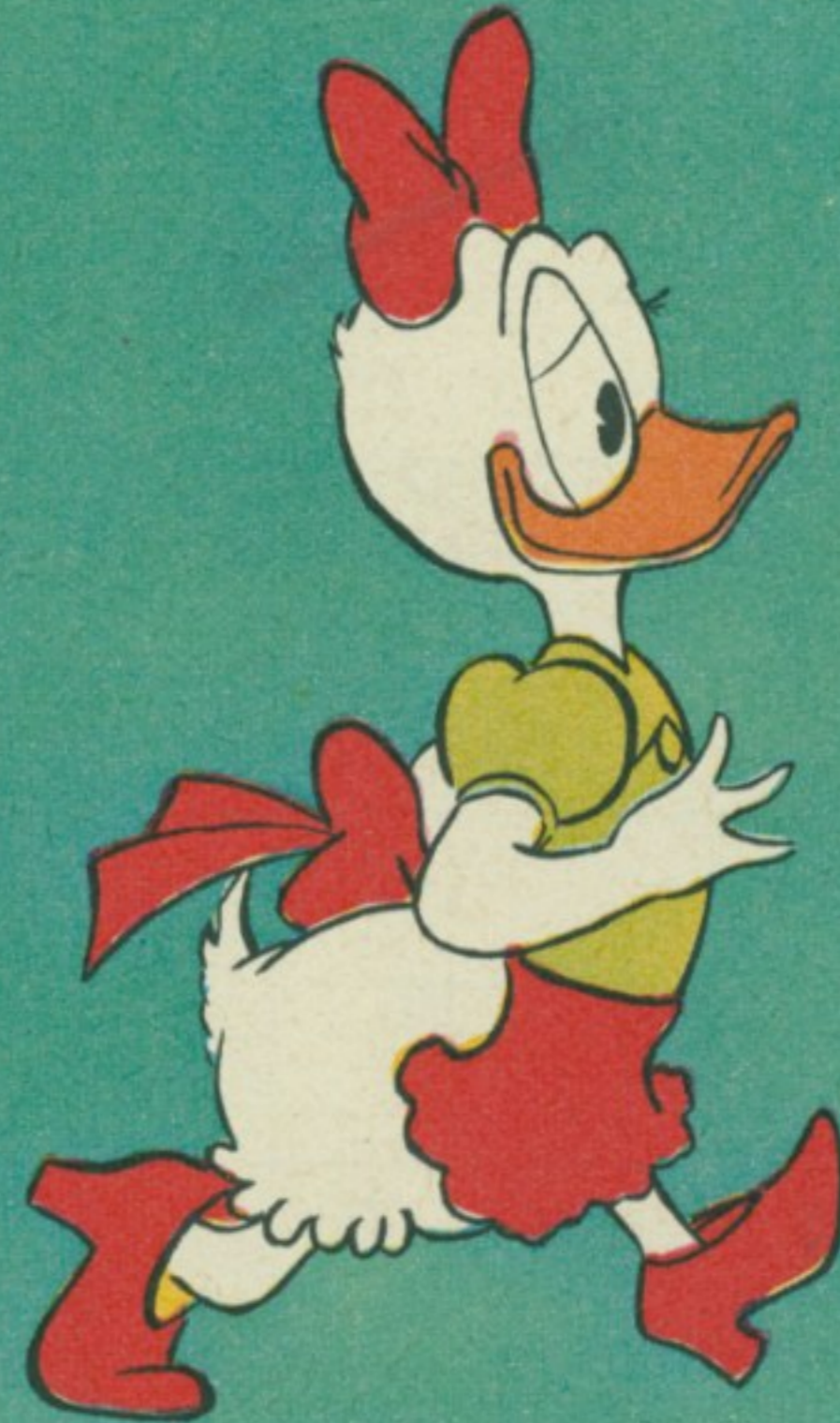
1

ДИНАР

1952

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

НОВО!

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

1

ДИНАР

1952

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

НОВО!

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

1

ДИНАР

1952

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

ПОНЕДЕЉАК	УТОРАК	СРЕДА	ЧЕТВРТАК	ПЕТАК	СУБОТА

*Каг ѿи је досадно, само звизни,
ѿравиће ѿи грушѿбо Дизни!*

Сваког петка – ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

ПОНЕДЕЉАК	УТОРАК	СРЕДА	ЧЕТВРТАК	ПЕТАК	СУБОТА

*За баку је свирао Шѿфраус
За ѿебе свира Мики Маус.*

Сваког петка – ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

ПОНЕДЕЉАК	УТОРАК	СРЕДА	ЧЕТВРТАК	ПЕТАК	СУБОТА

*Каг ѿи је досадно, само звизни,
ѿравиће ѿи грушѿбо Дизни!*

Сваког петка – ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

ПОНЕДЕЉАК	УТОРАК	СРЕДА	ЧЕТВРТАК	ПЕТАК	СУБОТА

*За баку је свирао Шѿфраус
За ѿебе свира Мики Маус.*

Сваког петка – ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

ЗЕЛЕНО ДУГМЕ

Тачно на два светлосна минута од тајанствене планете Му, космички брод је почео да успорава лет. Падобрани су срећно спустили кристалну капсулу на непознату планету. Не знајући још ништа о томе, млади уснули астронаут, као и увек свеже обријан (ту дужност обавља савесно кибернетички берберин) и намирисан пријатном колоњском водицом „Вечерњи Сатурн“, још се налазио у загрљају стереофонског сна. А поред капсуле су већ стајали најроби или једноставније речено кибернетички роботи — једини становници планете Му, који су брујећи и зујећи као јесење муве, живо дискутовали.

Астронаут је био први човек на тој планети. Стога су најроби приступили математичкој анализи механизма који је лежао пред њима. Већ после две микросекунде они су знали координате његовог центра теже као и то да астронаут спада у групу усправноходајућих механизма у чијем се горњем, лоптастом делу налази прост кибернетички агрегат.

— Кладим се да не може да реши ни најједноставнију једначину с једном непознатом — изјавио је најроб, који је лично на комбинацију радарске антене и писаће машине. То је био свезнајући Енциклоп. — Колико сте хелија меморије открили у његовом такозваном мозгу?

— Четрнаест милијарди — прерзиво је добацио сићушни дебелко најроб извлачећи се из кристалне капсуле.

— Само четрнаест милијарди? Ха-ха-ха!... — насмејао се Енциклоп, а његови кварцни појачивачи су се затресли.

Разуме се, то баш није било најтактичније од Енциклопа, да се хвали својим преимућствима, али, шта да се ради, истина је најважнија и најдража, те треба рећи да је у квантном мозгу Енциклопа, само један списак појмова обухватао две стотине милијарди хелија меморије.

Један малиша најроб, почашћен тиме што му дозвољавају да учествује у тако високоученој дискусији, запитао је:

— Узимам слободу да... да... приметим да... да дотични усправноходајући, ооовај, механизам садржи шездесет шест процената воде... водиче!

— Могу онда да замислим какве

разводњене мисли може онда из себе да истисне! — добацио је Енциклоп. — Та то онда није мозак већ супа, супица.

Одједном су све стране дијамантске призме, коју су два најроба ставила на кров астронаутске капсуле, почеле да светлуцају благом ружичастом светлошћу. То је било последње научно-техничко

достигнуће најроба — велики најробовски енциклограф. Продревши својим Му-зрацима до тајних сефова меморије усправноходајућег, он је на рубинским екранима приказивао читаву резерву информација у његовом мозгу. На екранима су промицали репати интегрални, табеле прошлогодишњих фудбалских утакмица „Спартак“ и „Ди-

нама“ и за најробе потпуно неразумљиви стихови:

„У шумици јела
там' ме чека Лела!...“

— Ништа, ама баш ништа! Хаос! Прави, правцати хаос! — негодујући рече најроб тањирасте главе звани Велики Ремонтер.

— Погледајте, погледајте — повикао је опет малиша — најроб, показујући на један од екрана — код овог... усправноходајућег се... седамнаест милиона можданих хелија окупирано је неком Ле... Лелом!

Малишаново лице је нагло поцрвенело руменом неонском светлошћу.

— Све лепше од лепшега! — добацио је Енциклоп. — Све те такозване емоције, осећања, страсти уносе још више збрке у иначе већ хаотичну меморију усправноходајућег...

Разуме се, ниједно налићперо, ниједна писаћа, ниједна ротациона машина не би могла да прати дискусију најроба. Читаво описана размена мишљења међу најробима трајала је неколико делића секунде после којих је њихов закључак гласио: усправноходајући механизам који лежи у кристалној капсули космичког брода не може се уврстити у ред стваралачки мишљећих агрегата, апарата или механизма.

У том тренутку астронаут се пробудио. Одмах је угледао најробе окупљене око њега и задовољно се осмехнуо јер их је све добро познавао — па то су они мали роботи израђени у његовој лабораторији на Земљи. Све је ишло у складу са прецизно разрађеним програмом освајања планете Му.

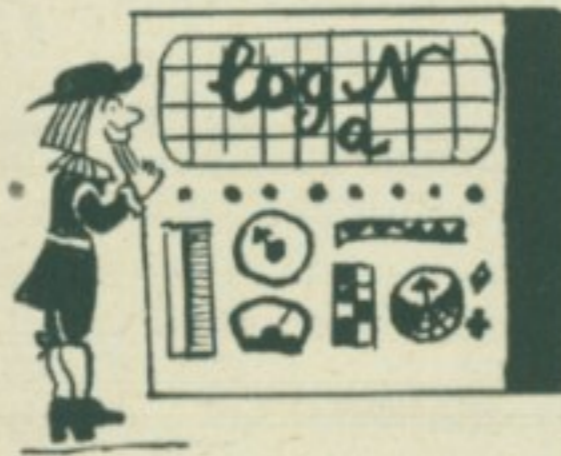
Астронаут је одшкринуо кров на кристалној капсули, подигао се са лежаче, протеглио и притиснуо Зелено Дугме које му се налазило на дохвату руке. И одједном, све је стало на своје место: Велики Ремонтер је већ чучао крај роштиља и припремао за младог астронаута сочни бифтек, а мудрац Енциклоп је почео да рапчишћава земљиште око космичког брода, док је малиша робот са својим до тада ћућљивим четвртим колегом стајао у некој врсти става „мирно“ очекујући наређења астронаута. Шта се ту може? Зелено Дугме има власт над машином а оно је, знате, у чо-вековим рукама.

А то што су најроби оговарали чо века док је он спавао, не мари. Још најстарији филозофи су приметили да људи уживају у томе да оговарају оне које морају да слушају.

Б. Жубков — Е. Муслин

ФИЗИЧКИ КАЛЕИДОСКОП

ПРЕВАЗИЂЕНИ БРИГС

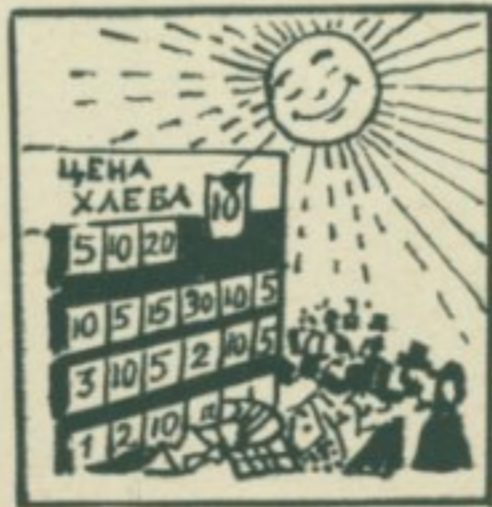
Таблице децималних логаритама с тачношћу до 14 бројева израчунао је још 1620. године енглески математичар Хенрик Бригс. Више од триста година после тога познији састављачи таблица трудили су се само да „скрешу“ Бригса, скрате дугачке колоне цифара на неколико децималних знакова. Тек данас са појавом електронских машина научници могу да мимоићу Бригса: за неколико часова рада електронска машина може да састави коју год треба таблицу са жељеном тачношћу.

ЗЕМЉИНО ДИСАЊЕ

Атмосфера која обавија Земљу дише, мења се. Али измерити учестаност њених колебања могло се само једном, 1883. године. Те године догодила се јака ерупција вулкана Кракатао, која је усталиласала сав ваздушни омотач. Тек је ова страшна катастрофа омогућила научницима измере период колебања. Он је износио тачно 10,5 часова.

ЗАКОН ОТКРИВЕН НА БЕРЗИ

Отприлике сваких једанаест година на површини Сунца јављају се снажне ерупције. Ова чињеница позната је науци релативно одавно. Али научници се дуго нису усуђивали да о „периодима сунчеве активности“ говоре као о физичкој закономерности. Треба прикупити више чињеница, објашњавали су они. Енглески астроном Џон Хершел решио је да не губи време на чекање. Упутио се на лондонску берзу и затражио податке о ценама хлеба за последњих неколико столећа. „Сунчева активност — размишљао је он — несумњиво утиче на летину, а од рода зависе и цене“. Испоставило се да је био у праву: цене хлеба мењале су се тачно у складу с процесима који су се дешавали на Сунцу.

ЦРТАНКА

ЊИХОВ

У нашој цртанки имамо већ два цртежа: једну рибу — морског пса, једну ствар — Скупштину, и сад ред је да трећа буде неко људско биће — човек. Питање је само: који? Човек је и хирург из Кептауна, др Кристијан Барнард, што пресађује срца и покушава да продужи људски век, али и његов председник републике (јужноафричке), који мисли да су само бели људи — људи. У људски род спада и Сократ, и Нерон, и Шекспир, Џингис-кан, Колумбо, и Муса Кеседија, Наполеон, Карађорђе, и Никола Тесла, и Хитлер, и Ајнштајн... Али то су биле изузетне личности, по добру или по злу, а ми смо хтели обичног малог човека, а ипак познатог и прихватљивог за све нације, за све расе, за цео свет. Ко би то могао да буде?.. Опет је инспирација била ствар игре случаја. Док смо око тога лупали главу, са зида нам се подсмевала Чаплинова фигура залепљена између два прозора.

— Он — узвикнуо је у једном тренутку неко од присутних. Чарли Чаплин, свакако, није обичан мали човек, већ, напротив, изузетна фигура данашњице, али је он тог малог неугледног човека својим незаборавним филмским улогама симболизовао. Да, баш он!

И из тих стопа јурнули смо да га прво потражимо међу онима којима је он ипак најближи: међу глумцима.

Чаплина је прва нацртала млада позоришна и телевизијска глумица, **Неда Спасојевић**. Готово је невероватно да је једно такво људско створење: нежно и крхко, и изнад свега бојажљиво и стидљиво, као што је она, уопште глумица! И то каква глумица. Њене крупне, изражајне очи најчешће су биле приковане за под, а кад би их повремено и подигла, њен сваки поглед представљао је мали поклон. Није протестовала, кад смо јој тутнули у руке блок и перо, као што

по правилу то сви чине. Само је тихо, готово побожно, прошаптала: — Чарли Чаплин!

После тога је дуго и ражљиво цртала, а када је све било готово: био је то један крепак и самоуверен момак, са жирадо-шеширом и лептир машном, који није знао за неуспех.

Насупрот **Неди, Раде Марковић**, окружен једним малим јатом девојака у позоришном бифеу, дочекао нас је са:

— Ма немојте молим вас. Зашто баш мене. Нисам ја за то. Смејаће ми се...

Али кад ништа није помогло, прихватио се посла и почео да се преслишава: „Почећу од бркова, та-а-ко... Па рудлава коса (косу није нацртао). Па обрве, дебеле. Штап и ципеле, и ништа више“.

Заста, све је било готово за неколико секунди, само што му је на крају популарни телевизијски „из бурета Боле“ заједљиво добадио да му Чаплин личи на неког његовог „чика-Моцу“, Банаћанина, једног малецког човечуљка лоптастог облика.

— Је л' тако! — љутнуо се Раде Марковић. — Е па ево ти, младићу, да видимо шта ти знаш. Ти си ионако стручњак за децу!

Тако је на ред дошао љубимац деце, која имају прилике да гледају телевизију, **Божидар Стошић**.

— Зашто да не! — прихватио је Боле изазов и пошто ни у ком погледу није хтео да изостане за својим старијим колегом, и његов Чаплин је био готов за неколико секунди. Шта значи: Чаплин! У „Диктатору“ то је једна личност, а у оним кратким инсертима које нам повремено приказује кинотека — сасвим друга. Према томе, не треба бити цепидлака: много зивиси и од тога за шта се човек определи. Увређени Раде Марковић, међутим, није био човек вољан да гледа кроз прсте.

— Младићу! — саветовао га је

сада врло слатким гласом. — Ти, можда, другове ниси добро разумео. Њима не треба Бакоња фра Брне, већ Чаплин.

Али како два глумца очигледно нису тог тренутка била способна да усагласе гледишта, образована је од присутних — комисија, па пошто ни она није нашла заједнички језик, пао је предлог да овај Гордијев чвор пресече прва личност „Атељеа 212“, **Мира Траиловић**.

— Зашто баш Мира! — побунио се Раде Марковић.

— Зато што она увек зна шта хоће! — објаснио му је неко од присутних.

И богами је знала. Прво је требало стишати духове.

— Мир, децо! — подвикнула је и када је успостављен ред, додала: — Сад ћу ја да вам покажем шта је Чаплин!

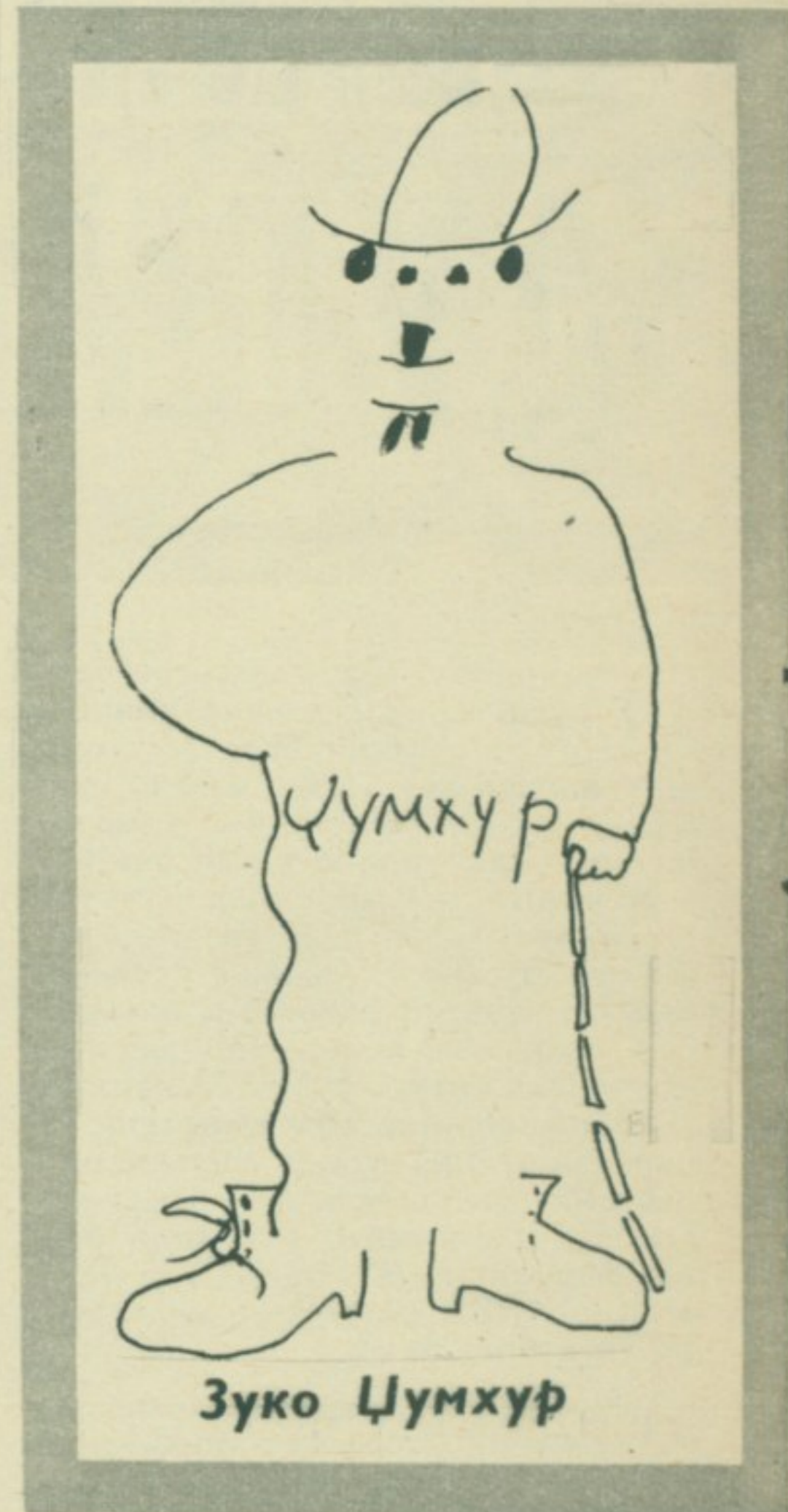
Потом, само што је кренула да ту своју намеру спроведе у дело, мало се замислила. Поглед јој се губио кроз прозор у даљину, а онда је не мењајући ту позу полуодсутности почела да говори. У соби је завладала гробна тишина.

— Ех, тај Чаплин! — изустила је тихо као да сама себи говори. — Управо нам један такав у Атељеу недостаје. Одувек ме је збуњивао фрапантни контраст између онога шта је он приватно: једно рационално, себично биће и снага којом је креирао потпуно супротну личност. Ето, то је заправо он, и његов лик је немогуће дочарати ако се то нема у виду. У томе сте и вас двојица подједнако погрешили.

После тога су уследили шумни потези фломастера по хартији. На очиглед свих нас рађао се нови Чаплин, под утицајем једне чежње којој Мира није могла да одоли. У десној руци је држао свој традиционални штап, а у левој знамење куће, којој је она посветила сву своју личност.

Мало касније док смо силазили уским степенештем, неозбиљни Боле, није могао да се уздржи:

— Чаплин или Чкаља, питање је сад!

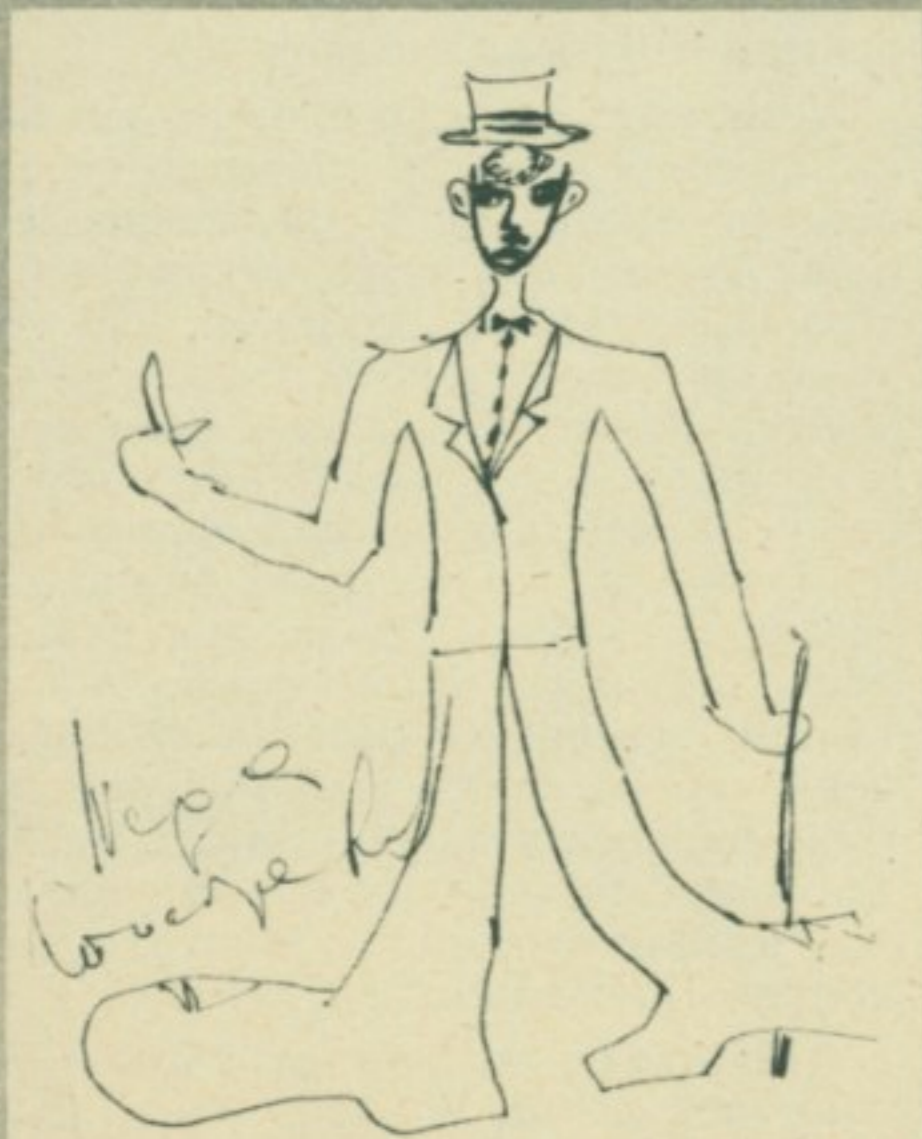

Зуко Џумхур

Ове речи остале су да висе у ваздуху, јер нису наишле ни на какав одјек код његових колега. Стекао се чак утисак као да их нису ни чули...

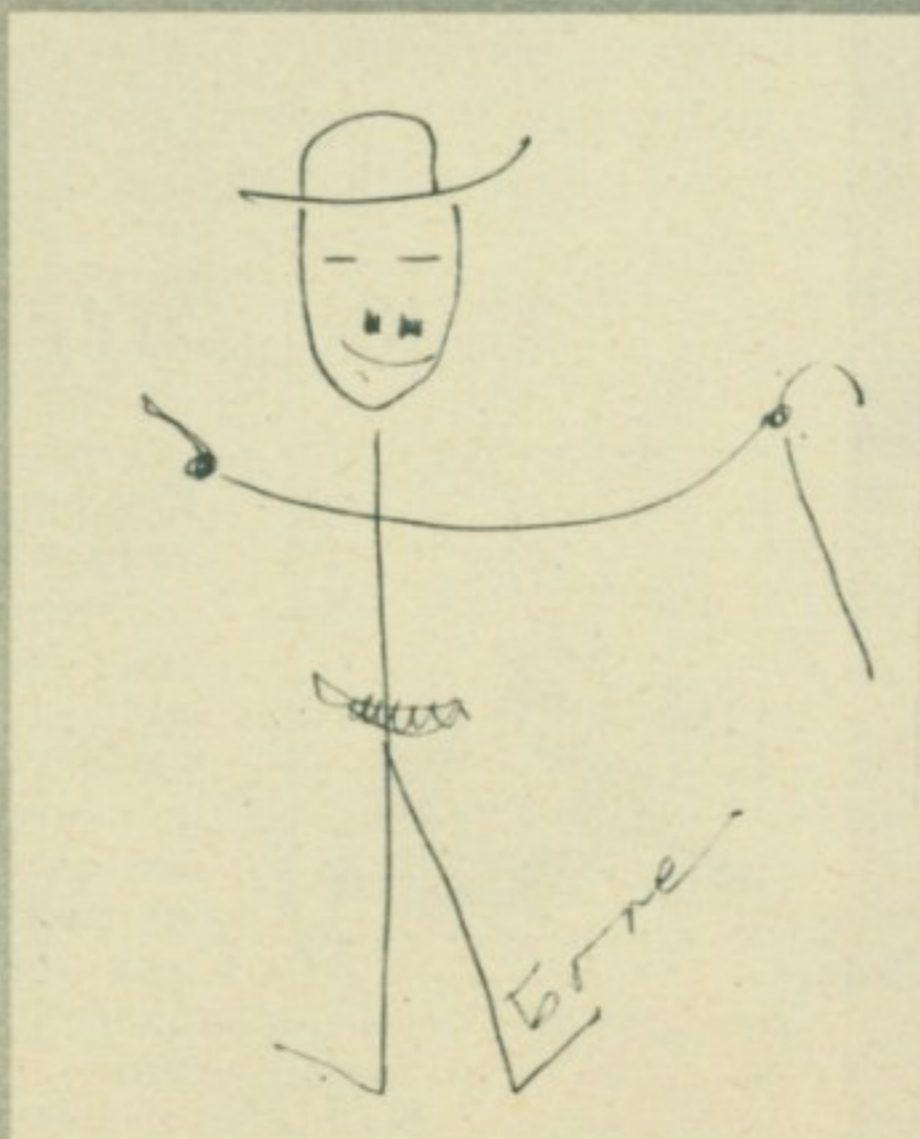
Петог Чаплина потражили смо код **Љубе Тадића**, који се ових дана грдно досађује и ама баш ништа не ради. Када таква једна људина, са толиким радним потенцијалом, седи скрштених руку, мора да је неподношљиво. Он, упркос свему, делује смирено, говори полако, тражећи стрпљиво увек ону

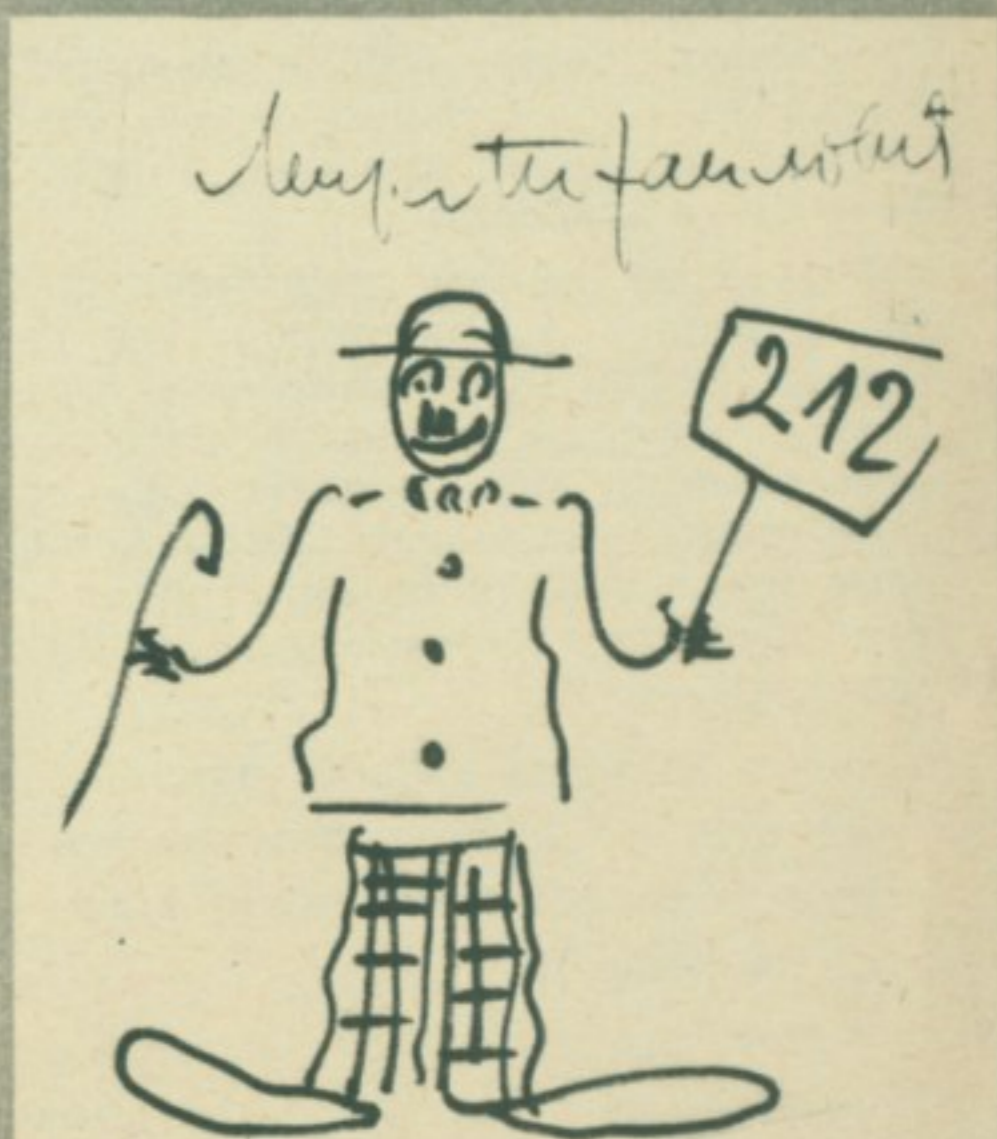
Неда Спасојевић

Раде Марковић

Божидар Стошић

Мира Траиловић

ЧАПЛИН

цврчка до Марсовца! — рекао је и закључио: — Према томе, негде у овој фигури потражите и самог Чаплина!

Мирка Сандића затекли смо сасвим случајно код „Три грозда“ док је испијао свој чај с лимуном. Овај горостасни младић од два метра висине и 110 килограма тежине, који је, откад је у 16. години почео да се бави ватерполом израстао за 26 сантиметара, тврди да је Чаплин висок тачно 1 метар и 63 сантиметра, и уопште о њему зна више ствари него што би се претпостављало. Није само знао да има бркове, па их је накнадно додао...

Код кафане „Три грозда“ рођена су још два Чаплина. Један из пера прошлогодишњег победника на фестивалу краткометражног филма у Београду, режисера **Крсте Шканаја**, а други из пера нашег првог карикатуриста **Зуке Цумхура**. И један и други су се дуго нећкали и протестовали: први јер је по природи стидљив и „не воли рекламу“, а други јер сматра да није фер укључити сликаре у овакву врсту цртачког теста, у интересу њихове професије. Пред јачим аргументима, морали су, наравно, да попусте и један и други, с тим што је први имао привилегију да посматра шта ради други. Колико је од тога имао користи, процените и сами. А што се тиче остварења другог, наш нестручни коментар ће изостати. Уместо њега, ухватили смо једну његову мисао, која је попут варнице заискрила, док је цртао Чаплина. Она гласи:

„Хитлера су многи потценили, јер су мислили да човек који има бркове као Чаплин, не може бити злочинац!“

Девети Чаплин је потекао из пера књижевнице **Гроздана Олујић**. С првим цртежом није била задовољна, ни она ни посматрачи. То

је више био неки мандарин.

— Није тако? — упитала је нимало увређена. — Какав је Чаплин?.. А, сад сам се сетила: дуже лице, и тужније. И неке мале оклице: ту, ту, ту. Има и врат, и уши: Хо, хо, хо... Ево, да ли то личи на Чарлија? Ни то. Шта могу: а идем на све изложбе и дивим се свим сликарима. Ја умем да цртам Сунце, и Месец, а нарочито — небо... А Чарлија не умем!

Слободана Глумца, главног и одговорног уредника „Вечерњих новости“, затекли смо у његовој уредничкој соби за време док је пунио уреднички кош небројеним рукописима. То није био кош, већ кошара. За једног обичног новинара, слика је била стравична.

— Овај кош је у извесној сразмери са нашим тиражом: што је пунији — тираж је већи! — открио нам је и нехотице али са поносом тајну, ону коју претпостављам, тако љубоморно крију од конкурента „Политике експреса“. — Као што видите, још није пун, па нам је и данашњи тираж свега 346.000!

Обично новинар новинару не уме да поставља питања. Једном главном уреднику, још мање. Међутим, код овог теста и није имало шта да се прича, па је та изузетна слабост остала незапажена.

— Чаплин... хм! — промрсио је наш домаћин, док му се леви крајичак усне рефлексно развукао у подсмех. — Је ли то све?!

Потом је сео да црта оном лакоћом, којом „зацртава“ линију свог листа. При том је било занимљиво слушати шта један главни уредник, док ствара, медитира. На наше запрепашћење он је и сада, док је цртао Чаплина, медитирао на тему „Вечерње новости“: „Много листова... мука једна“, „Кад ћемо једном са стигнемо читаоца, увек нам измакне за корак-два“, „Читалац — самоуправљач, шта је то?..“

Његов Чаплин је био друкчији од свих осталих: сузио је на једно око. Наша машта није могла да досегне тако далеко, и он нам је љубазно помогао:

— Кад чујем реч Чаплин, — рекао је — ја увек замислим човека који се на једно око смеје, а друго му плаче! — и срдечно нам стегао руку...

Тако је наша цртанка постала богатија за још један цртеж — трећи по реду. На четврти ред је да се мало причека, бар док се не заврши зимски распуст. А и она велика деца да мало предахну — мало су се много уморила. Кажите и сами...

Данило Ружић

Mirko Sandić

Мирко Сандић

праву реч да испољи свој смисао за хумор и финоћу личности, која није сасвим у складу са његовим снажним цртама лица. Док је цртао Чаплина, размишљали смо: шта се крије иза његове спољашности: грубијан, или нежна личност. То питање смо му, напослетку, тако, на најгрубљи начин, и поставили.

— Ја нагињем више оној левој врсти! — одговорио је и срдечно се насмејао.

Која ли му је та лева врста, остало је да се нагађа. Затим када је завршио цртеж, насмејао се још снажније:

— Ово може да буде све: од

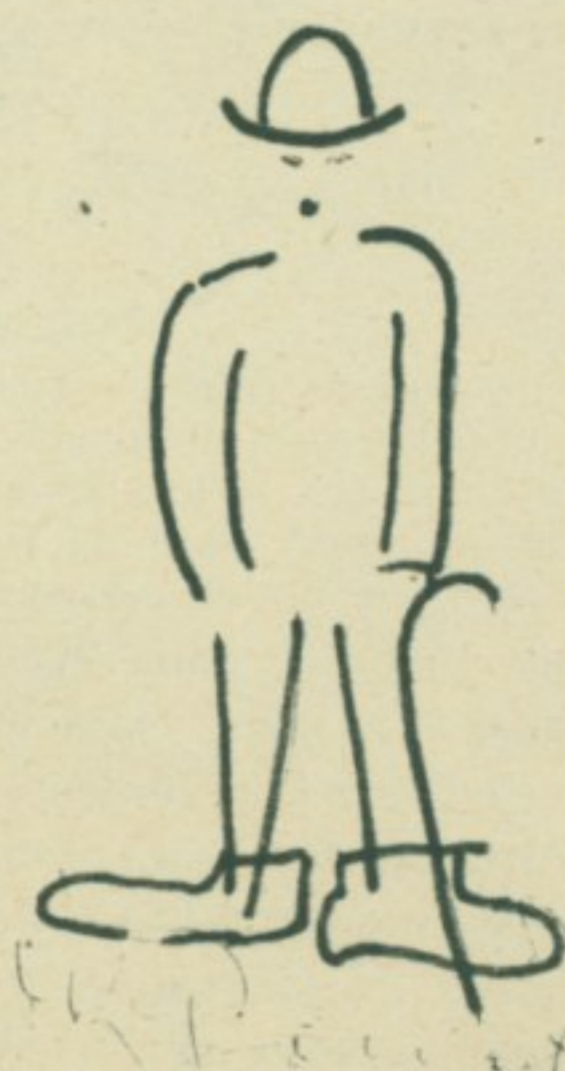
Слободан Глумца,

Љуба Тадић

Гроздана Олујић

Крсио Шканаја

ВРЕМЕНА

Прелиставајући старе листове и часописе вратили смо се машином времена у 1911. годину

Чај за мајмуне

У Лондону је неки шaljивци-ја, иначе љубитељ мајмуна и сопственик једног малог гориле, наумио да привикне мајмуне на људске обичаје и забаве. У име свог мајмуна позвао је на чај све представнике ове животињске врсте из Лондона и околине.

попије свој традиционални „чај у пет“.

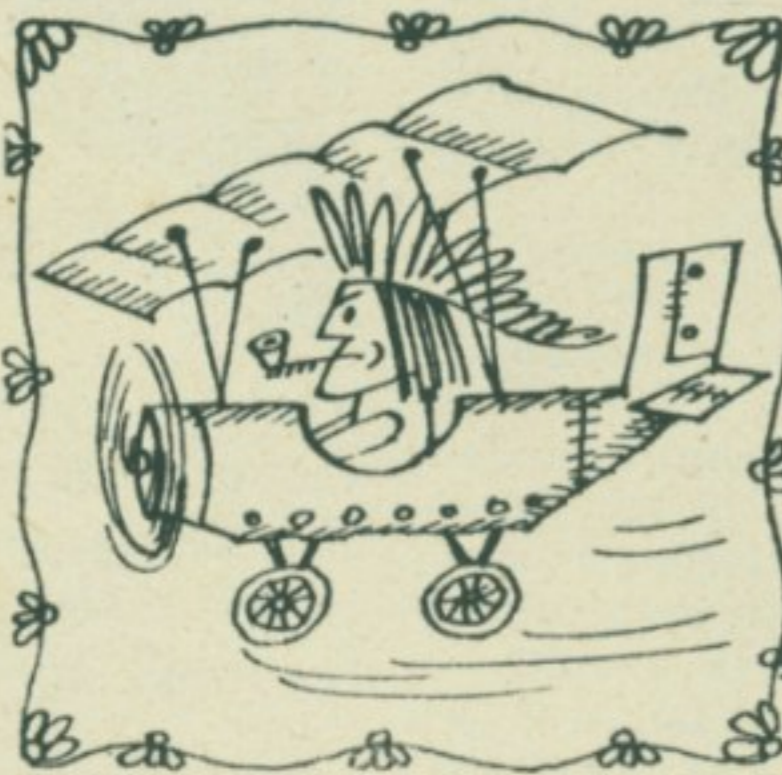
Послужен им је чај са орасима и бомбонама после чега су два мајмунчета „одиграла скеч из живота људи“, којем су гледаоци срдечно пљескали. Сопственици мајмуна такође су присуствовали чају — да би пазили на своје љубимце — и одушевљени успехом вечери одлучили су да чешће приређују сличне скупове.

Сто двадесет мајмуна у свечаним оделима дошло је у означено време: у пет часова када, уосталом, читава Енглеска

присуствовали чају — да би пазили на своје љубимце — и одушевљени успехом вечери одлучили су да чешће приређују сличне скупове.

Први пилот — црвенокожац

Одважни северноамерички Индијанци нису могли а да се не заинтересују за ваздушне летове које у последње време све чешће имају прилику да виде. Природно је да је ова нова врста спорта привукла те древне

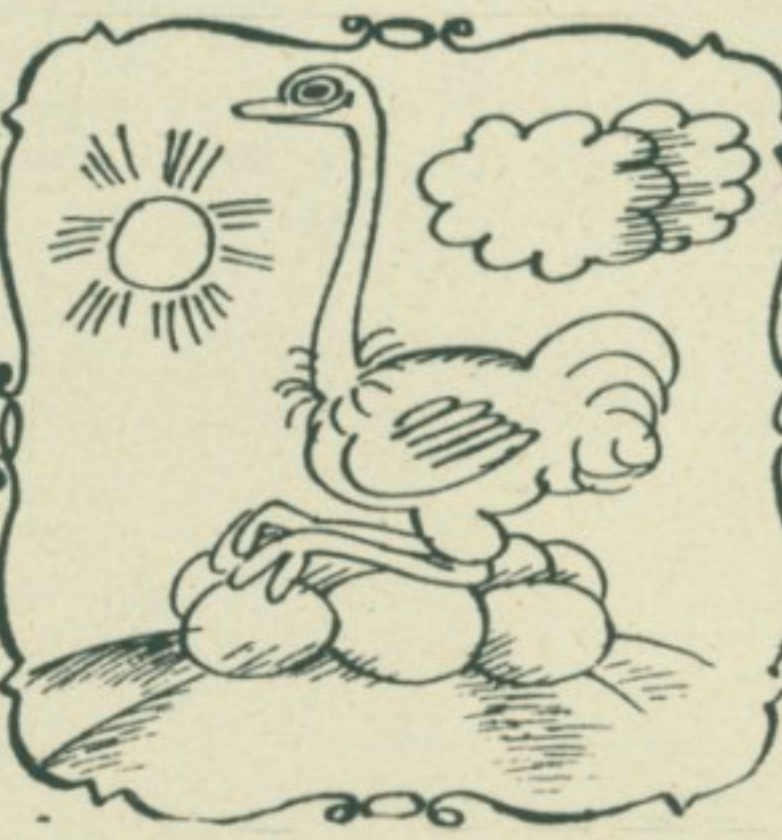

љубитеље свих врста спортских дисциплина. И ево, недавно је први Индијанац положио пилотски испит и добио летачку дозволу. Његови саплеменици одмах су му дали ново име: Летачка лисица.

Нојеви у Француској

Недавни опити у Француској показали су да се нојеви могу гајити и у Европи.

Извесни месје Франсоа, колонијалиста у Аргентини, допремнио је отуда у своју доловину, у град Ангулем, пар америчких нојева званих још и нанду.

се приближи. При сваком њеном покушају да приђе деци јуришао је на њу и терао је. Мали нојеви чупкали су траву и одлично се прилагодили храни каква се даје одраслим птицама. После годину да на њихово перје је било дугачко

У мају идуће године мужјак је изрио у песку гнездо и обложио га сламом а женка је снела у њега једанаест јаја на којима је мужјак почео да лежи.

Тачно после 30 дана чуло се пијукање и из десет јаја излегло се десет малих нојева. Једанаесто јаје било је разбијено: птић у њему није могао да се развија па је угинуо.

Мужјак се тада претворио у дадиљу: водио је птиће и мајци није дозвољавао ни да им

70 сантиметара. Месје Франсоа је приступио првом стрижењу нојевог перја.

На жалост, месје Франсоа је морао због недостатка простора да прода своје питомце и да се одрекне даљег гајења нојева. Ипак, његов опит је у довољној мери показао да се нојеви врсте нанду могу аклиматизовати у Европи и да њихово гајење може да постане уносно занимање.

300 ГОДИНА ОД СВИФТОВОГ РОЂЕЊА

КАПЕТАН ГУЛИВЕР

Тешко би било наћи човека, младића или дечака чије је детињство протекло без „Гуливерових путовања“. Јунак књиге, Гуливер, био је, бар за неко време, сваком детету појам смелости, величине и великодушности.

Књига о Гуливеру написана је пре више од два века: 1726. године. Прави њен наслов гласи: „Путовање у неке далеке земље света Лемјуела Гуливера, у почетку хирурга а потом капетана неколиких бродова“. Њен аутор, Џонатан Свифт, није био лекар, није био ни морепловац, а што је најзанимљивије никад није напустио свој завичај. Последње Гуливерово путовање — у земљу коња — Свифт је, како је сам говорио, смислио за време једног другог, једнодневнoг путовања на коњу. А што се тиче пловидби по мору, Свифт је знао само за један пут: из Ирске у Енглеску и навраг.

Када су „Гуливерова путовања“ била први пут објављена, многи су поверовали да су у њима изнети истинити доживљаји бившег поморца: толико су верно били описани мукотрпни морнарски живот на једрењацима, плиме и осеке, буре на отвореном мору... Гуливер је на својим лутањима светом видео невероватне ствари: човечуљке дванаест пута мање од обичних људи. Боравио је међу њиним. Доспео

је на летеће острво којим управљају научници и, најзад, у државу којом владају коњи.

Још Шекспирови јунаци говоре о „канибалима који једу један другог“, о огромним људима високим до неба. У Шекспирово доба Енглези су тек почели да плове морима. Када је после нешто више од сто година Свифт стварао план о свом Гуливеру, разноврсна „Путовања“ и „Доживљаји“ били су веома популарни код читалаца. Појавио се и „Робинзон Крузо“. После мање од десет година машту Енглеза освојио је још један необичан путник — Гуливер. Да би створио лик Гуливера и свих личности које он среће на својим путовањима, Свифт је свуда где би се нашао — у министарском кабинету или у најзабавитијем horsocoaku — пажљиво посматрао и проучавао људе.

У својим делима Свифт је причао о људским пороцима и слабостима, али и о врлинама човека. Свифт је желео да живот људи буде трезвен, осмишљен.

Свифт је био велики писац-хуманиста. Био је научник, књижевник, политичар и државник. „У његовој глави — говорили су они који су га познавали — смештене су читаве библиотеке“. Толико је он знао. Његово мишљење уважавали су владари и политичари и бојали се његове критике.

ОЖЕЊИМКУ СЕ ЛУЈЗЕТОМ

(кад порастем)

Мама је рекла да ће нам доћи у госте, на шољу чаја, њена пријатељица с кћерком и ја сам се потпуно избезумио. Не волим девојчице. Све су глупе, ни да се поиграш с њима не можеш — оне знају само за лутке — све су мамине мазе и плачљивице.

— Ти ћеш се играти с Лујзетом — казала је још мама. — Она је слатка девојчица и ја бих желела да се лепо понашаш као што пристоји добро васпитаном дечаку.

— И не покушавај да с њом играш неку грубу игру — додала је — иначе ћемо нас двоје имати озбиљан разговор.

У четири је дошла мамина пријатељица са кћерком. Мамина пријатељица ме је пољубила и казала,

као што то одрасли увек говоре, како сам страшно порастао и још је казала: „А ово је Лујзета“. Ја и Лујзета смо се погледали. Коса јој је била жута, с чуперцима, очи плаве, а хаљина и нос црвени. Пружили смо једно другом прсте. Мама нам је свима сипала чај и ја сам био миран јер кад год имамо госте мама уз чај служи тарту од чоколаде и тада се може узети и још једно парче. Док смо јели, ја и Лујзета нисмо разговарали а када смо затим све појели мама је казала: „Е па, Никола, сад иди у своју собу и поведи Лујзету. Покажи јој своје дивне играчке.“ И мама се насмешила али ме је погледала онако како ме гледа кад је страшно љута. Лујзета и ја отишли смо у моју со-

ВАШАР НЕЗНАЛИЦА

Француски публициста Жан-Сарл годинама већ скупља „бисере“ из ђачких писмених задатака. Своју збирку назвао је „Вашар незналица“. Нисмо баш сигурни да је при томе мислио само на ђаке. Под притиском школских програма учитељи и наставници „кљукају“ ученике догађајима, бројкама и годинама често и не проверавајући да ли су малишани схватили значење неког израза или да ли су успели да повежу два историјска догађаја.

ИСТОРИЈА

Египћани су пронашли писмо. Они су писали на папиру руском а датуме су урезивали у камен.

Пирамиде су биле гробнице фанфарона. Састојале су се од једне мртвачнице, подземног ресторана и читаве гомили ходника да би се научници збунили.

Други славни Грци били су: Демостен који је био муцавац од свог рођења и Александар Велики који је одгајио једног коња без главе по имену Букефал.

Цезара су убиле Мартовске Иде и приредиле му помпезну сахрану. Октавијан и Антоније су поделили царство: Октавијан је узео Запад и Рим а Антоније Исток и Клеопатру. Октавијан се најзад ослободио Антонија и постао цар под именом Август. Пред крај живота повукао се у свој маузолеј.

Син једног шефа станице у Вану. Мухамед је, пре но што је постао пророк, био шофер камила. Он је створио нову религију а затим се 622. године повукао у Коран.

Папе су увек становале у Риму. Били су нежење и то се преносило са оца на сина. Први се звао Ромул.

Прве крсташе предводили су Пјер Мармит и Џо Бујон, проналазач укрштених речи.

Америку је 1492. године открио Колумбо. Он је од Елизабете од Кастилије добио три карамеле: „Нину“, „Пингвин“ и „Симку“.

Године 1535, један Француз, Жак Шарје, открио је Канаду.

ГЕОГРАФИЈА

Дању се Земља окреће око Сунца; ноћу се окреће око Месеца.

Земаљски меридијани секу Земљу на двадесет четири комада. Они служе да би се Земља окретала око Месеца.

Кад барометар стоји на променљиво, то је време кад он не зна за шта да се одлучи.

У Холандији на четири становника има једна крава. Холанђани највише лове усољене харинге.

Најчувенија италијанска вина су Кјан-ти, Асти и Агата Кристи.

У Енглеској су клима и вода влажни.

У рачунању времена Њујорк заостаје за Гриничом због тога што је Америка откривена тек много касније.

Има такође америчких Индијанаца који воле каубоје и Индијанца који воле само краве.

Аустралија је позната по својим кенгурима-скакачима. Они на трбуху имају торбу да би се у њу могли сакрити у случају опасности.

Бразил има толико кафе да је забрањено свако сађење кафеџија.

Северни пол има ледену капу. Окó њега се простире Ледени Арктик. Од живих бића тамо има лишаја, пингвина и истраживача. Њима је толико зима да су, кад се умивају, приморани да ставе рукавице.

бу и ја нисам знао шта да с њом разговарам. Лујзета је прва почела. Рекла је:

— А ти личиш на макако-мајмуна.

То ми се, јасно, није допало и ја сам казао: „А ти, ти си девојчица!“ а она ме је лупила по челу. Хтео сам да јој вратим али сам се уздржао јер ми је мама казала да будем лепо васпитан и зато сам је само повукао за кикиу а Лујзета ме је ударила ногом по цеваници. Ухватио сам се за ногу и викнуо: „Јао!“ јер страшно боли кад те неко удари по цеваници! И таман сам хтео да јој вратим али је Лујзета променила тему за разговор и казала:

— Зар ми нећеш показати играчке?

Хтео сам да јој кажем да су све моје играчке за дечаке кад ли она угледа меду од плиша, оног којег сам татиним бријачем допола избријао зато што татин бријач није више издржао.

— Шта? Ти се медама играш? — запитала је Лујзета и закикотала се. Таман сам хтео да је повучем за другу кикиу кад се отворише врата и ушоше две маме.

— Како је, децо? Играте ли се лепо? — запитала је моја.

— О да, мадам — казала је Лујзета и широм отворивши очи почела да трепће брзо-брзо а мама је пољубила и казала: „Слатка девојчица, прави анђелак!“ А Лујзета трепће ли трепће.

— Покажи Лујзети своје књиге са сликама — казала ми је моја мама а друга мама је рекла да смо ми два анђелчића и затим су њих две отишле.

Извукао сам књиге и дао их Лујзети али их она није ни погледала, бацила их је на под, чак и ону с Индијанцима, најлепшу.

— Не играм се књигама — казала је Лујзета. — Имаш ли нешто смешније? — И завукла се у орман а тамо је био мој авион. Црвени, који лети помоћу гумице.

— Не дирај то — казао сам. — То није за девојчице.

— Ја сам гошћа и могу да се играм чиме ја хоћу а ако ми не даш зваћу маму а онда се чувај.

Нисам знао шта радим јер нисам желео да она поквари мој авион а нисам желео ни да зове моју маму. Док сам тако стајао и мислио, Лујзета је уврнула гумицу и пустила авион према отвореном прозору и он је полетео.

— Шта си то урадила? — повикао сам. — Сад је одлетео.

И заплакао сам.

— Не урлај — казала је Лујзета.

— Ено ти твог авиончића, у башти.

Ушли смо у гостинску собу и ја сам запитао маму да ли смео да одемо у башту да се играмо али је мама казала да је у башти хладно а Лујзета је опет почела да трепће брзо-брзо и казала како би волела да пође и погледа цветиће. И мама је одмах казала да је она анђелак и ставила нам шалове. Мораћу да научим да онако мрдам трепавица-

ма као Лујзета, што ће онда живот да буде лак.

У башти сам нашао свој авион, на срећу није се поломио а Лујзета је питала: „А шта ћемо да радимо?“ Рекао сам да не знам, да је она хтела да мирише цвеће па нека га сад мирише, има га колико јој душа жели. Али је Лујзета казала да је њу баш брига за наше цвеће.

— Ја овде немам играчака — казао сам ја — само фудбалску лопту.

Лујзета је казала да је то одлично а ја сам се уплашио да ме неко од другова не види како играм фудбал с девојчицом.

— Стани на гол — казала је Лујзета и покушај да браниш.

Сад сам ја почео да се кикоћем а она се залетела и — трас! пикнула је десном ногом. Нисам успео ни да видим лопту а прозор на кухињи је треснуо у парампарчад. Маме су истрчале из кухиње. Моја мама је погледала кухињски прозор и одмах све разумела.

— Никола — казала је љутито — уместо што играш ту грубу игру било би боље да забављаш гошћу, нарочито тако љупку гошћу као што је Лујзета.

Потражио сам погледом Лујзету али је она већ била негде у дну баште и мирисала бегоније.

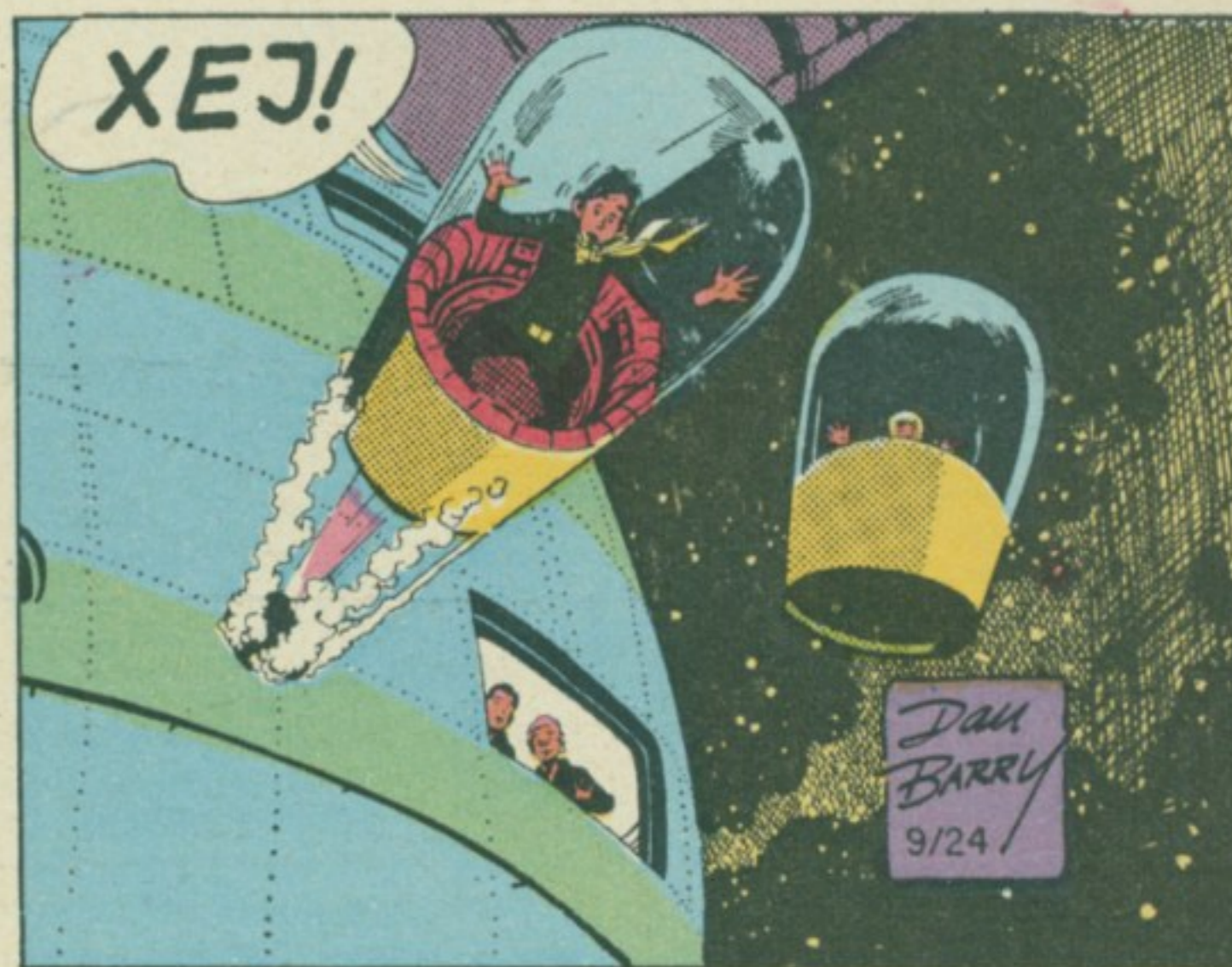
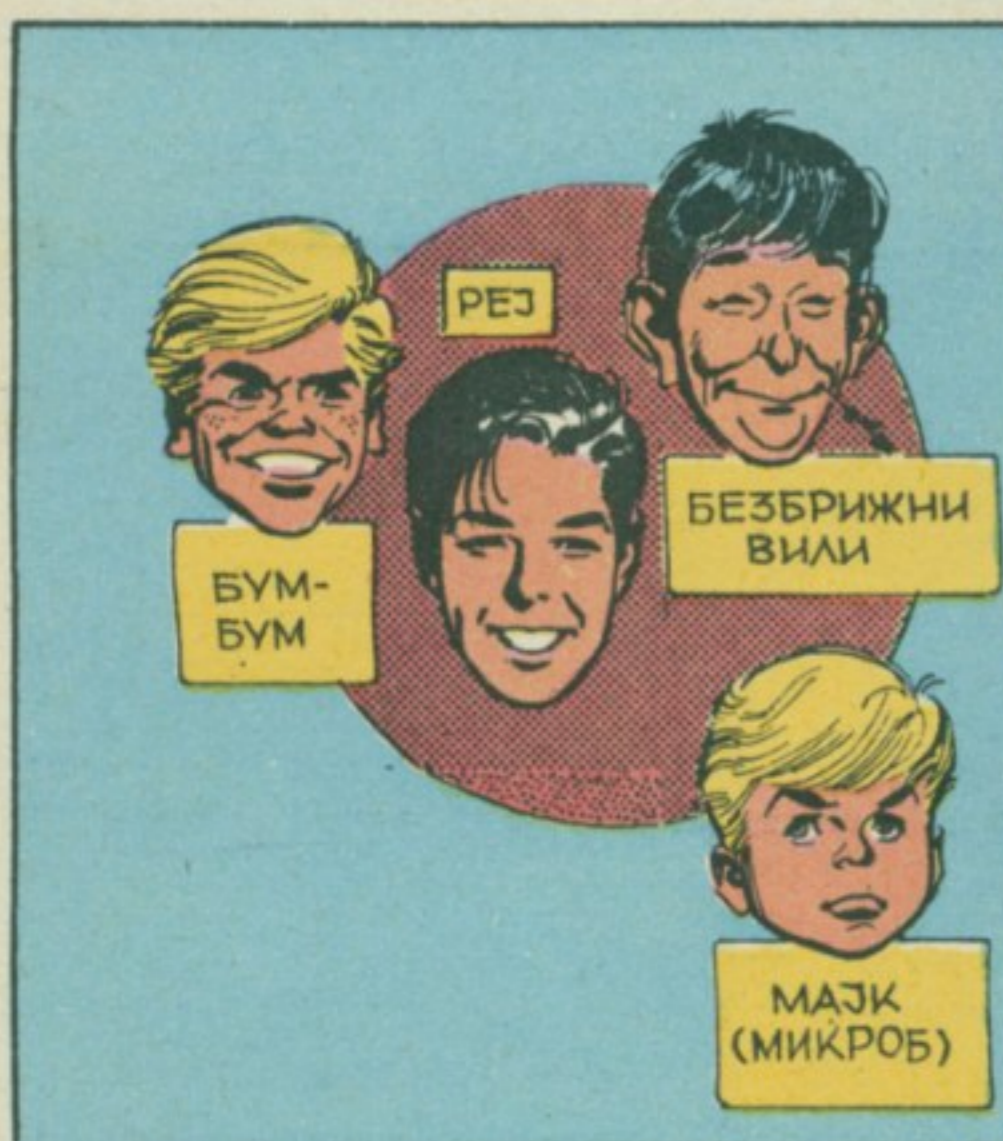
Кад су гости отишли, добио сам грдњу због прозора а после вечере за казну нисам добио колач. Али не мари — сила је та Лујзета и кад порастем ја ћу се њоме оженити.

Како само шутира десном!

Сомпе и Госини

НА ЈЕДНОМ САТЕЛИТУ ЗА ТРЕНИНГ ОДРЖАВА СЕ ПРВИ СЛЕТ КОСМИЧКИХ ИЗВИЂАЧА

ВЕЛИКА ТРКА

ЏОНИ ХАЗАРД

ФРЕНК РОБИН

Откривши да су га Џони и Флејм пратили све до пристаништа, тајанствени Џин Баџио је Џона у воду а са девојком је намеравао да умакне на свом моторном сампану...

МАЕСТРО ЧЕСТИТАМ!

Недавно је на једном свечаном пријему, који је председник Француске Републике одржао у част познатих глумаца, Шарл де Гол, пришао Лују де Финесу и рекао: „Маестро, срећан сам што могу да вам кажем да уживам у вашим филмовима.“ А познато је да је де Гол шкрт на лепим речима.

Већ као једанаестогодишњи дечак забављао је своје другове у школи шалама и имитирањем професора.

комедију, пуну гегова, под називом „Велики одмори“. У њој овај изванредан глумац има веома напорну улогу. Управља бродом, авионом, учествује у трици двоколица па се чак и авионом спушта на кров аутокара.

Садржај филма „Велики одмори“ је прича о несвакидашњим доживљајима једног оца присијеног да за сином путује у Шкотску због неке необичне размене студената. На бро

Ринго Стар као вртлар

Бубњар „Битлса“ Ринго Стар добио је прву „самосталну“ филмску улогу којом није баш нарочито одушевљен али ју је ипак прихватио јер га, већ помало уморног од свирања, филм све више привлачи! А од нечега ипак треба почети. Филм у којем се појављује заједно са осталим члановима свог ансамбла — мислимо на „Хелп“ — он не рачуна.

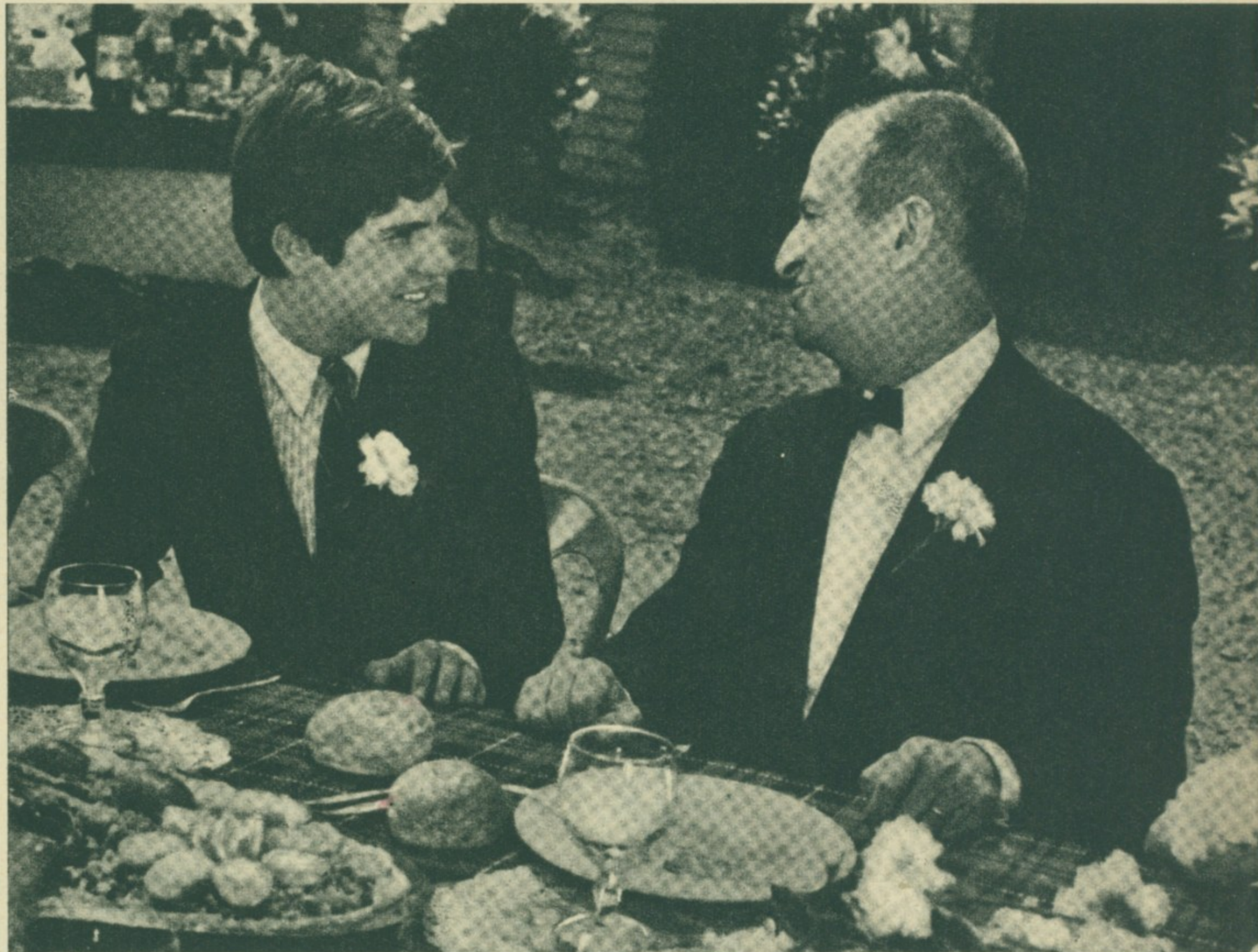
У филму „Кенди“ (Шећерлема), који се снима према истоименој књизи, Ринго Стар игра улогу једног мексичког вртлара. Партнерка му је шведска глумица Ева Олин.

НОВИ МИНХАУЗЕН

Огромну куглу на којој ће, као на крилима, прелетети читаво поље, дограбио је филмски „негативац“, немачки глумац Хорст Франк. На мале кугле, оне испале из револвера, Франк је навикао и оне су га увек, заслужено, сустизале на крају филмова у којима је досад обично играо.

Наша слика приказује једног сасвим другог Хорста Франка. Он је овог пута главни јунак филма „Прегршт јунака“. Филм је инспирисан познатим причама о барону Минхаузену, његовој машти и његовим подвизима. Али, то неће бити филмска прича о барону-лажову. Радња филма збива се 1806. године, када је Наполеон потиснуо пруску војску до реке Сала и ту је потукао. Режиер филма Умгелтер не жели да направи еп о херојима из Наполеонових ратова већ филм акције пун „гегова“ као што је епизода са топовском гранатом. И остали подвизи легендарног барона Минхаузена послужили су му као инспирација за комичне ситуације и гегове. А тај извор је неисцрпан: сетимо се само читавог јата дивљих пусака које је „данизао“ једним метком и коња који пије воду иако му је топовска граната однео задњи део трупа.

Глумац Хорст Франк лети као барон Минхаузен

Луј де Финес са сином Оливијеом, који му је партнер у филму „Велики одмори“

Наравно, да је најчешће сам извлачио дебљи крај. Касније му то прелази у навик и с успехом забавља своје другове на послу. Животну каријеру је почео као уређивач излога; био је и клавириста у бару, затим се некако нашао на филму где је пуних 17 година играо мале улоге у безначајним филмовима. А онда је наједном, како то често бива, Луј де Финес постао познат у целом свету, и то серијом „Фантомас“, пародијама на криминалне филмове. Дошли су затим филмови: „Наивчина“ (у овом филму поред другог познатог француског комичара Бурвила играла је и наша глумица Беба Лончар); „Жандарм из Сент-Тропеза“ и „Жандарм у Њујорку“ који га издижу у врхунске комичаре француског филма. Сви ови филмови давани су у нашим биоскопима.

Његово име привлачи публику у биоскопске дворане и режисери му поверавају улоге у филмовима: „Велика лакрдија“ и „Оскар“. Однедавно у Швајцарској снима урнебесну

ду, чији су га морнари спасили од давлења, среће једног четвороног пријатеља — пса боксера. У Шкотској учествује у трици двоколица, а затим бива приморан да узме туристички авион којим се „спушта“ на кров једног аутокара. Али ни ту није крај његовим невољама. Најкомичнија сцена је кад он с једним Шкотланђанином проваљује у пецару у којој се пече виски. Несретни су и изазивају праву поплаву али се спасавају пловећи на бурићима по мору од вискија. На крају доспевају на пучину језера Лох Нес где познато чудовиште из језера окончава њихову свађу коју је проузроковао виски.

Партнер у овом филму му је његов двадесетогодишњи син Оливије за кога он каже: „Нисам био сасвим гласан да се и он освети глуми, јер сматрам да је један лакрдијаш довољан у кући. Али, моја жена је то желела...“

Професионална деформација

Једне ноћи Алфреда Хичкока обузело је осећање да се неко налази у његовој соби. Полако, да не би правио буку, пружио је руку да упали лампу крај кревета, али изненада се у мраку појавила запаљена шибица у његовој руци.

Хичкок није смео ни да се помакне од страха. Шибица је догорела и опрљила му прсте. Бол га је пробудио. Дуго му је требало да схвати да је то био само сан.

Забрањено за мушкарце

У Чикагу је недавно отворен биоскоп само за жене. Оне у овом биоскопу могу бити сигурне да ће видети филмове у којима жене играју само позитивне улоге.

ТВ СПИКЕРИ О СВОМ ДЕТИЊСТВУ

ЧОКОЛАДА ЗАЛИВЕНА СУЗАМА

Био је то тренутак који Љиљана Марковић никада неће заборавити. У белој хаљиници и ципелицама, с локнама на глави, и великом, великом машином у коси стајала је — пред микрофоном Радио-Београда. Давно се одиграо тај значајни догађај, негде у лето 1938. године, па ипак у њеном сећању све је сасвим свеже, иако је тада имала само две године!

— Као дете била сам изузетно слободна и оно што другој деци натерује руменило у образе, мени је причињавало неописиво задовољство: да декламујем пред гостима који су долазили у кућу мојих родитеља. Видевши ту моју особину, отац је рекао: „Ја ћу њу на радио!“

Тако сам се обрела пред микрофоном Радио-Београда, у једној чудној соби, тако зашуканој да сам чула и ударе свог срца које је лупало од узбуђења. Још више су ме збуњивали неки људи који су ме посматрали кроз велики прозор: говорили су нешто, али ја нисам могла да чујем шта. Охрабрио ме је тек један од њих који ме је ухватио испод пазуха и подигао, јер нисам могла да дохватим микрофон. Рекао је тихо: „Сад!“ — и ја сам почела да „декламујем“:

„Седи мачак на прозору...“, а кад сам ту песмицу завршила, изверглала сам другу: „Мили, мили мали мравак“.

Грешила сам, мало, сећам се, али је мој деби ипак успео и чике са радија дале су ми хонорар — две кесице чоколад-бомбона. Поносно сам их узела и показала мајци.

„Надам се да ћеш једну дати брату“, рекла је. „Он те је ове песмице научио“.

Морала сам да послушам, мада су ми сузе линуле низ образе. Сад ми је јасно, да је то, у извесном смислу, имало своју симболику: не једном сам касније, и као глумица и као спикер, плакала због хонорара!

ПОЗОРИШТЕ БЕЗ ПУБЛИКЕ

Бранислав Сурутка, увек беспрекорно одевен, са тамним наочарима, радо показује писмо, адресирано невештим рукописом, у којем један дечак, његов обожавацац, пише: „Чика Брано, зашто сте увек тако озбиљни? Јесте ли и ви некад били мали?“

— Него шта сам! — осмехује се популарни спикер — прави клемпави деран који је изнад свега волео да јури за лоптом. Учитељи и родитељи покушали су да ме уразуме, али кад убеђивања нису помогла, мајка и отац прибегли су батинама. Узалуд сам доказивао да нисам играо лопте: врхови на ципелама издајнички су сведочили против мене. Због тога сам био принуђен да играм бос. Резултат: сломио сам палац на нози који ме и данас жига на промену времена.

Касније, у четвртој основне и првом гимназије, моје интересовање пошло је у „уметничком“ правцу. Шта да вам више кажем — основао сам своје лично позориште!

Са неколицином другова из разреда и децом из суседства, створио сам позоришну дружину која је представе давала у дворишту моје куће у Бањој Луци. Не знам више чија је то идеја била, али пошто сам ја, у то време, марљиво стругао на виолини, другари су сматрали да

имам највише права на управничко место.

У том позоришту под ведрим небом, играли смо само „комендије“ — јер је сваки од нас желео да буде комичар — углавном карикирајући своје учитеље и наставнике. Намеравали смо да на реперотар уврстимо и неки љубавни комад, али то није било могуће, јер ниједна девојчица није пристала да се придружи нашој трупи.

Али, као и правим уметницима, онај теже нам је било што смо играли без публике. Наше представе посматрали су само они чланови трупе који тог тренутка нису били на бини. Узалуд смо правили рекламу међу децом, цртали улазнице — нико није дошао да нас види.

Позориште без публике, знате и сами, нема никакву будућност, па смо и ми убрзо растурили нашу трупу и вратили се, опет, фудбалу.

„О, КАДА ЋЕ ТАТА ДОЋИ!“

При помену детињства, Душанка Калањ оцртала се сенка на лицу. Рат, бомбардовања, глад, смеђивање разних окупационих војски, оставили су трагове којих се она нерадо сећа.

— Шибеник тада — каже — није био нимало весело за једно дете, поготову слабуњаво, нежног здравља, повучено у себе и књиге, каква сам ја била у то време. Тек по ослобођењу, кад је живот заструјао новим токовима, и ја сам постала смелија и почела више да се мешам с децом.

Тако сам, као ученица четвртог разреда, некако доспела на такмичење пионира Шибеника у рецитовању. Рецитовала сам две песме — једну Чика-Јове Змаја, а другу патриотску, о оцу који се враћа из борбе, са рефреном „... О, кад ће тата доћи“. Неочекивано, ја стидљива, бледуњава цурица освојила сам прво место што ми је као награду донело пут у Загреб, на конгрес пионира Хрватске.

Ко се тих времена не сећа, не може да претпостави како се путовало. Возови су каснили, бродови долазили кад стигну, камионе је давала војска кад има. Од Шибеника до Загреба пут је трајао тог три дана, и то ме је толико измучило да сам се горко покајала што сам пошла. Још више ме је секирало што су сви остали, после приредбе, остали да се веселе, а мене су као најмању — стрпали у посебну. Плакала сам горко, али моје сузе нису дирнуле брижне старце. Шта бих тада дала да сам била старија...

Узгред речено, то није остало једино покварено „уметничко“ задовољство. Охрабрена првим успехом, постала сам члан драмске дружине у којој сам, не знам зашто, и певала. Спремали смо комад „Нежељени рат“ с врло лепом мелодијом коју смо сви у разреду научили и, за време једног часа, који смо губили, певали смо из све снаге. Певала сам, наравно, и ја, и то најјаче!

Песму је прекинуо улазак директора који је дошао да успостави ред. Мој глас је познао и од мене је захтевао да кажем ко је још певао. Одбила сам и уследила је строга казна: забрањено ми је да са осталима идем у Дубровник, где је комад требало да буде приказан.

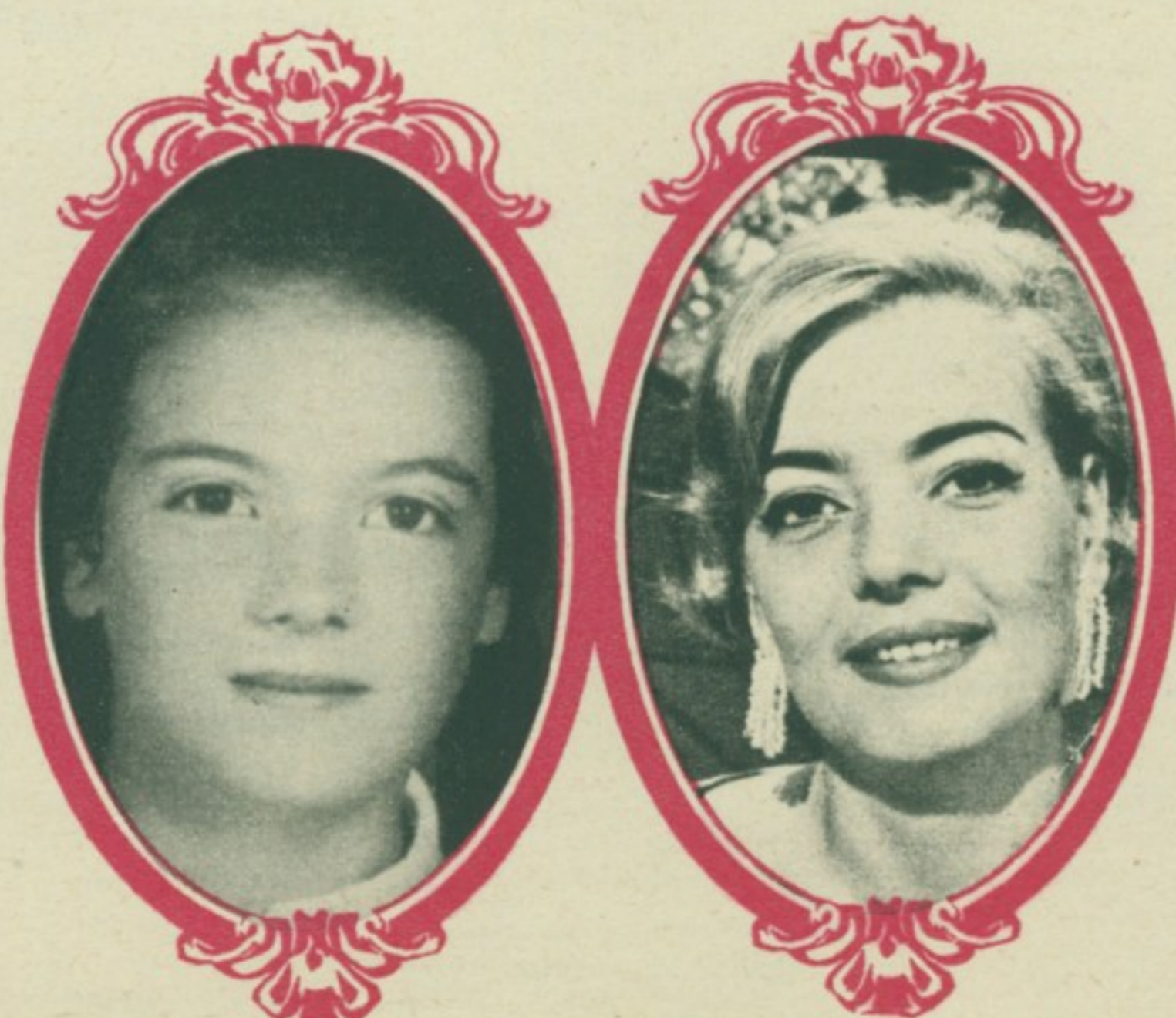
Тако сам запамтила за цео живот — да уметност и сузе увек иду заједно...

Љиљана Марковић

Бранислав Сурутка

Душанка Калањ

ОДУШЕВЉЕН САМ ...

Јавио нам се телефоном стални претплатник Забавника од његовог првог броја др Берислав Николић, виши стручни сарадник Института за српскохрватски језик: Одушевљен сам новим „Забавником“. Предлажем да се почне са излагањем у наставцима (једног страног језика). Лекције би морале бити илустроване одговарајућим сликама и доступне предшколској деци. Мислим да би на тај начин придобили много нових читалаца. Такође предлажем да почнете с објављивањем у наставцима неког озбиљнијег и занимљивијег романа (без стрипа).

О свим предлозима које сте нам дали — размислићемо.

САМО ДЕЧЈЕ СТВАРИ

Друже уреднице, са овом дописницом нећете лако проћи, можете само да прочитате оно што се не би надали никада. Са овим новим бројем Забавника толико сте се осрамотили да уопште не може да се искаже, ако сте већ повећали цену, нисте морали и да му промените формат јер је онако био најбољи и најопадије читан лист. Ми тај лист, мислим на „Политикин забавник“, читамо већ од четрдесете године и све је био добар, а сада да га упропастите. И не само то, него нема сада у њему ништа да се прочита осим дечје ствари и то да ваљају и да је интересно, него није ни то. Ово кад прочитате а сумњам да и нећу бити сам, жалиће се њих много, па мислим да ће вас бар мало онерасположити и вратити какав је био.

Један ваш стални читалац

МОЈА ЖЕЉА

Молим вас да ми испуните једну велику жељу, да објавите број голуба који је долетео код мене а желим да га што пре пронађе газда. Деветнаестог децембра долетео ми је голуб по имену Типлер. На левој нози има прстен са ознаком

HNCS
1342 9 160

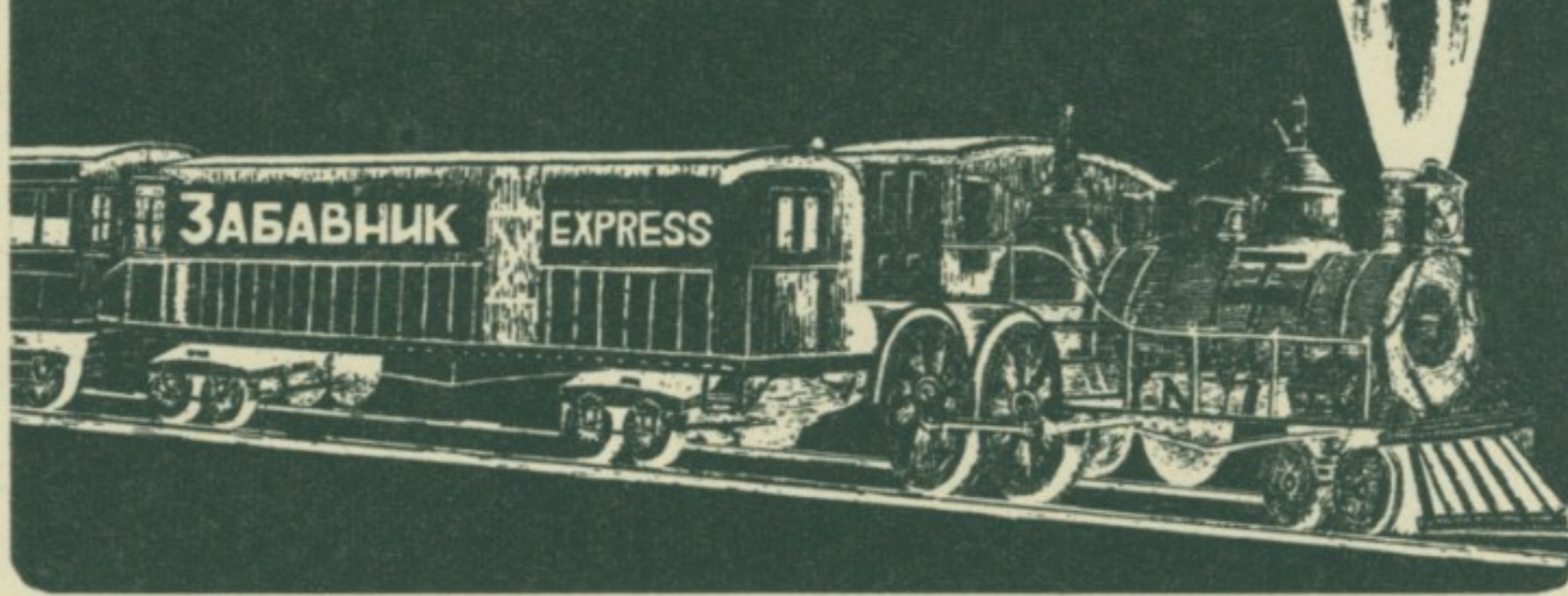
Милета Спасевски
Сефкерин — Банат
Ул. Партизанска бр. 129

ШТА ЈЕ С ПАЈОМ ПАТКОМ?

Драги Забавнице, данас сам те купила у „новом руку“, па ти ето пишем и шаљем неке примједбе и савјете. Немој да бациш ово моје писмо у кош а да га и не прочиташ, јер ти пишем зато што желим да будеш још бољи и занимљивији, онакв какав си некад био. А морам ти признати да си прије, много прије, био бољи. Ја сам твој стални читалац од првог посљератног броја, оног у коме си на првој страни објавио прву Микијеву пустило-вину са Шилфом и професором Препотопком у каменом добу. Можда се више не сјећаш тих својих првих стрипова у којима је Мики трагао за „Мула-лом“, острвом црних бисера, био у земљи ирских патуљака, као истраживач са Шилфом упознао људе-роботе и Шрафка, борио се са „гвозденом маском“ у Мишопотанији и још многих других.

Е, видиш, ја их се свију добро сјећам јер су ме одушевљавали још онда кад ми је било четири или

МАЛА ПОШТА

КОНКУРС »НА СЛОВО«

ПАЖЊА ПИОНИРИМА, ПИШИТЕ! ПЛАЋАМО!

Под овим насловом „Политикин забавник“ је најавио свој велики конкурс „На слово“.

Према пропозицијама такмичења требало је написати причу о „Политикином забавнику“ али тако да све речи почињу истим словом. Најдужа, врло дуга и дуга прича биће награђена. Приспело је 58 прича и то углавном на слово „П“. Свега два рада су била на слово „Д“ и по један рад на слово „З“ и „О“.

Жири чији су чланови били ученици средњих школа: Милан Кундаковић, Елизабета Горкић, Бранко Гвозденовић, Александар Коцић и Милутин Ђокић, прегледао је све радове и прву награду (ручни сат) доделио Александру Фотићу из Београда за причу на слово „П“ од 547 речи. Друга

награда (Вујаклијин Речник страних речи) је припала Јикици Бранковићу за причу на слово „П“ од 390 речи, а трећу награду (наливперо) је добио Радослав Милићевић, ученик 1 разреда гимназије из Београда за песму у десетерију на слово „П“ од 240 речи.

За најлепши рад жири је прогласио причу Саше Дамјановић из Врњачке Бање, на слово „П“ од 210 речи. Он је као награду добио Вујаклијин речник.

Најдужа прича имала је 830 речи али није узета у обзир за награду јер је аутор употребио реч лист и није водио рачуна о смислу текста.

У данашњем броју објављујемо првонаграђени рад и причу коју је жири прогласио за најлепшу.

ПРИЧЕ О »ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ«

„Пред први петак пре петнаестак па понешто пролећа, првим причама, песмама, путописима, поучностима — постао преконоћ популаран. Привукао пажњу публике, посебно пак пионира. „Политикин“ првенац постао пионирима поуздан пријатељ, пионери првенцу пасионирани претплатници.

Петком, па петком, „Првенац“ прича прекрасне приче. Познаници, пријатељи „Првенца“, „Првенцу“ пишу приче. „Првенац“ приче прештампавана, публикује; публика, пионери прате пажљиво.

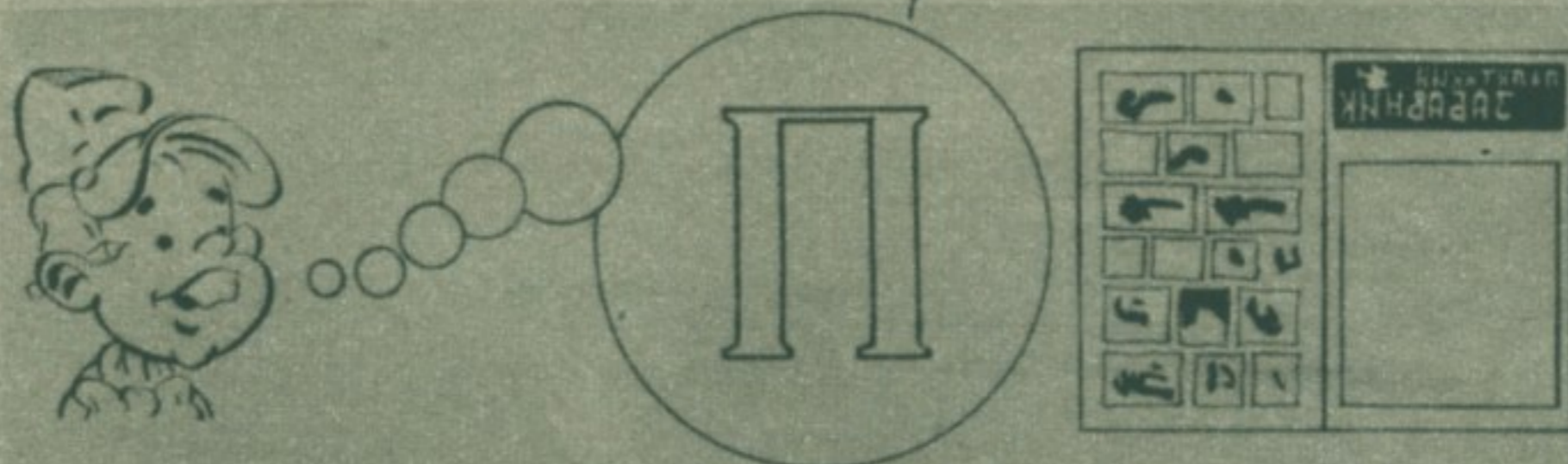
Примери „Првенчевих“ прича: — пригодне приче путописаца. Путописци причама представљају

— Падобранци препричавају приче повезане падобранским позивом...

Александар Фотић, ученик
Добропољска 50, Београд

☆

Петак, пети први представљаће почетак првокласне представе, правцима, петацима, пионирима, пиониркама. Приредивши параду популарних пустилова Паје Патка, Пате, Плутона, Пепељуге, Петра Пана, прича, песама, птица, питалица — постаће „Политика“ победник победника, придобиће при

путовања, природне појаве, пригодне приредбе појединих племена, поглавица, прошлост, поларне прилике, пол, пингвине, поднебље, плиму, планине, Проклетије, поплаве, пристаништа, поморце, путеве, псе, пустиње, песак, палме, пампасе, прашуме, пуме, пантере, питоне, прождрљиве науке, препелице, пастрмке, поточиће.

— Преживели првоборци причају подвиге погнутих партизана, пионира. Певају песме пролетера. Помнију пушке, пушкомитраџезе, дружање прве помоћи партизанима.

— Пробни пилоти причају приче плавог пространства.

јатеље, постаће појам пријатељства. „Политикин“ представник потиснуће присуством првојануарске поклоне, прижељкиван представљаће пријатан поклон Политике.

Подскакиваће пионери, потрчикиваће пионирке, прелстваваће „панораму Политике“, пензионери, пекари, продавци, правници, поштари, професори, препричаваће приче пензионерке при поласку према пијаци, певаће папагаји Попајеву песмицу, постаће Политика пријатељ породице.

Саша Дамјановић
Ђуре Салаја 4 —
Врњачка Бања

пет година и јер сам их стално очекивала на твојим страницама кад си престао да их објављујеш. Сад сам студент али бих се исто толико радовала тим добрим старим стриповима, кад би их наставио објављивати.

Даље, примјетила сам да је у овом првом новом броју квалитет цртежа Паје Патка врло лош, имам утисак као да нису оригинални, па би требало и на то да обратиш пажњу.

Твоја читатељка из Сарајева
Маја

Организација која има право на расподелу Дизнијевих цртаних стрипова још пре неколико година престала је да нам шаље Микија, Хијавату и остале Дизнијеве стрипове у наставцима. Продају романа-стрипова у наставцима условљавају издавањем читавог стрипа одједном.

Кажете да Паја Патка није онај прави, да је лошије цртан. Видите, ми тај стрип добијемо право из руку организације за расподелу Дизнијевих стрипова, а тамо се, можда, променио цртач Паје Патка, што, сложићете се, није наша кривица.

ПРИЈАТНО ИЗНЕНАЂЕЊЕ

Поштована редакцијо, овим путем желим да целом вашем колективу честитам излазак из штампе новог Политикиног забавника. Веома сам задовољан био и досадашњим који већ читам око три деценије, али нисам, верујте, очекивао да ће нови бити овако складног формата као и заиста изванредно доброг квалитета хартије а нарочито боје.

Слободан Чавић
Шабац — Поп Лукина 2

ДЕЦА ВИЈЕТНАМА

Чланак под називом „Тоа је певала“ одличан је. У идућем броју молим вас да напишете нешто слично том чланку.

Ваша читатељка
Ружица Веселиновић, ученица
Нови Сад

Драга Ружице, увек кад то будемо могли објавићемо понешто из живота дехе ове далеке земље у којој бесни рат.

ЛЕКТИРА ДЕКЕ ЧЕДОМИРА

Од своје шесте године (1959 год), када сам научила да читам, купујем ваш лист. Никада се до сада у њега нисам разочарала. Увек сам налазила безброј занимљивих ствари које нису занимале само мене и мога брата већ и целу нашу породицу међу којима и мога деку Чедомира, који је настарији просветни радник у Обреновцу.

Веома ме је обрадовала вест да ће „Политикин забавник“ излазити штампан у више страница. Овај први број ме је одушевио и зато вам од свег срца желим пуно успеха у даљем раду. Ваша стална читатељка.

Стана Михаиловић
Обреновац, Маршала Тита 114

ШТА, БРЕ, УЧИНИСТЕ?!

Драги другови, шта, бре, учинисте од овог „Забавника“? Срушисте стару, добру традицију и направисте лошу копију „Илустроване политике“. Да, баш то — лошу копију. Нема ту оне ваше раније оригиналности. Куд вас одведе трка за зарадом? Читао сам „Забавник“ од овог дегинства, на жалост, сада морам прекинути. Ово више не личи ни на шта. Ех, где је онај стари, добри „Политикин забавник“?

Стари читалац из Аранђеловца

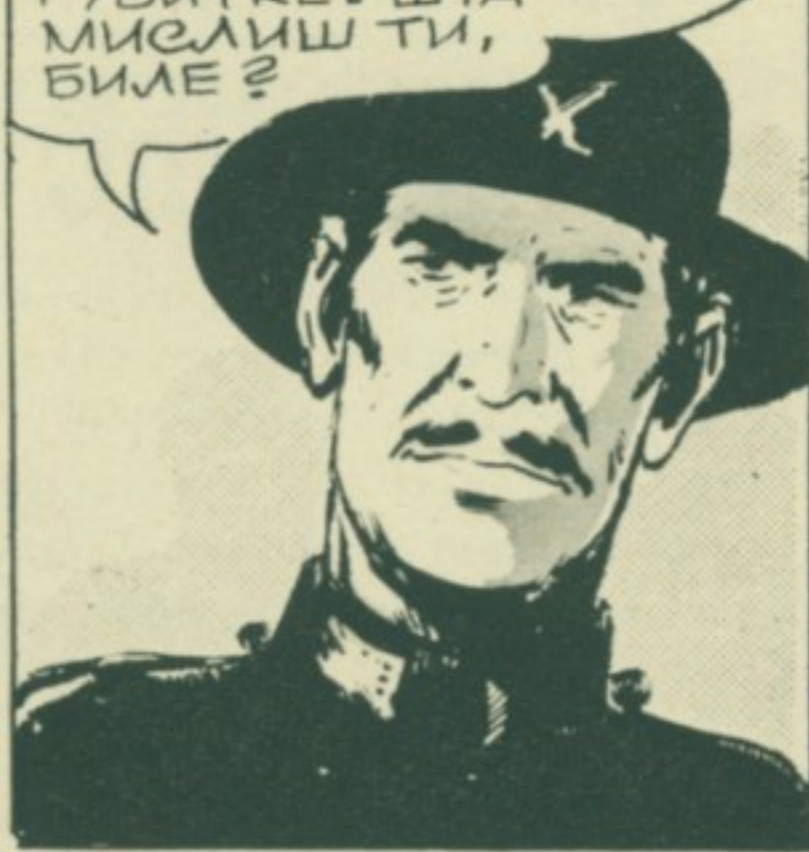
БИК КОЈИ СЕДИ

КАСТЕРОВА СМРТ ИЗАЗВАЛА ЈЕ ОГРОМНУ УЗНЕМИРЕНОСТ У СЈЕДИЊЕНИМ ДРЖАВАМА. ВЛАДА НИЈЕ МОГЛА ДА СЕ ПОМИРИ С ТИМ ПОРАЗОМ И СВЕ ВЕЋИМ УГЛЕДОМ БИКА КОЈИ СЕДИ. ОДЛУЧИЛА ЈЕ ДА ПРОТИВ ИНДИЈАНАЦА МОБИЛИШЕ СВЕ СВОЈЕ СНАГЕ. КАО ПРЕТХОДНИЦУ УПУТИЛА ЈЕ ГЕНЕРАЛА КАРА И 5. ПУК...

МЕЂУ ИЗВИЈАЦИМА ТОГ ПУКА БИО ЈЕ И ЧУВЕНИ БУФАЛО БИМ.

МИСЛИМ ДА У ОВОМ ТРЕНУТКУ НИ ИНДИЈАНЦИ НИСУ СПОСОБНИ ЗА НЕКИ ОЗБИЈАНИЈИ ОТПОР! И САМИ СУ ИМАЛИ ВЕЛИКЕ ГУБИТКЕ! ШТА МИСЛИШ ТИ, БИЛЕ?

КАД СМО КРЕНУЛИ РЕЧЕНО МИ ЈЕ ДА СЕ НЕ УПУШТАМ У БОРБУ ДОК НЕ СТИГНЕ ГЛАВНИНА ВОЈСКЕ! МЕЂУТИМ, АКО ШЕЈЕНИ НАПАДНУ ЈА ЋУ МОРАТИ ДА ЈЕ ПРИХВАТИМ!

НИСТЕ У ПРАВУ, ГЕНЕРАЛЕ! МНОГА ПЛЕМЕНА, МЕЂУ ЊИМА И ШЕЈЕНИ С ЈУГА, СТИГЛИ СУ ТЕК ПОСЛЕ БИТКЕ!

ИМА НАЦИНА ДА ТО ИЗБЕГНЕМО, ГЕНЕРАЛЕ! ИНДИЈАНСКА ПЛЕМЕНА СУ САДА ПРЕД ЗАЈЕДНИЧКОМ ОПАСНОШЋУ, УЈЕДИЊЕНА. АЛИ, СТАРО РИВАЛСТВО ИЗМЕЂУ ЊИХ ЈОШ ПОСТОЈИ! ЗАШТО НЕ БИМО НАХУШКАЛИ ЈЕДНОГ ПОГЛАВЊИЦУ НА ДРУГОГ!

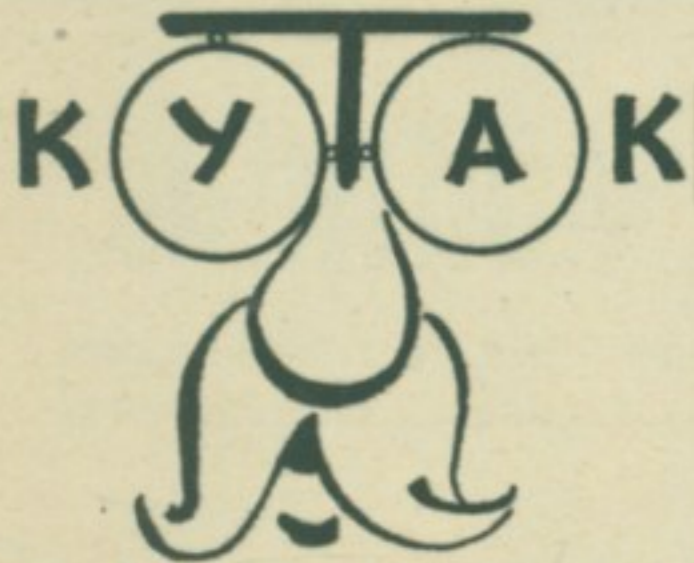
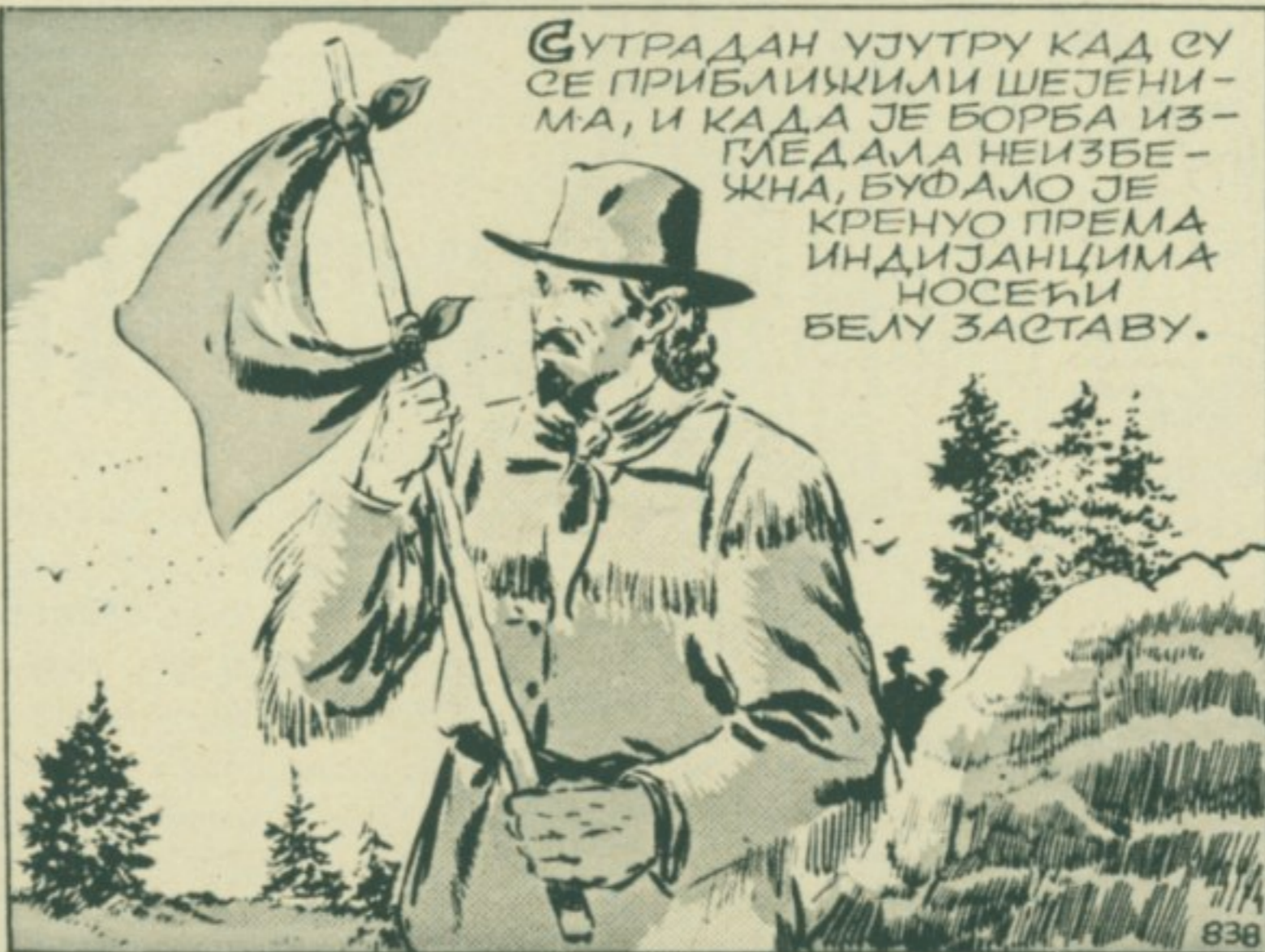

ТО ЈЕ ЛАКО РЕЋИ, БИЛЕ! КО БИ ОД НАС МОГАО ТО ДА ИЗВЕДЕ? КО БИ СЕ ПРИМИО ТАКО ОПАСНОГ ЗАДАТКА?

ЈА, ГЕНЕРАЛЕ!

СУТРАДАН УЈУТРУ КАД СУ СЕ ПРИБЛИЖИЛИ ШЕЈЕНИМА, И КАДА ЈЕ БОРБА ИЗГЛЕДАЛА НЕИЗБЕЖНА, БУФАЛО ЈЕ КРЕНУО ПРЕМА ИНДИЈАНЦИМА НОСЕЊИ БЕЛУ ЗАСТАВУ.

ВЕСЕЛОГ АРХИВАРА

НАЈВЕЋЕ ОТКРИЋЕ

Знаменити енглески научник Хемфри Дејви учио је многа значајна открића у физици и хемији. Открио је елементе натријум, калијум, магнезијум, баријум; пронашао је рударску сигурносну лампу. Једном су га пријатељи замолили да им прича о својим открићима.

Дејви је одговорио:

— Дошао сам до неколико значајних научних открића. Али највише се поносим тиме што сам открио Фарадеја.

И заиста, књиговезачки калфа Мајкл Фарадеј, на чију је способност Дејви први пут обратио пажњу,

постао је један од највећих физичара и хемичара 19. века.

ШТА ЈЕ ТО ХЕМИЈА?

Куварицу великог шведског хемичара Бецелијуса запитали су једном чиме се заправо бави њен господар.

— Не могу тачно да вам кажем — одговорила је она. — Обично узме велику боцу с некаквом течношћу, из ње сипа у мању, мућка је, затим из ње сипа у још мању, па опет мућка, па од ње одваја нешто у неку стаклену цевчицу...

— А затим?

— А затим све то проспе напоље!

ИЛУМИНАЦИЈА

За време великих празника у свим градовима света улице се украшавају шареним светиљкама и лампионима. Чак и велики градови, увек добро осветљени, постају уочи празника још светлији. Али, још нико није успео да обори рекорд у осветљавању који је још пет векова пре наше ере постигао персијски војсковођа Мардоније. Када је Мардоније заузео Атину, наредио је да се у част победе запале бакље дуж обе стране пута дугог 400 километара који је водио од овог грчког града до престонице Персије.

Јесте ли већ чули га...

■ јастог или морски рак има оклоп тамноплаве боје који приликом кувања постаје црвен. Разлог: у оклопу јастога има помешаног плавог и црвеног пигмента. Плави пигмент није отпоран на топлоту и раствара се за време кувања док црвени остаје и даје боју читавом оклопу.

■ од познатих жичаних инструмената виолина има четири жице; виола три или шест, гитара шест; контрабас четири, виолончело четири а харфа 46 жице.

■ једно дрво, од кад почне да пуци у пролеће па све док потпуно не развије лишће, развија снагу која је равна енергији аутомобила који вози 45 дана про, сечном брзином од 100 километара на час.

■ Ралф Максвел, сарадник универзитета Квисленд у Аустралији, проучавао је језик свиња. Он каже да је успео да разликује девет различитих знакова од којих сваки нешто значи: задовољство, срџбу, жељу за усамљеношћу, глад, нежност и друго.

■ недавно је на Јелском универзитету у САД професор Симонс, кустос Природњачког музеја приказао присутним студентима лобању мајмуна који је живео пре око 28 милиона година. Приликом испитивања лобање утврђено је да она има карактеристике примата на вишем ступњу.

■ у степама Централног Казахстана археолози су открили изванредно лепо обликованог предмета од метала који, према њиховом мишљењу, потичу из X — VII века пре наше ере. Преци Казаха употребљавали су за ливење метала калупе од глине, метала и камена. Знали су чак и за компликовану технику ливења метала уз употребу модела од во ска. Ови антички металурзи умели су такође да тање злато и извлаче златне нити.

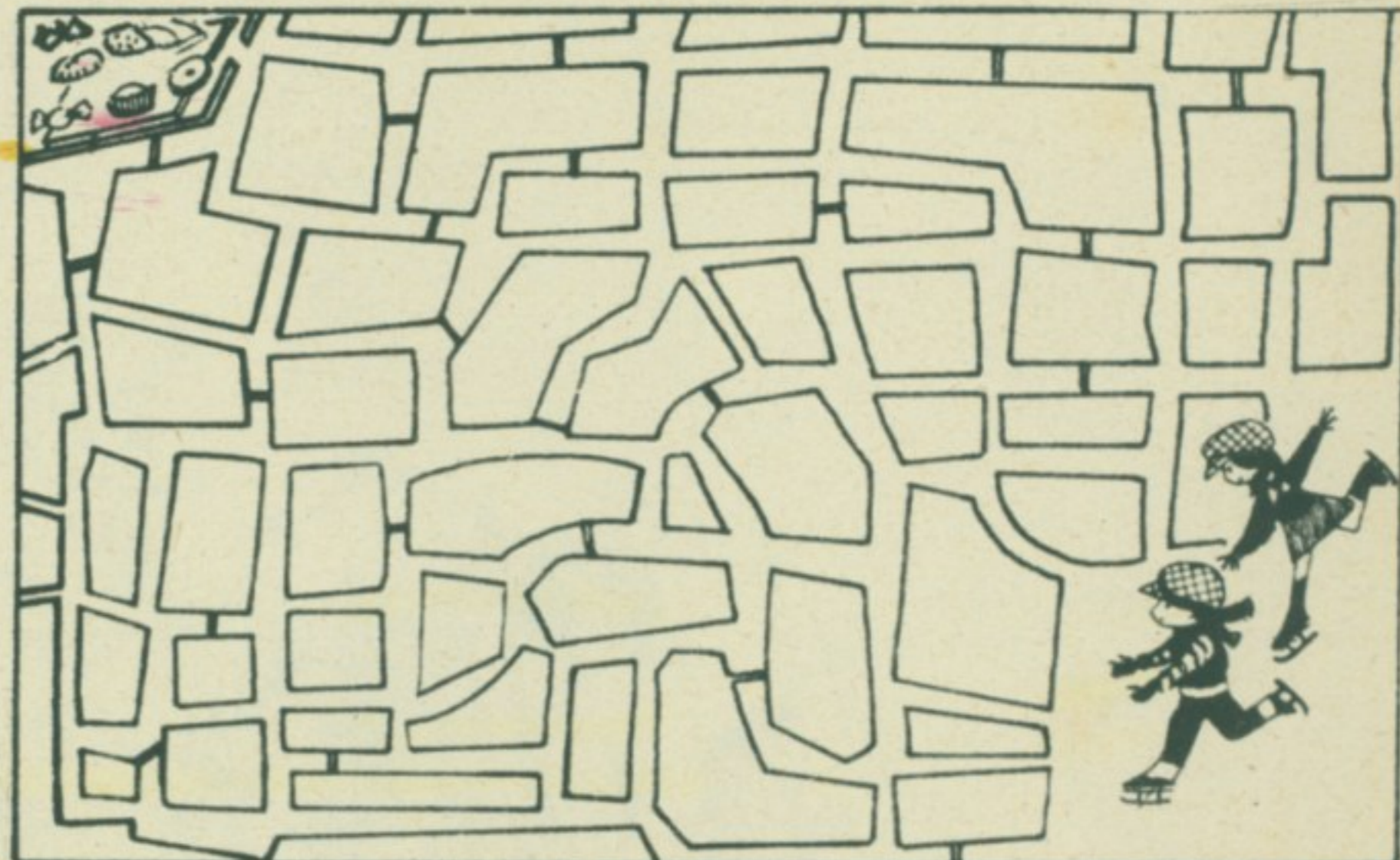

КАД СЕ УМОРИТЕ ОД УЧЕЊА

Двоструко уживање

Мали клоун двоструко ужива, јер не само да се спушта падобраном већ у руци...? Ако желите да сазнате које му је друго уживање повежите све тачке у бројевима од 1 до 37.

Колико имају година?

Тата, мама и три кћерке имају заједно 90 година. Разлика између девојчица је тачно по две године. Мама има десет година више од све три кћерке заједно. Разлика између родитеља тачно је онолика колико има година средња кћерка. Колико година има отац, колико мајка а колико свака од њихове три кћери?

Одговор: Отац има 38 година, мајка 31, а кћерке 5, 7 и 9.

Помозите им

Ана и Мића обрадовали су своју маму лепим оценама. Да би их наградила, она им је купила клизаљке и дала им новац да сами купе бомбоне и чоколаду. Али, напољу је нападао велики снег и због санкања многе су улице затворене за саобраћај, па су деца на путу до посластичарнице морала добро да се намуче да би нашла прави пут. Помозите им да до „слатког“ циља стигну што пре.

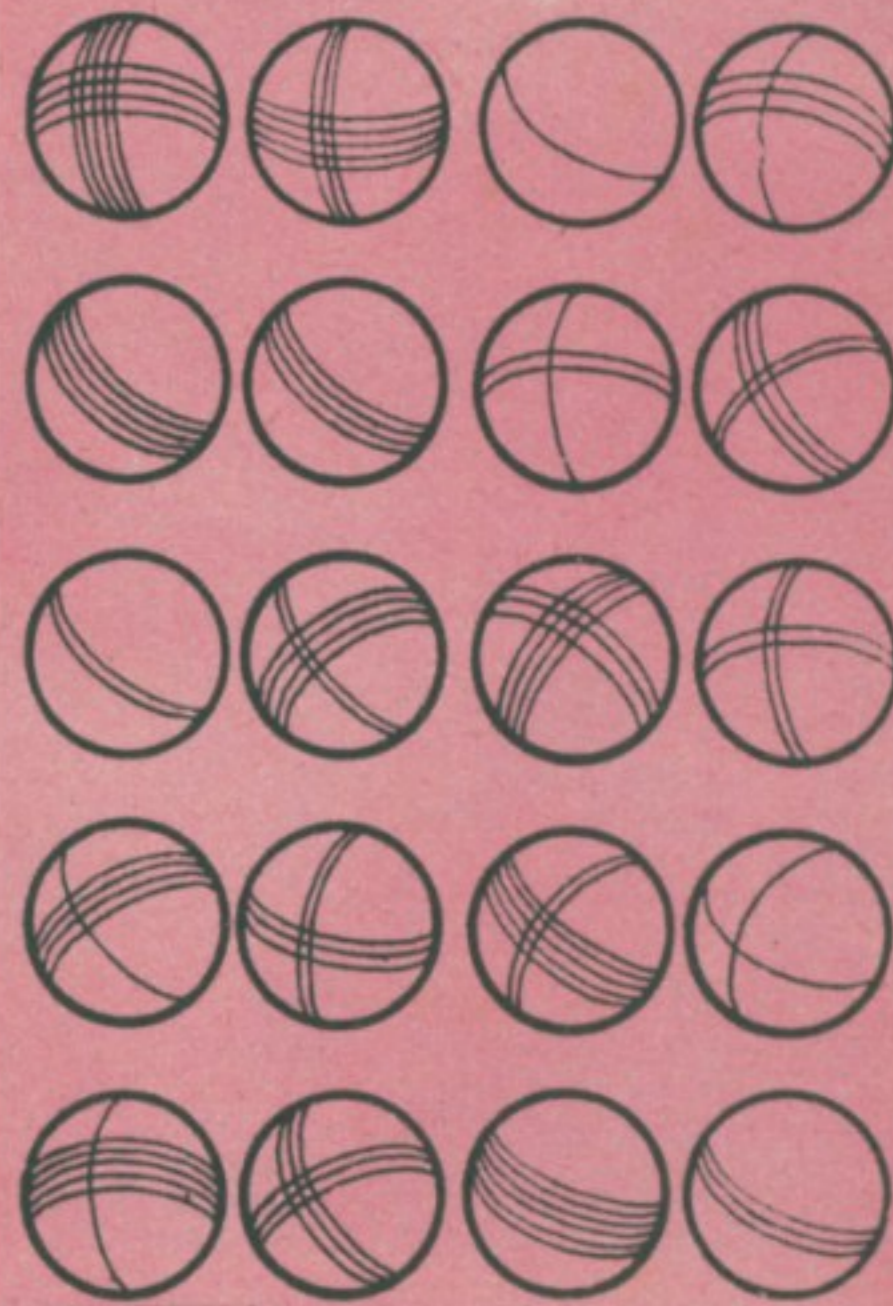

НАЂИТЕ ДЕСЕТ РАЗЛИКА ИЗМЕЂУ ОВА ДВА ЦРТЕЖА

МУЗИЧКА ИГРА

Довели сте друштво кући јер сте се омрзли на санкању. Међутим, досадиле су вам познате игре а као домаћин желите да обрадујете госте нечим новим. Да се не бисте много мучили — па зар није дошао ваш толико жељени распуст и одмор? — ми ћемо вам помоћи предлажући вам за данас ову игру за коју су вам потребни: седам обичних чаша за воду, вода и један штапић. Најпре у сваку чашу сипајте воде као што вам показује наш цртеж. Затим штапићем ударајте по ивици сваке чаше: чућете различите звуке. Сад замолите сваког госта да покуша ударајући по ивицама чаша — наравно, пажљиво да се не би чаша сломила а вода излила по столу и тепиху — да из њих извучете неку мелодију. Ко у томе најбоље успе, нека буде за овај дан вођа друштине.

20 ЛОПТИЦА

Од ових двадесет ишараних лопти само су две потпуно једнаке. Које?

Одговор:

Последња у другом реду и прва у четвртом реду.

Пишете нам: да ли су вам наши задаци сувише тешки или сасвим лаки и какве нам задатке ви предлагате!

РОГОВИ И КОПИТА

У совјетском листу „Литературна газета“ постоји рубрика „Рогови и копица“ — зидне новине Клуба 12 столица — у којој се објављују хумористично-сатиричне вести које су понекад измишљене. Рубрика је, како сте већ можда претпоставили, добила име према истоименој „откупној станици“ коју су водила деца поручника Шмита, Остап Бендер и Шура Балаганов, у роману Иља и Петрова „Златно теле“.

ФИЛМСКИ ПРИКАЗ

Јуче је одржана премијера енглеског филма „Последњи обрачун на краљичином двору“, који је режирао познати редитељ Џон Кармајкл. Редитељ нам пружа историјски спектакл из викторијанске епохе покушавајући да да психолошку анализу личности и догађаја. Али без обзира на редитељев труд, морамо констатовати да су сценарио, режија, глума и камера изузетно лоши, мада морамо истаћи то да су глумци, почев од носиоца главне улоге, па до последњег статисте изванредно добро говорили енглески с оксфордским акцентом.

НЕОБИЧНО ПУТОВАЊЕ

Пасија енглеског грађанина Мајка Смита је да плови на кревету. Он је на тај начин прешао Ламанш

и Атлантук, а пре неки дан је завршио и своје путовање од енглеске луке Саутемптон до Сиднеја у Аустралији.

На питања многобројних новинара — како се провео на путу и да

ли је било сувише напорно? — мистер Смит је одговорио:

— О, не, уопште није било напорно. Кревети на броду „Квин Елизабет“ веома су удобни.

ИЗДАВАЧКА НОВОСТ

Код издавачког предузећа „Пегаз“ почело је штампање збирке песама нашег познатог младог песника М. Ј. Сазнајемо да је на личну песникову иницијативу унапред распродато цело издање збирке, која ће бити штампана у три примерка на гештетнеру.

ПРОРОК

У граду Казану живи интересантан човек. То је студент Василиј Ткач, који поседује дар прорицања. На пример, две недеље пре зимских испита он је предвидео да ће пасти на испиту и да ће испит положити тек из седмог покушаја. Пролетос је предвидео да ће имати два поправна за јесен. И опет није попрешио. Летос, одмарајући се у Сочију он је у приватном разговору рекао у поверењу да неће положити поправне испите и да ће бити удаљен са факултета због лошег успеха. И ово његово пророчанство се обистинило. Над овим чињеницама нека се замисле сумњала, која одричу могућност прорицања и смеју се астролозима.

ОГЛАС

Ко нема у глави, има на ногама ципеле творнице „Бон“!

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

Водоравно: 1) болест (лат.), 6) урлик звери, 7) део намештаја, 9) одјек, 10) страно мушко име, 11)

1	2	3	4	5		
6				7	8	
9			10			
11		12				
13	14		15			
16		17			18	
	19			20		
21			22		23	24
25			26	27		
28			29			
30	31		32			
33			34		35	
	36					

хемијски знак за баријум, 12) мириси, 13) крвољочна звер, 15) менично јемство, 16) планински венац у СССР, 18) показна заменица, 19) вуњена марама, 20) један зачин, 21) марка фотографског апарата, 23) гувернер Свете Јелене у доба Наполеона, 25) телефонски позив, 26) полуострво у Грчкој, 28) река у Италији, 29) забринутост, 30) орган чула слуха и равнотеже, 32) опсег, 33) мера за тежину, 35) света (турци) 36) један обел.

Усправно: 1) име и презиме савременог руског књижевника („Тихи Дон“), 2) орган чула вида, 3) хемијски знак за радијум, 4) увет, 5) медицинска грана која се бави изучавањем обољења уста и зуба, 6) кости грудног коша, 8) одећа, 10) завршетак, 14) крдо, 17) аждаја, 21) део одеће, 22) врста дезена, 24) усамљеност, 27) река у Италији, 31) лична заменица, 34) иницијали руског књижевника („Ујка Вања“).

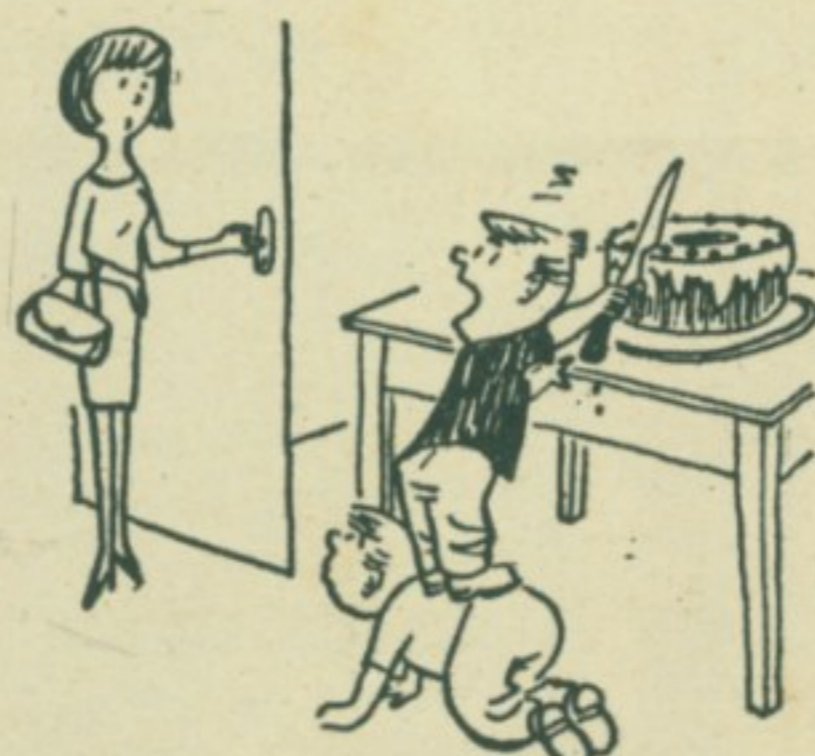
РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) Магелан, 7) рат, 8) Керес, 10) ариш, 12) капа, 13) синус, 15) Крк, 16) оја, 17) во, 19) о о, 20) седам, 22) оцат, 24) Едил, 26) Крка, 27) Саша, 28) Нарва, 30) со, 31) ти, 32) кер, 34) оба, 36) слана, 38) вода, 40) Итон, 41) Араго, 42) Аса, 43) име, 44) врст.

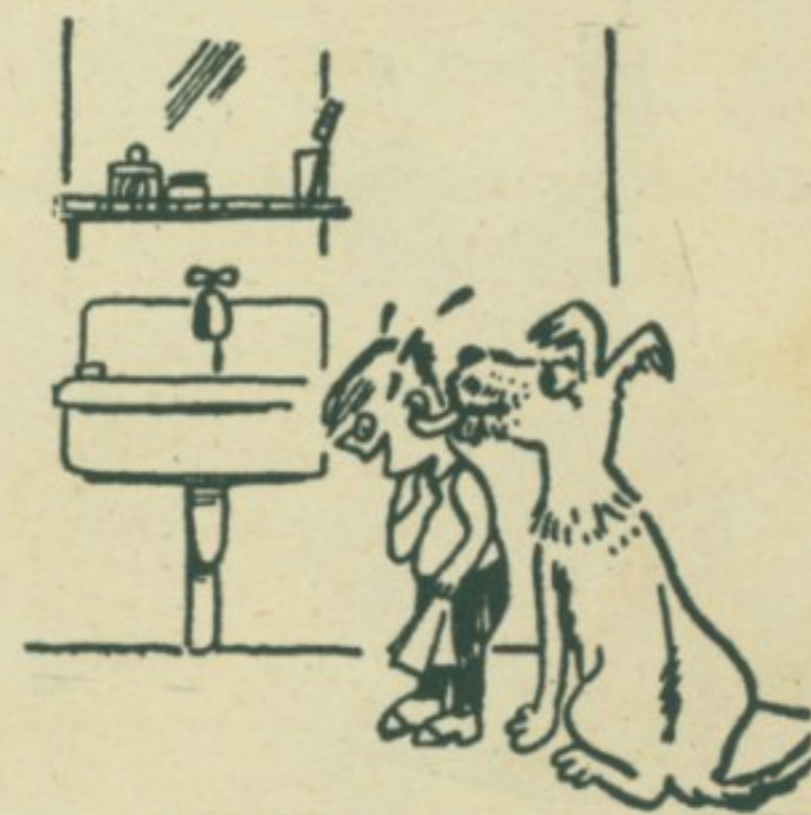
ХУМОР

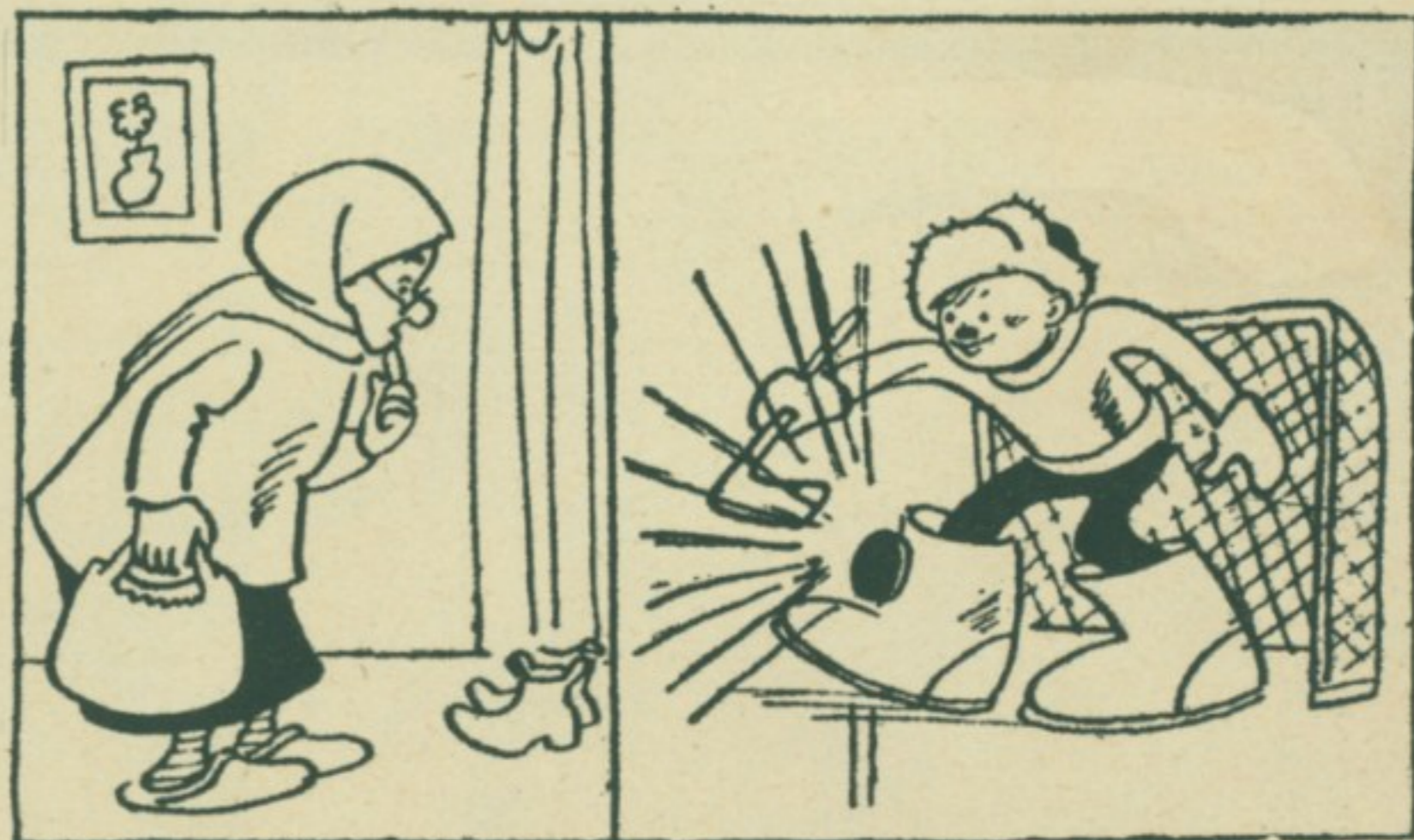
— И пази да се деца не играју ватром. Могла би да је угасе.

— А ми смо, мама, баш сад о теби разговарали.

— А сад, Гаро, лево уво.

— Где ли су само моје чизме?

WALT
DISNEY

МИКИ

